

Liahona

**Förbund:
Våra viktigaste
löften, s. 20**

Fyra nycklar till undervisning
som leder till omvändelse, s. 12

Skola, jobb, dejting — Vad man gör
när planerna går om intet, s. 42

Hur vet jag att jag har ett
vittnesbörd? s. 54, 66, 68

© 2010 SANDRA B. RAST. KOPIERING FÖRBIUDEN

Underverket med vaktlarna, av Sandra B. Rast

År 1846 drevs de kvarvarande sista dagars heliga ut ur Nauwoo i Illinois. De flesta av dem var fattiga, sjuka eller gamla. Med få tillhörigheter åkte de färja över Mississippifloden och gjorde upp ett tillfälligt läger. Mitt i allt lidande flög hundratals vaktlar in i lägret och landade där. De var så tama att de heliga kunde fånga dem med händerna, och de blev välbehövd mat för de svältande medlemmarna.

Liahona, juli 2012

BUDSKAP

- 4** Budskap från första presidentskapet: **Alltid mitt i**
President Dieter F. Uchtdorf
- 7** Besöklärarnas budskap: **Vi visar vårt lärjungeskap genom kärlek och tjänande**

ARTIKLAR

- 16** **Styrkan i vår arvedel**
L. Tom Perry
Precis som pionjärerna fick öknen att blomma som en ros, kan vårt liv förbättras om vi följer deras värderingar och traditioner.
- 20** **Förstå våra förbund med Gud: En översikt över våra viktigaste löften**
Vad har vi lovat vår himmelske Fader? Vad har han lovat oss?

- 24** **Informationstjänsten: Sammanlänkar kyrkan och samhället**
Philip M. Volmar
Lokala informationstjänstråd hjälper kyrkan skapa positiva relationer med samhället, media och andra kyrkor.
- 35** **Se framtiden an med hopp**
José A. Teixeira
Trots att broder Grilo hade förlorat alla sina världsliga ägodelar var han positivt inställd till nuet och hoppfull inför framtiden.

AVDELNINGAR

- 8** **Anteckningar från aprilkonferensen**
- 10** **Vi talar om Kristus: En flod av frid**
Lanise Heaton
- 12** **Tjänande i kyrkan: Kunskapen finns i eleven**
Russell T. Osguthorpe

- 30** **Vårt hem, vår familj: Ge aldrig upp**
Al och Eva Fry
- 38** **Sista dagars heliga berättar**
- 74** **Kyrkonytt**
- 79** **Förslag till familjens hemafton**
- 80** **Tills vi möts igen: Obefläckad av världen**
Julie Thompson

PÅ OMSLAGET

Framsidan: Fotoillustration Christina Smith.
Baksidan: Foto Robert Casey.

Obs: I juni numret 2012 av *Liahona* finns ett fotografi av en ung man som offrade ett kontrakt som professionell rugbyspelare för att verka som heltidsmissionär. Som brukligt är har hans lagtröja reklamlogor för olika företag. Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga varken stödjer eller gör reklam för dessa företag eller för produkterna de tillhandahåller.

42

42 När bra planer inte uppnås

Stephanie J. Burns

Några unga vuxna navigerar svängarna på livets resa och upptäcker att vissa förmodade omvägar leder till den rätta destinationen.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret. Ledtråd: Vänd på ett blad.

46 Vikten av prästadömsvälsignelser

Dallin H. Oaks

Prästadömsvälsignelser hjälper dig övervinna hinder på vägen mot evigt liv.

49 Affisch: Vittnesbörd

50 Kraft i bönen

Paul VanDenBerghe

När tonåringarna från ön Cebu i Filippinerna blir överväldigade, håller de huvudet "ovanför vattenytan" genom bön.

53 Från missionsfältet: Ett löfte och en bön

Pablo Mireles Betts

54 Vad är ett äkta vittnesbörd?

Elyse Alexandria Holmes

Att bygga ett vittnesbörd kan kännas som ett pussel, men genom att lägga en bit åt gången kan du få veta att evangeliet är sant.

58 Ett spel för gallerierna

Brittany Thompson

Mitt liv var ett spel för gallerierna tills jag bestämde mig för att byta roll.

66

59 En vänlig viskning

Deborah Moore

Vad ska James göra när skolans översittare kommer till kyrkan?

61 Särskilt vittne: De första pionjerna levde för länge sedan. Vad kan jag lära mig av dem?

L. Tom Perry

62 Skapar historia

Chad E. Phares

Soma, Eszter och Kata försöker vara goda exempel på medlemmarna i kyrkan i Ungern.

64 Ta med Primär hem: Jag väljer det rätta genom att följa evangeliets principer

66 Thomas vittnesbörd

Joshua J. Perkey

Innan Thomas kan bära sitt vittnesbörd behöver han lära sig vad ett vittnesbörd är.

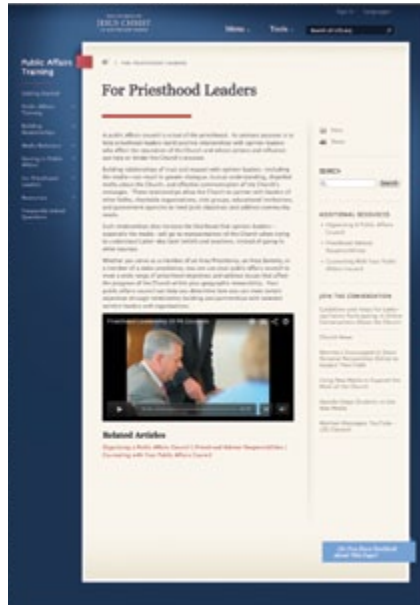
68 Ett växande vittnesbörd

Bygg ditt vittnesbörd en sanning åt gången.

69 Vår sida

70 För små barn

Mer information på Internet Liahona.lds.org

FÖR VUXNA

Prästadsmedlemmar når ut till samhället genom kyrkans informationstjänst (se sidan 24). Du kan lära dig mer om deras ansträngningar på **publicaffairs.lds.org** (på engelska).

FÖR UNGDOMAR

Gå till **youth.lds.org** för gratis nerladdningar, inspirerande filmer och artiklar om normerna i *Vägledning för de unga*.

FÖR BARN

Möt Soma, Eszter och Kata från Budapest i Ungern på sidan 62. Se fler fotografier av dem på **liahona.lds.org**.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Besöksundersökning, 7

Bön, 38, 50, 64

den Helige

Anden, 12

Dödsfall, 10

Familjen, 16, 30, 41

Fasta, 64

Förberedelse, 4

Förbund, 20

Förlåtelse, 38

Förrättningar, 20

Generalkonferensen, 8

Hopp, 35, 42

Informations-tjänsten, 24

Inläring, 12

Jesus Kristus, 10

Karaktär, 58

Lydnad, 42

Missionsarbete, 4,

24, 38, 53

Mormons bok,

38, 53

Motgångar, 35

Omvändelse, 30

Pionjärer, 16, 61

Prästadömet, 46

Tempel, 80

Tjänande, 7, 24, 80

Tro, 35, 42

Undervisning, 12

Vittnesbörd, 30, 40,

49, 54, 66

Välsignelser, 46

Vänlighet, 59

Äktenskap, 30

Ärlighet, 70

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på **languages.lds.org**.

**President
Dieter F. Uchtdorf**

andre rådgivare i
första presidentskapet

ALLTID mitt i

Enligt många almanackor i världen är juli månad årets mitt. Början och slutet av tilldragelser firas och minns, men det vi befinner oss mitt i uppmärksammas ofta inte.

En början är en tid när man fattar beslut, gör upp planer och har ett överskott av energi. Ett slut är en tid när man går ner i varv och kan uppleva känslor av fullbordan eller förlust. Men med rätt perspektiv kan vi, om vi ser oss själva *mitt i* något, förstå livet lite bättre och dessutom leva på ett mer meningsfullt sätt.

Mitt i missionsarbetet

När jag talar med våra unga missionärer säger jag ofta till dem att de befinner sig mitt i sin mission. Oavsett om de kommit dagen innan eller ska åka hem dagen efter, ber jag dem att tänka på sig själva som om de alltid är mitt i missionen.

Nya missionärer kan känna att de inte har tillräckligt med erfarenhet för att vara effektiva, så de väntar med att agera med tillit och beslutsamhet. Vana missionärer som snart ska avsluta sin mission kan känna sig ledsna över att missionen snart är över, eller så kanske de saktar ner och funderar på vad de ska göra efter missionen.

Oavsett omständigheterna och var de än verkar är sanningen den att Herrens missionärer dagligen sår otaliga frön med goda nyheter. Om dessa trofasta

Herrens representanter alltid tänker på sig själva som om de var mitt i sin mission får de större beslutsamhet och energi. Så som det är för heltidsmissionärerna, så är det för oss alla.

Vi befinner oss alla mitt i

Denna perspektivförändring är något mer än att bara lura hjärnan. Det ligger en storslagen sanning bakom tanken att vi alltid befinner oss i mitten. Om vi tittar på var vi befinner oss på en karta så frestas vi att säga att vi är i början. Men om vi tittar närmare befinner vi oss helt enkelt i mitten av en större plats.

Och det är samma sak med tid som med rum. Vi kanske känner det som om vi befinner oss i början eller slutet av vårt liv, men när vi ser var vi är med tanke på evigheten — när vi inser att vår ande har funnits så länge att vi inte kan mäta den tiden och, tack vare Jesu Kristi fullkomliga offer och försoning, att vår själ kommer att existera för evigt — kan vi se att vi verkligen befinner oss i mitten.

Nyligen fick jag en känsla av att jag skulle göra om gravstenen på mina föräldrars grav. Tiden hade gått hårt fram mot gravplatsen, och jag kände att en ny gravsten skulle vara mer passande med tanke på deras exemplariska liv. När jag tittade på födelse- och dödsdatumen på gravstenen som var sammanbundna av det vanliga lilla strecket, fyllde den lilla symbolen för deras

livslängd mitt sinne och hjärta med en uppsjö av rika minnen. Vart och ett av dessa dyrbara minnen återspeglade ett ögonblick mitt i mina föräldrars liv och mitt i mitt liv.

Oavsett vår ålder, oavsett var vi befinner oss, när saker och ting händer i vårt liv så befinner vi oss alltid mitt i. Vi kommer för övrigt alltid att befinna oss mitt i.

Hoppet som kommer av att vara mitt i

Ja, vi kommer att befinna oss i början och i slutet av händelser under livet, men de är bara markörer längs vägen av den stora mitt-punkten i vårt eviga liv. Oavsett om vi är i början eller slutet, oavsett om vi är unga eller gamla, kan Herren använda oss för sina syften om vi bara tränger undan de tankar som begränsar vår förmåga att tjäna och tillåter hans vilja att forma vårt liv.

Psalmisten säger: "Detta är den dag som Herren har gjort, låt oss på den jubla och vara glada!" (Ps. 118:24). Amulek påminner oss om att "detta liv är tiden för människorna att bereda sig att möta Gud, ja se, *detta livets dag* är dagen för människorna att utföra sina verk" (Alma 34:32; kursivering tillagd). Och en poet har sagt: "Evigheten består av många nu."¹

Eftersom vi alltid befinner oss mitt i är matchen aldrig över, går hoppet aldrig förlorat, blir misslyckanden aldrig slutgiltiga. För oavsett var vi är eller vilka omständigheterna är, har vi en evighet av begynnelse och en evighet av slut framför oss.

Vi befinner oss alltid mitt i. ■

SLUTNOT

1. Emily Dickinson, "Forever—is composed of Nows", i *The Complete Poems of Emily Dickinson*, red. av Thomas H. Johnson (1960), s. 624.

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Du kan samtala med familjen om hur de "alltid är mitt i" även om de befinner sig i början eller slutet av något. Uppmuntra dem att göra sitt bästa med nuvarande aktiviteter och inte dröja sig kvar i det förflutna eller vänta på nästa aktivitet eller projekt. Du kan föreslå att de väljer något de kan göra som familj för att tillämpa det här rådet och bestämma ett datum när de hoppas på att ha uppnått sitt mål.

Mitt i förberedelserna för en mission

President Uchtdorf säger till missionärerna att de ska tänka på sig själva som om de var mitt i sin mission. Du kan också tillämpa den tanken på dina missionsförberedelser: Oavsett om du är 12 eller 18 kan du förbereda dig för att verka som missionär.

Vad kan du göra "mitt i" dina missionsförberedelser?

- Var alltid värdig att besöka templet.
- Lär dig att känna igen maningar från den Helige Anden genom att skriva ner dina maningar och följa dem.
- Be för missionärerna.
- Fråga missionärerna i ditt område vad de rekommenderar att du gör för att förbereda dig för en mission.
- Lär dig att använda din tid effektivt, till exempel när det gäller sådana viktiga aktiviteter som tjänande, skriftstudier och att skriva dagbok.
- Berätta om ett skriftställe som inspirerat dig nyligen när du pratar med en familjemedlem. Förklara vad du tycker om skriftstället.
- Fråga dina vänner om deras religion och vad de tror på. Var villig att berätta om din tro. Inbjud dem till kyrkan eller till aktiviteter.

När du inser att du är i mitten av dina missionsförberedelser kan du leva ditt liv så att du är mer värdig Herrens tillit och Andens sällskap.

Alla kan göra något just nu

1. President Uchtdorf lär oss att oavsett hur gammal du är, kan du göra något för att hjälpa andra. Skriv ner dina gåvor eller förmågor i din dagbok eller på ett papper. Fråga dina föräldrar vad de tycker att dina gåvor är.
2. Bestäm dig för hur du kan använda dina gåvor för att hjälpa andra i situationerna här nedanför.

3. Längst ner, under din lista med gåvor, kan du skriva ner ett sätt som du kan använda dina gåvor på för att hjälpa andra den här veckan.

Studera materialet under bön och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en aktiv del av ditt eget liv.

Tro, Familj,
Tjänande

Vi visar vårt lärjungeskap genom kärlek och tjänande

Under hela sitt jordiska liv visade Jesus Kristus sin kärlek till andra genom att tjäna dem. Han sade: "Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar" (Joh. 13:35). Han är vårt föredöme och han vill att vi ska "bistå dem som behöver [vårt] bistånd" (Mosiah 4:16). Han kallar sina lärjungar att arbeta tillsammans med honom i hans verk och ger dem möjlighet att tjäna andra och bli mer lika honom.¹

Vårt tjänande som besökslärare liknar vår Frälsares tjänande när vi visar vår kärlek till dem som vi besöker genom att göra följande:²

- Komma ihåg vad de och deras familjemedlemmar heter och bli bekant med dem.
- Älska dem utan att döma dem.
- Vaka över dem och stärka deras tro "den ene efter den andre" liksom Frälsaren gjorde (3 Nephi 11:15).
- Bli god vän med dem och besöka dem i hemmet och på andra platser.
- Visa omsorg om varje syster. Komma ihåg födelsedagar, examensdagar, bröllop, dop eller andra händelser som är viktiga för henne.

- Hjälpa nya medlemmar och mindre aktiva medlemmar.
- Hjälpa ensamma eller dem som behöver tröst.

Från skrifterna

3 Nephi 11; Moroni 6:4; Läran och förbunden 20:47

SLUTNOTER

1. Se *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet*, (2011), s. 105.
2. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 3.2.3.
3. *Döttrar i mitt rike*, s. 3.
4. *Döttrar i mitt rike*, s. 6.

Från vår historia

"I Nya testamentet finns det berättelser om kvinnor, både nämnda vid namn och inte, som utövade tro på Jesus Kristus ... Dessa kvinnor blev exemplariska lärjungar ... [De] färdades med Jesus och hans tolv apostlar. De gav av sina medel för att bidra till hans verksamhet. Efter hans död och uppståndelse fortsatte [de] att vara trofasta lärjungar."³

Paulus skrev om en kvinna som hette Febe "som tjänar församlingen" (Rom. 16:1). Han bad folket att "ge henne den hjälp hon behöver. Hon har också varit till hjälp för många" (Rom. 16:2). "Det slags tjänande som Febe och andra underbara kvinnor i Nya testamentet utförde fortsätter idag med Hjälpföreningens medlemmar — ledare, besökslärare, mödrar och andra — som är till hjälp för många."^{4w}

Vad kan jag göra?

1. Hur ökar jag min förmåga att hjälpa andra?
2. Vad gör jag för att se till att systrarna jag vakar över vet att jag älskar dem?

Anteckningar från aprilkonferensen

”Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat . . . antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma” (L&F 1:38).

När du går igenom talen från konferensen i april 2012 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i framtida nummer) för att hjälpa dig studera och tillämpa de lärdomar som levande profeter och apostlar och andra ledare i kyrkan nyligen undervisat om.

BERÄTTELSE FRÅN KONFERENSEN

Prästadörets kraft

Under andra världskriget ägde en händelse rum i början av 1944 där prästadöret kom till användning [och] skildrades av en korrespondent — som inte var medlem i kyrkan — som arbetade åt en tidning på Hawaii . . . Han och andra korrespondenter befann sig i andra anfallsvägen bakom marinsoldaterna vid Kwajaleinatollen. När de ryckte fram såg de en ung marinkårssoldat som låg och flöt på mage i vattnet, uppenbarligen svårt sårad. Det grunda vattnet omkring honom var rött av blod. Sedan lade de märke till en annan marinkårssoldat som närmade sig sin sårade kamrat. Den andra soldaten var också sårad, hans vänstra arm hängde livlös utmed hans sida. Han lyfte kamratens huvud så att han inte skulle drunkna. Med panik i rösten ropade han på hjälp. Korrespondenterna tittade en gång till på pojken som han höll uppe och ropade tillbaka: ”Det finns inget mer som någon kan göra för honom.”

”Då såg jag något som jag aldrig tidigare sett”, skrev korrespondenten. Den här pojken som själv var svårt sårad tog sig fram till stranden med den andre marinkårssoldatens till synes livlösa kropp. Där ”lade han kamratens huvud i sitt knä . . . Det var en rörande scen — de här två dödligen sårade pojkarna — båda . . . rena, tilltalande unga män, till och med i den svåra situation de befann sig i. Och den ena pojken böjde huvudet över den andre och sade: ’Jag befäller dig i Jesu Kristi namn och med prästadörets makt att förbli vid liv tills jag kan få tag på läkarhjälp.’” Korrespondenten avslutade sin artikel: ”Vi tre [de två marinkårssoldaterna och jag] är här på sjukhuset. Läkarna vet inte . . . [hur de överlevde], men det vet jag.”

President Thomas S. Monson, ”Villiga och värdiga att tjäna”, *Liahona*, maj 2012, s. 67, 68.

Frågor att begrunda

- Vilka välsignelser får sista dagars heliga genom prästadörets kraft?
- Vilket samband har tro och prästadöret — för prästadömsbärarna och för dem som tar emot välsignelserna?

Du kan skriva ner dina tankar i en dagbok eller berätta om dem för andra.

Andra resurser om det här ämnet: ”Priesthood” under Study by Topic på LDS.org; Julie B. Beck, ”En ström av välsignelser”, *Liahona*, maj 2006, s. 11–13; *Evangeliets principer* (2009), ”Prästadöret”, s. 67–70.

gå till conference.lds.org för att läsa, titta eller lyssna på generalkonferenstalen.

ÖGONBLICKSBILD AV KYRKAN

Medlemsantal (i slutet av 2011)	14 441 346
Stavar och distrikt	3 554
Församlingar och grenar	28 784
Missioner	340
Heltidsmissionärer	55 410
Servicemissionärer	22 299
Nyomvända döpta	281 312
Tempel i verksamhet	136

STUDIEHÖRNAN

Dra paralleller: Familjen

Några av de viktigaste ämnena tas upp av mer än en talare på generalkonferensen. Här är vad fyra talare sade om familjen. Försök hitta andra paralleller när du studerar konferenstalen.

- ”Män och hustrur måste veta att deras främsta kallelse — som de aldrig blir avlösta från — är att ta hand om varandra och sina barn.”¹ — President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum
- ”Vi behöver göra saker och ting i rätt ordning! Först äktenskap, sedan familj. Alltför många i världen har glömt tingens naturliga ordning och tror att de kan ändra eller till och med kasta om den.”² — Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum
- ”Vi vet att våra skriftstudier som familj och våra hemaftnar inte alltid är perfekta. Oavsett de utmaningar ni står inför, bli inte missmodiga.”³ — Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum
- ”Att lära våra barn förstå är mer än att bara förmedla information. Det är att hjälpa våra barn att få in läran i hjärtat.”⁴ — Cheryl A. Esplin, andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap

SLUTNOTER

1. Boyd K. Packer, ”Och ett litet barn skall leda dem”, *Liahona*, maj 2012, s. 8.
2. M. Russell Ballard, ”Så att de som gått vilse må hitta hem”, *Liahona*, maj 2012, s. 99–100.
3. Quentin L. Cook, ”I harmoni med trons musik”, *Liahona*, maj 2012, s. 44.
4. Cheryl A. Esplin, ”Så lär vi våra barn att förstå”, *Liahona*, maj 2012, s. 10.

Profetiskt löfte

När vi nu åker hem nedkallar jag himlens välsignelser över var och en av er . . . Må ni begrunda sanningarna ni har hört, och må de hjälpa er bli ännu bättre än ni var när konferensen började för två dagar sedan.”

President Thomas S. Monson, ”När vi avslutar denna konferens”, *Liahona*, maj 2012, s. 116.

MEN OM INTE

”De trofasta [är inte heller] helt skyddade från händelser på den här planeten. Och Sadraks, Mesaks och Abed-Negos modiga inställning till faran är värd att efterliknas. De visste att Gud kunde rädda dem. ’Men om inte’, sade de, skulle de ändå tjäna Gud (se Daniel 3:16–18).”

Äldste Neal A. Maxwell (1926-2004) i de tolv apostlarnas kворum, ”Omsluten ’av hans kärleks armar’”, *Liahona*, nov. 2002, s. 17.

EN FLOD AV frid

Trots min sorg går jag vidare med upplyft huvud i tro på och hopp om min himmelske Fader och Jesus Kristus.

Lanise Heaton

Dagen då vår äldste son dog i en olycka öppnade förlusten ett oerhört smärtsamt sår i min själ. Men jag visste att jag kunde lita på att Frälsarens sonande kraft skulle hjälpa mig bära min tunga börda av sorg och smärta. Min make och jag bad våra hemlärare att ge oss varsin välsignelse. Vi visste att vi skulle få styrka utöver vår egen. Vår Frälsare har lovat att han inte ska lämna oss faderlösa (se Joh. 14:18). Jag har med ett järngrepp klamrat mig fast vid det löftet och kan vittna om att så är fallet.

Jesaja lär att Frälsaren var ”en smärtornas man och förtrogen med lidande” (Jes. 53:3). Om det fanns någon som kunde trösta oss så visste jag att han kunde det, på ett mycket personligt plan. Men jag visste också att om han omedelbart tog bort sorgen från oss, skulle vi inte uppleva

någon tillväxt, ingen ny kunskap.

Trots hjärtesorgen har jag upplevt en ständigt underliggande flod av frid som kommer från Frälsaren (se 1 Nephi 20:18). Vid särskilt svåra ögonblick, dagar, eller till och med veckor, har hans frid forslat bort min sorgsenhet. Jag behövde bara be om det. Vår himmelske Fader vill inte att vi ska gå igenom jordelivet ensamma.

När jag tänker på olyckan som tog min sons liv, kommer jag att tänka på en berättelse i Gamla testamentet:

”Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung.

Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar” (Daniel 3:17–18; kursivering tillagd).

De viktiga orden är ”men om inte”. Vi måste ha tro oavsett vad som händer. Vår himmelske Fader kunde ha sänt änglar till att skydda min son från fara, men det gjorde han inte. Han vet vad som krävs för att helga oss så att vi kan vara redo att komma hem till honom. Allt kommer att ordna sig. Men det betyder inte att vi aldrig kommer att sörja eller gråta igen. Vår sorg är ett resultat av vår kärlek, men vårt hjärta behöver inte vara nedtyngt.

Den största gåvan vi kan ge dem som befinner sig på båda sidor av slöjan är att gå vidare med upphöjt huvud i tro på och hopp om vår himmelske Fader och Jesus Kristus, trots att tårarna strömmar nerför ansiktet med varje steg vi tar. För vi har fått löftet att ”graven [har] ingen seger och dödens udd är uppslukad i Kristus” (Mosiah 16:8). En dag ”skall [Herren HERREN] torka bort tårarna från alla ansikten” (Jes. 25:8). ■

HUR HANTERAR MAN SORG?

Äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum tog upp den här frågan i sitt tal under generalkonferensen i oktober 2006:

”Jag tror att den fredagen [när Frälsaren korsfästes] var den mörkaste av alla dagar sedan jordens skapelse.

Men den hopplöshet som rådde denna dag bestod inte.

Deras förtvivlan varade inte, för på söndagen krossade den uppståndne Herren dödens bojar. Han uppsteg ur graven och visade sig i härlig triumf som hela människosläktets Frälsare.

Genast torkade tårarna som hade runnit oupphörligt. De läppar som hade viskat kvalfulla och sorgtyngda böner fyllde nu luften med underbar lovprisning, för Jesus Kristus, den levande Gudens Son, stod framför dem som uppståndelsens förstling, beviset på att döden bara är en början på en ny och underbar tillvaro ...

Tack vare världens Frälsares liv och offer ska vi återförernas med dem vi älskat.”

”Det kommer en söndag”, *Liahona*, nov. 2006, s. 30.

Samtala under en hemafton om döden, uppståndelsen och frälsningsplanen. Se till exempel 2 Nephi 9 och Alma 11–12.

KUNSKAPEN FINNS I ELEVEN

När vi börjar se den storartade potentialen hos varje elev, börjar vi se som Gud ser.

När min hustru och jag var på ett uppdrag för kyrkan i Cusco i Peru, var vi med på en kombinerad lektion för Hjälpföreningen och melkisedekska prästadömet. Läraren den dagen var lärare för vuxna i kursen Evangeliets lära. På grund av problem med schemalaggningsen under de två första mötena hade han bara 20 minuter på sig att leverera det han hade förberett.

Han började med att be alla som hade blivit medlemmar i kyrkan under de senaste två åren att ställa sig upp. Fem medlemmar ställde sig upp. Han skrev siffran 5 på tavlan och sade sedan: "Bröder och systrar, det är underbart att vi har dessa fem personer med oss som nyligen har blivit medlemmar i kyrkan. Problemet är bara att vi har döpt 16 nyomvända i den här församlingen under de senaste två åren."

Han skrev sedan siffran 16 bredvid siffran 5 och frågade med stort allvar:

"Bröder och systrar, vad ska vi göra åt det här?"

En syster räckte upp handen och sade: "Vi behöver gå ut och hitta dem och föra dem tillbaka."

Läraren samtyckte och skrev ordet *rädda* på tavlan. "Vi har elva personer att föra tillbaka", svarade han.

Sedan läste han ett citat av president Thomas S. Monson om betydelsen av att rädda andra. Han läste också i Nya testamentet om hur Frälsaren sökte efter förlorade får (se Luk. 15:6). Därefter frågade han: "Hur ska vi föra dem tillbaka?"

Händer sträcktes upp och han lät den ena efter den andra prata. Klassdeltagarna gav förslag på hur de som en församlingsfamilj eller som enskilda kunde arbeta tillsammans för att hjälpa nyomvända att komma tillbaka till kyrkan. Sedan frågade läraren: "Om ni nu går nerför gatan och ser en man som ni känner igen som en av dessa nyomvända på andra sidan gatan, vad gör ni då?" En medlem sade: "Jag skulle

gå över gatan och hälsa på honom. Jag skulle tala om för honom att vi behöver ha honom tillbaka och hur angelägna vi är om att han kommer tillbaka till oss igen."

Andra i klassen höll med och gav andra förslag på hur vi kunde hjälpa dessa medlemmar. Det fanns en entusiasm i rummet, en beslutsamhet att göra det som krävdes för att hjälpa de nyomvända medlemmarna hitta tillbaka till full aktivitet.

Min hustru och jag gick därifrån med en förnyad önskan att själva göra något för att hjälpa någon bli aktiv i kyrkan igen. Jag tror att alla i den klassen gick därifrån med en sådan känsla. Efter den upplevelsen frågade jag mig själv: Vad var det som gjorde den korta lektionen så effektiv? Varför kände sig alla så motiverade att följa evangeliet bättre när de lämnade klassrummet?

Medan jag funderade över dessa båda frågor kom jag fram till fyra principer som gjorde lektionen till en

Russell T. Osguthorpe
Söndagsskolans
generalpresident

effektiv upplevelse i fråga om undervisning och inlärnin:

1. Omvändelse är målet.
2. Kärlek är motivet.
3. Läran är nyckeln.
4. Anden är läraren.

Omvändelse är målet

I stället för att försöka överösa klassdeltagarna med information, som president Monson har sagt att vi *inte* ska göra, försökte den här läraren *inspirera den enskilde att tänka på, känna och sedan göra något för att följa evangeliets principer*.¹

Kort sagt var lärarens mål att hjälpa klassdeltagarna *göra* något som de kanske inte hade gjort om de inte hade varit med på lektionen. Och det var meningen att det som de *gjorde*

skulle hjälpa var och en att *bli* en sann Kristi lärjunge.

Målet med detta slag av undervisning är *omvändelse*. Ordet *omvändelse* betyder helt enkelt att vända om i en ny riktning, att anta ett nytt uppförande. Omvändelse — att bli en sann lärjunge — är inte en enskild händelse utan en livslång process.² I den här klassen var det meningen att det som klassdeltagarna *gjorde* inte bara skulle hjälpa klassdeltagarna utan också de nyomvända som de skulle försöka aktivera. Varje gång vi följer en princip i evangeliet bättre, välsignas någon annan antingen direkt eller indirekt. Av den anledningen är det något unikt med att lära och undervisa om evangeliet. I stället för att bara leda till inhämtande av

Kärlek hjälper oss som lärare att undervisa som Frälsaren skulle undervisa om han var i vårt klassrum.

kunskap, leder inläring av evangeliet till personlig omvändelse.

Kärlek är motivet

När jag var med på lektionen i Peru kunde jag känna kärleken som läraren hade till de närvarande, liksom till de nyomvända som han inbjöd klassdeltagarna att aktivera. Kärleken tycktes genomsyra rummet — från lärare till elev, från elev till lärare, från elev till elev, och från elever till nyomvända.

Kärlek hjälper oss som lärare att undervisa så som Frälsaren skulle undervisa om han var i vårt klassrum. Det är verkligen så att ”kärlek får oss att förbereda oss och undervisa på ett annorlunda sätt”.³

När lärarens motiv är att täcka lektionsmaterialet, fokuserar läraren på innehållet i stället för på varje enskild elevs behov. Den peruanske läraren verkade inte ha något behov av att *täcka* någonting. Han ville helt enkelt inspirera klassdeltagarna till att nå ut till sina bröder och systrar i kärlek. Kärlek till Herren och kärlek till andra utgjorde den drivande kraften. Kärlek var motivet. När kärlek är vårt motiv stärker Herren oss så att vi kan uppfylla hans syften för att hjälpa sina barn. Han inspirerar oss så att vi vet *vad* vi som lärare behöver säga och *hur* vi ska säga det.

Läran är nyckeln

Läraren i Peru läste inte från lektionsboken när han undervisade. Jag är övertygad om att han använde boken eller konferenstal för att

Inläring och undervisning om evangeliet handlar inte om att behärska fakta. Det handlar om att behärska lärjungeskap.

förbereda sig för lektionen, men när han undervisade så undervisade han från skrifterna. Han återgav berättelsen om det förlorade fåret och citerade följande vers: ”Och när du en gång har omvänt dig, så styrk dina bröder” (Luk. 22:32). Han återgav president Monsons inbjudan till alla kyrkans medlemmar att rädda dem som har gått vilse. De centrala lärdomarna i den här lektionen var tro och kärlek. Klassdeltagarna behövde tro nog till att handla och de behövde göra det av kärlek.

När lärdomarna i Jesu Kristi återställda evangelium undervisas tydligt och med övertygelse, stärker Herren både elev och lärare. Ju mer klassdeltagarna engagerade sig i att ge förslag på hur de kunde nå ut till sina bröder

och systrar som var mindre aktiva, desto närmare Frälsaren kände de sig, han som hela tiden hjälpte andra under sin jordiska verksamhet. Läran är nyckeln till effektiv inläring och undervisning av evangeliet. Den låser upp dörren till våra hjärtan. Den låser upp dörren till våra sinnen. Den öppnar vägen för Guds Ande så att han kan inspirera och upplyfta alla närvarande.

Anden är läraren

Bra evangelielärare inser att det egentligen inte är de som är lärare. Evangeliet undervisas och lärs genom Anden. Utan Anden kan inte undervisning om evangeliets sanningar leda till inläring (se L&F 42:14). Ju mer läraren ger inspirerade inbjudningar till att agera, desto mer är Anden närvarande under lektionen. Den peruanske läraren gav en inspirerad inbjudan. När klassdeltagarna sedan kom med förslag växte känslan av andlighet och stärkte alla.

Läraren försökte inte *täcka* lektionen. I stället försökte han få eleverna att *upptäcka* kunskapen som de redan hade. Genom att inbjuda klassdeltagarna med Andens kraft, hjälpte läraren medlemmarna upptäcka sin egen önskan att agera — att nå ut till sina bröder och systrar i kärlek. När klassdeltagarna gav sina förslag inspirerade de varandra eftersom de inbjöd Anden tillsammans.

När vi försöker följa evangeliet genom att hjälpa andra omkring oss, inspirerar Herren oss i vad vi bör göra. Om vi som lärare vill att Anden ska vara mer märkbar i klassrummet,

behöver vi bara inbjuda klassdeltagarna att följa en evangelieprincip bättre. När vi bestämmer oss för att följa en evangelieprincip bättre, kommer vi närmare Gud och Gud kommer närmare oss (se L&F 88:63).

Potentialen hos varje elev

Vi lär och undervisar inte om evangeliet bara för att inhämta kunskap. Vi lär och undervisar om evangeliet för att nå upphöjelse. Inläring och undervisning om evangeliet handlar inte om att behärska fakta. Det handlar om att behärska lärjungeskap. Oavsett om vi undervisar våra barn hemma eller församlingsmedlemmar i ett klassrum, behöver vi komma ihåg att lärdomen vi undervisar om redan finns inom eleven. Vår roll som föräldrar eller lärare är att hjälpa

eleverna upptäcka lärdomen som finns i deras hjärta och sinne.

När vi uppmärksammar den stortartade potentialen hos varje elev, börjar vi se som Gud ser. Då kan vi säga det som han vill att vi ska säga och göra det han vill att vi ska göra. När vi börjar gå på den här vägen till inläring och undervisning blir omvändelse vårt mål, kärlek blir vårt motiv, läran blir vår nyckel och Anden blir läraren. När vi lär och undervisar på det här sättet, välsignar Herren både eleven och läraren så att "alla kan bli uppbyggda av varandra" (L&F 88:122). ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, i Conference Report, okt. 1970, s. 107.
2. Se Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 40–43.
3. *Undervisning: Den högsta kallelsten* (2000), s. 31.

Om vi vill att Anden ska vara mer märkbar i klassrummet, behöver vi bara inbjuda klassdeltagarna att följa en evangelieprincip bättre.

HANDKÄRRPIONJÄRE, AV MINERVA TEICHERT © IRI, MED TILLSTÅND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM

Äldste
L. Tom Perry
i de tolv
apostlarnas kворum

STYRKAN I vår arvedel

Pionjärtro behövs lika mycket i världen i dag som under någon annan tidsperiod.

Jag har alltid tyckt om pionjärberättelser. Min mormor bodde granne med oss när jag var barn. När hon var åtta år hade hon gått nästan hela vägen över slätterna. Hon kom ihåg tillräckligt många pionjärupplevelser för att hålla mig fascinerad i timmar medan jag satt och lyssnade på henne.

President Brigham Young (1801–1877) har alltid varit en av mina särskilda hjältar. Hans lösningar på problem var grundläggande och fundamentala och gynnade folket. Jag förundrades över hans anda och entusiasm när han ledde de heliga västerut.

När det blev uppenbart att kostnaden för att föra nyomvända från Europa till Utah skulle var alltför hög, framlades förslaget till president Young att de skulle använda

handkärror för att ta sig över prärien. President Young kunde genast se fördelarna, inte bara med den lägre kostnaden, utan också den fysiska förmånen det skulle vara för folket att gå så långt och komma till Salt-sjödalen fulla av energi och vitalitet efter en sådan upplevelse. Han sade:

”Vi är övertygade om att ett sådant följande tar sig fram fortare än vad en ox-karavan skulle göra. De bör ha med sig några bra kor som kan ge mjölk, och några biftdjur och en slaktare som de kan behöva. På så sätt undviker vi kostnaderna, riskerna och förvirringen bland spannen, och de heliga kan på ett effektivare sätt undkomma den nöd, vånda och död som ofta nedlagt så många av våra bröder och systrar i stoftet.

Vi föreslår att du sänder män med tro och erfarenhet, med goda instruktioner, till att införskaffa allt det som vi föreslagit. Låt sedan de heliga, som har för avsikt att immigrera nästa år, förstå att de förväntas vandra och dra sina tillhörigheter över slätterna, och att de får ekonomiskt stöd av [Ständiga emigrations-] fonden och inte på något annat sätt.”¹

Mellan 1856 och 1860 lyckades några tusen heliga slutföra den 200 mil långa färden med

medlemmarna som hade fastnat i snön. Och det var precis vad som hände.

De första hjälpgrupperna gav sig av på följande måndag. Beskrivningen av glädjen hos Willies kompani när de tog emot den första hjälpgruppen är mycket känslösam. Kapten Willie hade lämnat sitt lilla kompani och gett sig iväg med en person för att söka efter hjälpgruppen.

Historien berättar: ”På kvällen den tredje dagen efter det att kapten Willie hade gett sig av, precis när solen sjönk så vackert bakom de avlägsna bergen, såg vi på en höjd, rakt västerut från lägret, flera täckta vagnar, var och en dragen av fyra hästar, kommande mot oss. Nyheten spred sig i lägret som en löpeld, och alla som kunde ta sig upp från sina sängar kom ut *i en stor grupp* för att träffa dem. Efter fem minuter hade de kommit tillräckligt nära för att få syn på vår trofaste kapten som låg lite före de andra. Glädjerop höjdes, starka män grät och lät tårarna rinna fritt nerför sina fårade och solbrända kinder. De små barnen delade glädjen, som några inte helt förstod, och dansade obehindrat runt i glädje. Återhållsamheten sattes åt sidan i den allmänna glädjeyran, och alltefter-

Pionjärtro behövs lika mycket i världen i dag som under någon annan tidsperiod. Vi behöver känna till den arvedelen. Vi behöver undervisa om den, vi behöver vara stolta över den och vi behöver bevara den.

handkärria. Denna framgång grumlades endast av två ödesdigra färder, Willies och Martins handkärrekompanier, som gav sig av för sent på året för att klara sig undan de tidiga vinterovädren. Lagg åter märke till vilket geni president Young var. Under generalkonferensen i oktober 1856 ägnade han hela konferensen till att organisera hjälpinsatserna för de nödställda medlemmarna. Och han uppmanade bröderna att inte vänta en vecka eller en månad innan de åkte iväg. Han ville ha flera fyrhästspann redo följande måndag som kunde ge sig iväg och hjälpa de nödställda

som bröderna kom in i lägret, rusade systrarna fram till dem och överöste dem med kyssar. Bröderna blev så överväldigade att de inte kunde säga ett ord på ett tag, utan betvingade alla tecken på känslösamhet i kvävande tystnad ... Efter en stund klingade känslan emellertid av något, och ett sådant skakande av händer, sådana välkomstord och ett sådant nedkallande av Guds välsignelser har sällan skådats!”²

Starka familjer byggs

Av det härdade pionjärvirket har traditioner och arv utvecklats som har byggt

starka familjer som har bidragit med mycket till västra Förenta staterna och till resten av världen.

Jag blev bjuden till en lunch för många år sedan, sponsrad av en detaljhandelsfirma som tillkännagav att fyra varuhus skulle öppnas i Salt Lake City-området. Eftersom jag hade erfarenhet av detaljhandeln frågade jag presidenten när jag satt bredvid honom vid bordet hur han vågade öppna fyra varuhus samtidigt i ett helt nytt område på marknaden. Hans svar var ungefär vad jag väntade mig. Han sade att hans firma hade gjort en demografisk studie av alla storstadsområden i Förenta staterna. Firman var intresserad av att få veta vilket av dessa områden som hade den största potentialen för ett varuhus som skulle vara attraktivt för unga familjer. Salt Lake City-området, destinationen för de första pionjärerna, kom på första plats.

Firman upptäckte också som resultat av studien att arbetskraften i Salt Lake City-området var känd för att vara ärlig och arbetsam. Pionjärarvet visar sig nämligen fortfarande, ända ner till tredje och fjärde generationen i området.

Jag blev dock chockad över en viss statistik som lades på mitt skrivbord nyligen. Den visade att endast sju procent av barnen som uppfostras i Förenta staterna i dag kommer från traditionella familjer bestående av en arbetande far, en hemmavarande mor och ett eller två barn.³ Varje dag ser vi effekterna av det traditionella hemmets upplösning. Det sker en oroväckande ökning av antalet misshandlade hustrur, fysiska och sexuella övergrepp på barn, skolvandalism, tonårsbrott, graviditeter bland ogifta tonåringar och äldre personer som åldras utan trösten från släktingar.

Profeterna har sagt att hemmet är platsen

som ska rädda samhället.⁴ Ett riktigt hem skapas förstås inte automatiskt när en pojke och en flicka blir kära och gifter sig. Det krävs samma dygder som undervisades om i pionjärhemmen — tro, mod, disciplin och hängivenhet — för att ett äktenskap ska lyckas. Liksom pionjärerna fick öknen att blomma som en ros, på samma sätt blommar vårt liv och vår familj om vi följer deras exempel och tar till oss deras traditioner. Ja, pionjärtro behövs lika mycket i världen i dag som i någon annan tidsperiod. Vi behöver återigen lära oss om det arvet. Vi behöver undervisa om det, vi behöver vara stolta över det och vi behöver bevara det.

Så välsignade vi är. Vilket ansvar vår kunskap och vår förståelse medför. Arnold Palmer, en stor amerikanska golfare, har rapporterats säga: "Att vinna är inte allt, men att vilja det är allt." Vilket underbart uttalande: "Att vilja det är allt."

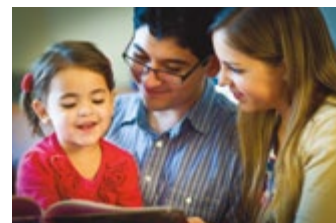
Må Gud ge oss en önskan att vilja vinna den största av alla gåvor han har gett sina barn – det eviga livets gåva. Må Gud välsigna oss så att vi förstår vår potential. Att vi lär och växer och kommer till kunskap om vårt arv och beslutar oss för att bevara de stora gåvor som har getts oss som hans barn. Jag bär högtidligt vittnesbörd om att Gud lever, att Jesus är Kristus och att hans väg leder oss till evigt liv. ■

Från ett tal under ett andligt möte den 3 augusti 1980 vid Brigham Young-universitetet. För att läsa hela texten på engelska, gå till speeches.byu.edu.

SLUTNOTER

1. Brigham Young, i B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 4:85.
2. John Chislett, i *A Comprehensive History of the Church*, 4:93–94.
3. Se Population Reference Bureau, www.prb.org/Articles/2003/TraditionalFamiliesAccountforOnly7PercentofUSHouseholds.aspx. År 1980, när talet hölls, var siffran 13 procent.
4. Se till exempel Thomas S. Monson, "Himmelska hem — Eviga familjer", *Liahona*, juni 2006, s. 66–71; Spencer W. Kimball, "Home: The Place to Save Society", *Ensign*, jan. 1975, s. 3–10.

Det krävs samma dygder som undervisades om i pionjärhemmen — tro, mod, disciplin och hängivenhet — för att äktenskapet ska bli lyckat. Liksom pionjärerna fick öknen att blomma som en ros, på

samma sätt blommar vårt liv och vår familj om vi följer deras exempel.

FÖRSTÅ VÅRA förbund MED Gud

EN ÖVERSIKT
ÖVER VÅRA
VIKTIGASTE
LÖFTEN

”Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, säger president Thomas S. Monson, ”ska vi ära heliga förbund, och för att bli lyckliga krävs att vi är trofasta mot dem. Ja, jag talar om sådana förbund som dopförbundet, prästadömsförbundet och äktenskapsförbundet.”¹

I kyrkan är en förrättning en helig, formell handling som utförs med prästadöms myndighet. Vissa förrättningar är nödvändiga för vår upphøjelse. Som en del av dessa ”frälsande förrättningar” ingår vi högtidliga förbund med Gud²

Ett förbund är ett löfte mellan två parter, vars villkor fastställs av Gud.³ När vi ingår ett förbund med Gud, lovar vi att följa dessa villkor. Han lovar oss vissa välsignelser i gengäld.

När vi tar emot dessa frälsande förrättningar och håller

de tillhörande förbunden blir Jesu Kristi försoning verksam i vårt liv och vi kan få den största välsignelse som Gud kan ge oss — evigt liv (se L&F 14:7).

Eftersom det är nödvändigt för vår upphøjelse att vi håller våra förbund är det viktigt att vi förstår vad det är vi har lovat vår himmelske Fader. Här följer en kort översikt över de förbund som hör ihop med de frälsande förrättningarna och förslag på var du kan lära dig mer.

Dop och konfirmation

Dop genom nedsänkning i vatten, utfört av någon som har myndighet, är evangeliets första frälsande förrättning och är nödvändigt för att man ska kunna bli medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Oskiljbar från dopet är den tillhörande förrättningen konfirmation — handpåläggning för den Helige Andens gåva.

När vi döps ingår vi ett förbund att ta på oss Jesu Kristi namn, att alltid minnas honom och att hålla hans bud. Vi lovar också ”att tjäna honom intill änden” (L&F 20:37; se också Mosiah 18:8–10).

I gengäld lovar vår himmelske Fader att om vi omvänder oss från våra synder, kan vi bli förlättna (se Alma 7:14) och ”alltid . . . ha hans Ande hos [oss]” (L&F 20:77), ett löfte som delvis uppfylls genom att vi tar emot den Helige Andens gåva.

Förrättningarna dop och konfirmation är porten varigenom alla som söker evigt liv måste gå (se Joh. 3:3–5). När vi hedrar vårt dopförbund leder det till och är en viktig del av att ingå förbund som har att göra med alla de andra frälsande förrättningarna på vägen mot evigt liv (se 2 Nephi 31:17–21).

LÄR DIG MER OM DOPET

Se Robert D. Hales, ”Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket”, Liahona, jan. 2001, s. 6.

Sakramentet

De som har tagit emot de frälsande förrättningarna dop och konfirmation tar del av sakramentet varje vecka för att förnya dessa förbund. När vi tar del av brödet och vattnet kommer vi ihåg offret som Frälsaren gjorde för oss. Dessutom begrundar vi förbunden vi har ingått att ta på oss Jesu Kristi namn, att alltid minnas honom och att hålla hans bud. I gengäld lovar Gud att hans Ande alltid ska vara hos oss (se L&F 20:77, 79).

Ett förbund är ett löfte mellan två parter. Gud lovar oss vissa välsignelser om vi följer villkoren vi accepterade när vi ingick förbundet.

Sakramentets förrättning ger oss möjlighet varje vecka att förnya heliga förbund som gör att vi kan ta del av Frälsarens förlösande nåd med samma andliga renande effekt som dopet och konfirmationen har.

Kyrkans ledare har också sagt att när vi tar del av sakramentet, förnyar vi inte bara vårt dopförbund utan ”alla förbund som vi ingått med Herren”.⁴

LÄR DIG MER OM SAKRAMENTET

Se Dallin H. Oaks, ”Sakramentsmötet och sakramentet”, Liahona, nov. 2008, s. 17.

Prästadömet och förbund

Vår himmelske Fader ger sin ed (garanti) att han ska ge vissa välsignelser till dem som håller förbunden som hör ihop med att ta emot prästadömet.

När en man tar emot aronska och melkisedekska prästadömet och ”ärar sin kallelse”, lovar Gud att de ska bli ”heliggjorda genom Anden till sina kroppars förnyelse”. De blir arvingar till de löften som gavs till Mose, Aron och Abraham. (Se L&F 84:33–34.)

För att kvalificera sig för att komma till templet är det nödvändigt för män att bära melkisedekska prästadömet. Där kan män och kvinnor ta emot en fullhet av prästadömet välsignelser genom äktenskapet.

Genom att ta emot alla prästadömet frälsande förrättningar kan alla människor få löftet om ”allt vad [Fadern] har” (se L&F 84:35–38).

BESVARA FRÅGOR

Du eller någon du har kontakt med kanske undrar: "Varför är templet inte öppet för allmänheten?" Sista dagars heliga tempel används inte för kyrkans söndagsmöten, dit alla är välkomna. I templet utförs heliga förrättningar, så templet är bara öppet för döpta medlemmar som har kvalificerat sig för att ta emot dessa förrättningar.

När ett nytt tempel har byggts kan allmänheten komma in i templet under ett öppet hus. När templet har invigts åt Herren kan allmänheten besöka tempelområdet, men templet är bara öppet för personer som har en giltig tempelrekommendation.

För mer information, se "Temples" under Frequently Asked Questions på Mormon.org.

"Otroliga välsignelser flödar genom denna ed och detta förbund till värdiga män, kvinnor och barn i hela världen", har äldste Russell M. Nelson i de tolv apostlarnas kvorum sagt.⁵

LÄR DIG MER OM PRÄSTADÖMETS ED OCH FÖRBUND

Se Henry B. Eyring, "Tro och prästadörets ed och förbund", *Liahona*, maj 2008, s. 61.

Begåvningen

Tempelbegåvningen är en gåva som ger perspektiv och kraft.

Under tempelbegåvningen får vi undervisning och ingår förbund som har samband med vår eviga upphöjelse. Till begåvningen hör förrättningarna tvagning och smörjelse och att kläs i tempelklädnaden som en påminnelse om heliga förbund.⁶ Tempelförrättningarna och tempelförbunden är så heliga att de inte diskuteras i detalj utanför templet. Därför har president Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kvorum, gett rådet: "Det är viktigt att man lyssnar uppmärksamt när man tar emot dessa förrättningar och att man försöker komma ihåg de välsignelser som utlovas och de villkor som gäller för att de ska förverkligas."⁷

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kvorum har sagt att nyckeln till att få ta emot gudomlig kraft för att övervinna motstånd och föra kyrkan framåt "är förbundet vi ingår i templet — vårt löfte att lyda och uppoffra, att helga våra ansträngningar åt Fadern, och hans löfte att förlåna oss 'en stor begåvning'".⁸

Du kan lära dig mer om principerna

bakom förbunden vi ingår i begåvningen genom att studera följande:

- "Lydnad", *Evangeliets principer* (2009), s. 199–204.
- M. Russell Ballard, "Offerlagen", *Liahona*, mars 2002, s. 10.
- Om "[evangeliets] lag" (L&F 104:18), se Läran och förbunden 42.
- "Kyskhetslagen", *Evangeliets principer* (2009), s. 223–230.
- D. Todd Christofferson, "Funderingar över ett helgat liv", *Liahona*, nov. 2010, s. 16.

LÄR DIG MER OM BEGÅVNINGEN

Se Förbered dig för det heliga templet (2003), s. 28–35; David A. Bednar, "Att ärorikt inneha namn och ställning", *Liahona*, maj 2009, s. 97.

Beseglingen

Tempelförrättningen som vi kallar "tempelvigsel" eller "att bli besegrad" skapar en evig relation mellan man och hustru som varar bortom döden om makarna är trofasta. Föräldra- och barnrelationer kan också fortsätta bortom jordelivet och länka samman generationer i eviga familjrelationer.

När en person ingår äktenskapsförbundet i templet, ingår han eller hon förbund både med Gud och med sin maka. Makarna lovar att de ska vara trofasta mot varandra och mot Gud. De har blivit lovade upphöjelse och att deras familjrelationer kan fortsätta för evigt (se L&F 132:19–20). Barn som föds till ett par som beseglades i templet eller barn som senare beseglas till sina föräldrar har rätt att vara en del av en evig familj.

Som med andra förrättningar krävs det att

man är trofast mot sina förbund för att den jordiska förrättningen ska beseglas, eller göras giltig, i himlen genom löftets Helige Ande.⁹ De som håller sina förbund — också när deras maka inte gör det — går inte miste om de välsignelser som utlovas i beseglingen.

LÄR DIG MER OM BESEGLINGEN

Se Russell M. Nelson, "Generationer sammanlänkade genom kärlek", *Liahona*, maj 2010, s. 91.

Ingå och hålla heliga förbund

När vi ingår dessa viktiga förbund får vi del av det nya och eviga förbundet, "ja, . . . [Jesu Kristi] evangeliums fullhet" (L&F 66:2). Det nya och eviga förbundet är "det sammanlagda antalet av alla evangelieförbund och evangelieförpliktelser" som vi ingått,¹⁰ och de resulterande välsignelserna innefattar allt som Fadern har, bland annat evigt liv.

Medan vi strävar efter att förstå och hålla våra förbund bör vi komma ihåg att det inte bara handlar om ett lista över vad vi bör göra — vi fattar ett beslut om att *bli* som Frälsaren.

"Den slutliga domen är inte bara en utvärdering av det totala antalet goda och onda gärningar — vad vi har *gjort*," har äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum

Att hålla förbund är ett beslut att bli som Frälsaren.

sagt. "Den är en bekräftelse på vilken slutlig inverkan våra gärningar och tankar har haft — vad vi har *blivit*. Inte för någon räcker det att bara arbeta mekaniskt. Evangeliets bud, förordningar och förbund är inte en lista över insättningar som ska göras på ett himmelskt konto. Jesu Kristi evangelium är en plan som visar oss hur vi ska bli vad vår himmelske Fader vill att vi ska bli."¹¹ ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Lycka — en universell strävan", *Liahona*, mars 1996, s. 5.
2. Se *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 20.1.
3. Se Russell M. Nelson, "Förbund", *Liahona*, nov. 2011, s. 86.
4. Delbert L. Stapley, i Conference Report, okt. 1965, s. 14; se också *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. av Edward L. Kimball (1982), s. 220.
5. Russell M. Nelson, "Förbund", *Liahona*, nov. 2011, s. 88.
6. Se Russell M. Nelson, "Förbered dig för templets välsignelser", *Liahona*, okt. 2010, s. 46–47.
7. Boyd K. Packer, "Kom till templet", *Liahona*, okt. 2007, s. 16.
8. Jeffrey R. Holland, "Håll förbunden: Ett budskap till den som ska gå ut som missionär", *Liahona*, jan. 2012, s. 50.
9. Se "Helige Anden, den", *Stå fast i din tro* (2004), s. 68–69; se också L&F 132:7, 18–19, 26.
10. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst. av Bruce R. McConkie, 3 band (1977), 1:120.
11. Dallin H. Oaks, "Uppmaningen att bli något", *Liahona*, jan. 2001, s. 40.

INFORMATIONSTJÄNSTEN:

Sammanlänkar

När prästdömsledare samarbetar med informationstjänstråden på stavs- och distriktsnivå, kan alla hjälpa till att stärka sitt samhälle — och bygga upp Guds rike på jorden.

kyrkan och samhället

FOTOILLUSTRATION DAVID STOKER

Philip M. Volmar

Kyrkans tidningar

När Carol Witt Christensen kallades att verka som informationstjänstchef för Topeka stav i Kansas, USA, kände hon sig "rädd och otillräcklig" inför att behöva prata med nyhetsreportrar och redaktörer på uppdrag av stavsledarna.

"Tanken på att själv kontakta nyhetsfolk var lite skrämmande", minns hon. Och fastän hon hade engelska som huvudämne i college säger hon att hon "inte visste någonting om hur man skriver pressmeddelanden".

Trots sina tvivel om sig själv bestämde sig syster Christensen för att lita på sitt vittnesbörd, sin kunskap om sitt samhälle och tron på att kallelsen kom från inspirerade prästadömsledare. Hon säger att hon började med att få utbildning av Informationstjänstavdelningen och började "lära sin plikt och med all flit verka i det ämbete vartill [hon var] utsedd" (L&F 107:99).

Hon började noga studera den lokala dagstidningens religionsavdelning för att avgöra vad som kunde betraktas som nyhetsvärdigt. Hon ringde den som skrev om religion för att få reda på slutdatum innan hon skickade in sitt första pressmeddelande.

"Jag lade märke till vilka slags små nyheter som publicerades och började vara mer uppmärksam i kyrkan på aktiviteter, intressanta personer och prestationer som kunde vara lämpliga att skriva om i dagstidningen", minns hon.

Med tiden lärde sig syster Christensen att mediarelationer handlar om mycket mer än att bara hitta idéer till nyhetsartiklar. Det handlar också om att känna till olika media och hjälpa reportrarna att göra sitt jobb, samtidigt som man hjälper dem förstå kyrkan bättre.

Efter en rad lyckade artiklar, bland annat en om stavens seminarieprogram i den lokala dagstidningen, säger hon att hennes självförtroende stärktes och hon "kände att hon brann av iver för att föra fram kyrkan 'ut ur dunklet'" (se L&F 1:30). Nu, flera år senare, verkar syster Christensen

fortfarande som stavens informationstjänstchef och säger ”att elden har fortsatt brinna”.

”Mycket av det vi försöker göra inom informationstjänsten”, förklarar hon, ”visar att vi älskar, tror på och dyrkar Jesus Kristus, att vi vill bli vän med, samarbeta med och tjäna våra bröder och systrar i samhället och hjälpa dem få en bättre uppfattning om det återställda evangeliet och kyrkan.”

Prästadömsledare runtom i världen vägleder och uppmuntrar ansvariga för och råd inom informationstjänsten medan de arbetar sida vid sida med dem i sitt område för att gynna kommunerna, rätta till missuppfattningar och visa att kyrkans medlemmar följer Jesus Kristus.

Syster Christensens arbete inriktades först på mediarelationer, men det finns många sätt för kyrkans informationstjänstråd att följa inspirerade prästadömsråd medan de också hjälper till att bygga upp sina kommuner och Guds rike.

Relationer till kommunen och regeringen

Drygt en mil från Topeka, i Lenexa stav, arbetar president Bruce F. Priday, stavs-president, och syster Carol Deshler, stavens informationstjänstchef, tillsammans för att bygga positiva relationer med inflytelserika medlemmar i kommunen. De vill hjälpa dem se sista dagars heliga som ”goda grannar, ett positivt inflytande i kommunen, och Jesu Kristi efterföljare”, säger president Priday.

Syster Deshler, som arbetar med stavs-presidentskapet och andra medlemmar i stavens informationstjänstråd, söker tillfällen att samarbeta med andra trosbaserade grupper och organisationer i kommunen för att bättre kunna tjäna invånarna i området.

”Nästan all vår framgång när vi samarbetat med samhällsgrupper har varit resultat av enskilda relationer”, säger syster Deshler. Som

exempel åt en medlem i en annan kyrka och en medlem i hennes stav lunch tillsammans och samtalande om hur de båda grupperna tillsammans kunde göra något positivt för kommunen. Samtalet ledde till att sex personer — tre från varje kyrka — bildade en ”Bättre tillsammans”-kommitté som skulle komma fram till förslag till samarbetet.

Samarbetet ledde till en välgörenhetskoncert 2010 i vilken körer från flera kyrkor framträdde. Inträdesavgiften var en kasse med mat som gick till en lokal matbank. Omkring 700 personer från kommunen närvarade vid konserten som hölls i ett nybyggt stavscenter. En reception organiserades så att kommunens ledare och religiösa ledare kunde mingla före konserten.

Efter konserten bad ytterligare fyra kyrkor, två medlemmar i kommunfullmäktige och polischefen att få vara med i Bättre tillsammans-kommittén som nu träffas varje månad. Konserten hölls återigen 2011. Den gången var en annan kyrka värd. Totalt sju kyrkor deltog och omkring 1000 invånare i kommunen närvarade.

”Känslan av samförstånd och enighet som Jesu Kristi efterföljare var mycket tydlig bland kyrkorna”, säger syster Deshler. Dessa känslor visade sig senare när president Priday var på en flygplats, över 160 mil hemifrån. En kvinna han aldrig hade träffat kom fram till honom och sade att hon kände igen honom från välgörenhetskonserterna som anordnats av Bättre tillsammans-kommittén. Hon hade deltagit i konserterna och tyckte att de var enastående.

Hon sade till honom: ”Jag har aldrig känt en sådan kärlek till andra i kommunen som under de tillfällena. Tack för att ni var med och sponsrade konserterna. Jag tillhör en annan kyrka, men vi hyser den allra största respekt

I två år har Lenexa stav i Kansas, USA gått samman med andra kyrkor i området och hållit välgörenhetskonserter. Inträdesavgiften — en kasse med mat — donerades till en lokal matbank. År 2011 deltog omkring 1000 invånare i kommunen, bland annat flera kyrkliga och statliga ämbetsmän.

och beundran för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga.”

”Det är det”, säger president Priday, ”som informationstjänsten handlar om. När vi har utökat vår krets och vision har vi fått många speciella vänner i kommunen. Vi hyser ömsesidig respekt för varandras tro och en uppriktig kärlek för varandra.”

Att främja ett sådant samarbete och en sådan respekt från kommunens ledare har även visat sig vara effektivt i Östeuropa. Katia Serdyuk, ansvarig för mediarelationer i Ukrainas informationstjänstråd, arbetar med informationstjänstmissionärer och lokala prästadömsledare för att förbättra relationerna mellan kyrkan och kommunen.

”Många har missuppfattningar och felaktig information om kyrkan”, säger syster Serdyuk. ”Som ansvariga för informationstjänsten som samarbetar med prästadömsledare, strävar vi efter att förändra uppfattningarna genom att arbeta med opinionsledare, media och allmänheten. Lyckade informationstjänstinsatser skapar en atmosfär i vilken inflytelserika personer kan hjälpa kyrkan uppnå dess syften medan vi också hjälper dem att uppnå sina mål.”

I Zhytomyr i Ukraina deltog kyrkans medlemmar i en mottagning som anordnades av Olexander Mikolayovich Bochkovskiy, ordförande i kommunfullmäktige, för att uppmärksamma ett humanitärt projekt där kyrkan donerat mycket välbehövlig utrustning till sju skolor i kommunen. Man uppmärksammade också samhällstjänsten som kyrkans medlemmar utförde i Gagarin Park i kommunen i april och oktober 2011. Zhytomyrs grensresident Alexander Davydov representerade kyrkan och tackade för kommunens uppskattning.

Planering av evenemang

Förutom samarbetet med media och kommuner har informationstjänsten möjlighet att planera och anordna evenemang, säger Daniel och Rebecca Mehr, som nyligen avslutade en informationstjänstmission i Karibien.

”Något som kan vara särskilt effektivt när det gäller att bygga relationer är att engagera medlemmarna i att utbilda sina vänner genom aktiviteter där de bygger på en gemensam grund. Det kan till exempel vara ett kulturellt

ETT BUDSKAP TILL PRÄSTADÖMSLEDARNA

Vi uppmuntrar stavs- och distriktspresidenter och områdessjuttio överallt att se till att informationstjänstråd på stavs- och flerstavnivå kallas och utbildas.

I vissa distrikt och områden under utveckling i kyrkan kan informationstjänstens arbete vara blygsamt först och införas utan ett helt organiserat råd. Områdets informationstjänstchef kan ordna med utbildning och rikta uppmärksamhet på viktiga resurser.

Ni kommer att upptäcka hur informationstjänstens arbete kan vara ett underbart redskap för att uppnå mål inom prästadömet medan ni bygger relationer och går samman med samhällsledare, nyhetsmedia och andra opinionsbildare. Er uppmärksamhet på det här arbetet förbättrar också kyrkans anseende genom att ni hjälper andra att förstå att vi följer Jesus Kristus.”

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum, ordförande för Informationstjänstens kommitté

evenemang, ett tjänandeprojekt eller andra aktiviteter”, säger syster Mehr.

Men broder Mehr säger att ett av de största misstagen ansvariga för informationstjänsten kan göra är att ”börja planera aktiviteter utan att tänka på kommunens behov och utan att rådgöra med prästadömsledarna”.

Äldste och syster Mehr tror att en årsplan som speglar inriktningen som stavarnas och församlingarnas prästadömsledare har är ett sätt att hantera evenemangsplanering från första början. För att göra upp en sådan årsplan rekommenderar syster Mehr att man samordnar evenemang genom en planeringsprocess i fyra steg som fokuserar på ett strategiskt resultat och som är bundet till kommunens behov och de lokala prästadömsledarnas mål:

- Vilka är de största behoven i vår kommun?
- Vilka frågor i vårt område påverkar kyrkans framgång positivt eller negativt?
- Vilka ledare i kommunen kan vi samarbeta med för att ta upp behov och lösa problem?
- Hur kan vi initiera eller bygga vidare på relationer till dessa ledare?

Med dessa frågor besvarade kan prästadsömsledarna och informationstjänstråden undvika att anordna "aktiviteter för aktiviteternas skull", säger syster Mehr. I stället kan råden planera och genomföra evenemang som kan bygga upp tillit mellan kommunen och prästadsömsledarna. Dessa evenemang ger också kyrkans medlemmar och kommunens invånare en chans att umgås och skapa vänskapsband.

I Dominikanska republiken 2010, till exempel, samarbetade prästadsömsledare, informationstjänstråd och kommunens invånare under ett evenemang där man uppmärksammade Mormon Helping Hands-projekt. Broder och syster Mehr inbjöd flera av nationens dignitärer som de hade arbetat med.

"Många prominenta personer som representerade ett flertal institutioner och organisationer närvarade", minns broder Mehr, och tillägger att kyrkans områdespresidentskap också kom.

"Evenemanget var mycket lyckat", rapporterar han. "Vi upplever mer och mer att ordföranden för kommunfullmäktige och organisationer i kommunen ber om vår hjälp i olika röjningsinsatser. Det gör också kyrkan mer synlig för många organisationer."

Det är mycket viktigt att beakta prästadsömsledarnas anvisningar för en lyckad evenemangsplanering, men det är inte det enda man bör ta hänsyn till. Kathy Marler verkar i ett informationstjänstråd för flera stavar i San Diego i Kalifornien, USA. En av hennes vänner som har en annan tro sade att sista dagars heliga är bra på att inbjuda andra till kyrksponsrade aktiviteter men lyckas inte lika bra med att samarbeta med andra i andra kyrkors evenemang.

Syster Marler minns att hennes vän sade: "Ni frågar bara andra om de vill komma. Det skulle vara jättebra om ni frågade oss om vi behöver

hjälp. Svaret skulle vara ett rungande "ja".

Genom att ta reda på andras behov, säger syster Marler, kan informationstjänstråden ibland hjälpa en kommun mer än om de själva anordnade evenemangen.

Kommunikation om och hantering av kriser

Det mesta av informationstjänstens arbete sker i vardagliga händelser i kommunen, men den kan också hjälpa till att förbereda en stav, ett land eller ett område att hantera nödsituationer, vilket hände förra året i Japan.

Biskop Gary E. Stevenson, kyrkans presiderande biskop, var president för området Asien Nord när han såg hur jordbävningen som inträffade 2011 förändrade mediaklimatet över en natt. "Jordbävningen och tsunamin riktade världens och hela Japans uppmärksamhet på den ödelagda nordöstra kustlinjen", minns han.

Biskop Stevenson säger att katastrofen skapade ett "enormt intresse" för den humanitära hjälp och de volontäraktiviteter som erbjöds Japan, bland annat de som kyrkan bidrog med.

Inom några dagar efter tsunamin började kyrkan tillhandahålla förnödenheter till nödställda, både medlemmar och ickemedlemmar. "Nationell och internationell media började uppmärksamma varje händelse", säger biskop Stevenson.

Kyrkan tillhandahöll över 250 ton förnödenheter och tog hjälp av över 24 000 volontärer som gav över 180 000 timmars tjänande. Dessa hjälpinsatser drog till sig uppmärksamhet från lokala kommunledare, berättar biskop Stevenson. I ett land där mindre än två procent av invånarna anser sig vara kristna, ville några av ledarna veta mer om kyrkans roll i insatserna. Den nyfikenheten, säger han, gjorde

Efter jordbävningen 2011 i Japan samarbetade prästadsömsledarna med ansvariga för informationstjänsten för att ordna hjälpinsatser via Mormon Helping Hands-programmet. Om dessa humanitära insatser skrev en reporter: "Det enda som kan tävla om mormonkyrkans förmåga att sprida ordet är dess förmåga att hantera nödsituationer."

det möjligt för informationstjänstansvariga att inte bara hjälpa nödställda utan också bygga förståelse samtidigt. Veckan efter att tsunamin drabbat Japan, till exempel, skrev en reporter: "Det enda som kan tävla om mormonkyrkans förmåga att sprida ordet är dess förmåga att hantera nödsituationer ... Kyrkan inriktar sig inte bara på sin egen flock."¹

Den positiva artikeln var möjlig tack vare att kyrkan under flera år har byggt relationer. Conan och Cindy Grames, som började verka som informationstjänstrepresentanter för området Asien Nord i augusti 2010, säger att "informationstjänstrådet i Japan hade arbetat i åratal med viktiga regeringsledare runt om i landet. Dessa vänskapsband öppnade dörrarna till lokala instanser som då var villiga att ta emot vår hjälp." Äldste Yasuo Niiyama, som tillsammans med sin hustru verkar som chef för kyrkans informationstjänstråd i Japan, påpekar att "till och med Japans nationella regeringsledare började förstå hur effektiv kyrkan är och hur snabbt vi kan tillhandahålla hjälp".

Ett tillfälle när japanska ledare uppskattade kyrkans snabba hjälp var när lokala prästadsledare hade uppmärksammat ett härberge för flyktingar i en skola på en isolerad plats som var i behov av hjälp. Tillsammans med informationstjänstrådet och kyrkans lokala välfärdschef ordnade prästadsledarna så att mat och andra förnödenheter sändes till härberget där omkring 270 tsunamidrabbade personer bodde.

De som bodde på härberget blev förvånade första gången de fick hjälp av en kristen kyrka, men den andra gången Mormon Helping Hands-volontärerna kom med sina gula västar, ropade ett barn: "Här kommer de! Jag undrar vad de har med sig den här gången!"

När alla donationerna hade tagits emot

sade härbergets samordnare till äldste och syster Grames: "Er kyrka gav oss det första köttet och de första färska grönsakerna som vi har fått efter jordbävningen."

"Det kändes bra", säger syster Grames, "att verkligen vara till hjälp, inte bara för härberget utan också för prästadsledarna som verkligen försökte nå ut till de nödställda."

Äldste Niiyama berättar om ett annat positivt resultat av rådets insats: "Vi upptäckte att det var mycket viktigt för våra informationstjänstmål att berätta om kyrkans hjälparbete, både för medlemmar och för opinionsledare i samhället. Jag känner att folk utanför kyrkan nu har en bättre bild av kyrkan och att medlemmarna har större tilltro till kyrkans styrka i Japan."

Informationstjänsten — ett redskap för lokala prästadsledare

Som en viktig del av en världsomfattande organisation kan prästadsledare dra nytta av informationstjänstråd som känner till den lokala miljön och som kan avhjälpa kommunens behov. Syster Serdyuk i Ukraina säger: "Det är härligt att se hur väl prästadsledarna har använt informationstjänsten som ett redskap för att uppnå sina prästadsrådsmål. Ett sådant exempel är att utföra samhällstjänst genom våra Mormon Helping Hands-insatser, vilka har skapat enighet bland medlemmarna i församlingar och grenar och som också har byggt en bättre relation mellan kyrkan och kommunerna." ■

Kyrkans informationstjänstsida på Internet — som finns på engelska på publicaffairs.lds.org — har annan bra information.

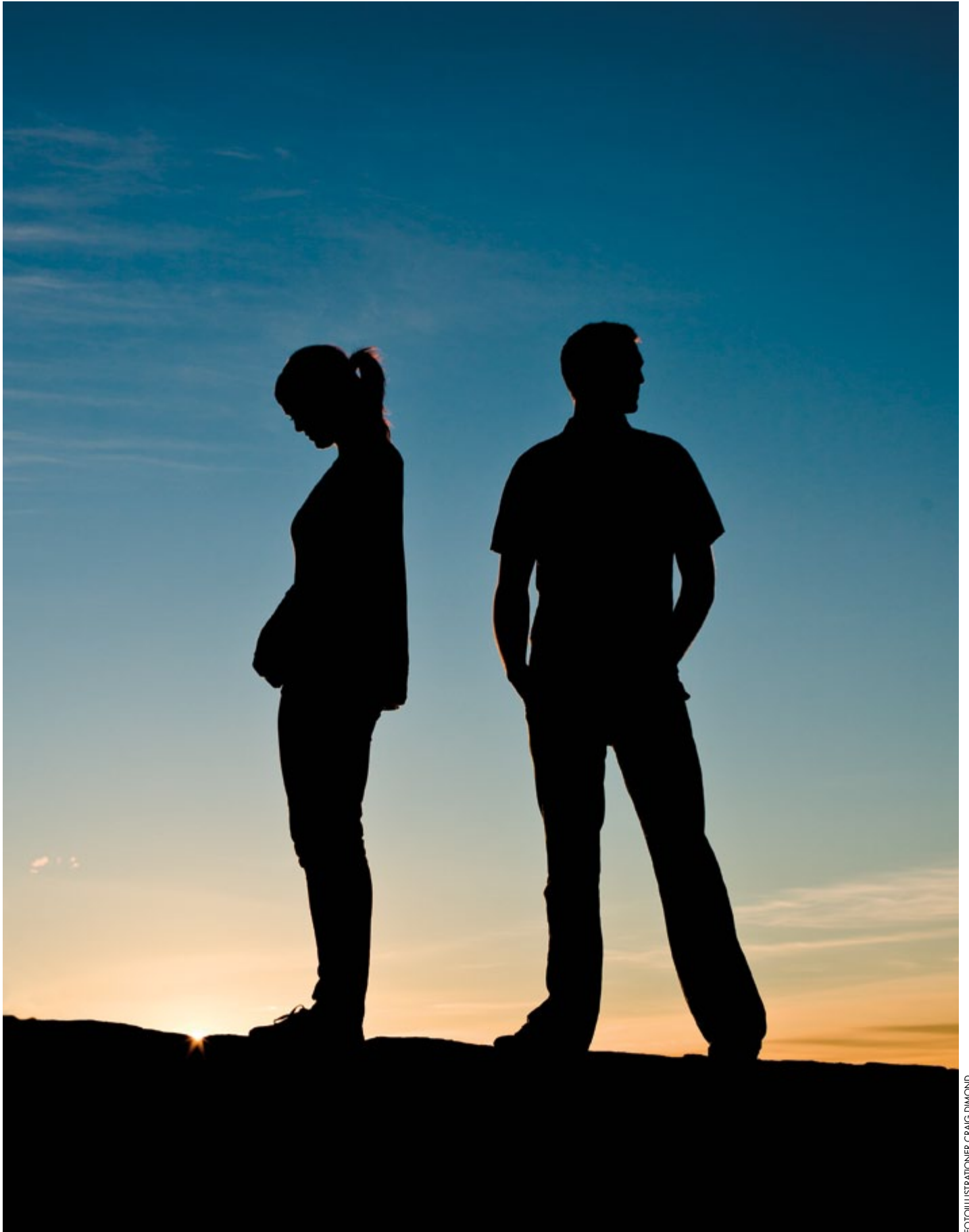
SLUTNOT

1. Kari Huus, "In Japan, the Mormon Network Gathers the Flock", World Blog from NBC News, 18 mars 2011, http://worldblog.msnbc.msn.com/_news/2011/03/18/6292170-in-japan-the-mormon-network-gathers-the-flock.

PROFETISK VÄGLEDNING SOM RÖR INFORMATIONSTJÄNSTEN

Följande tal kan hjälpa prästadsledare, informationstjänstråd och andra medlemmar att bättre förstå hur informationstjänsten hjälper till att stärka samhället och fullfölja prästadsrådens mål.

- L. Tom Perry, "Den fullkomliga kärleken driver ut rädslan", *Liahona*, nov. 2011, s. 41–44.
- M. Russell Ballard, "Betydelsen av ett namn", *Liahona*, nov. 2011, s. 79–82.
- M. Russell Ballard, "Tro, familj, fakta och frukter", *Liahona*, nov. 2007, s. 25–27.
- Gordon B. Hinckley, "Vad frågar människor oss om?" *Liahona*, jan. 1999, s. 70–72.
- Ezra Taft Benson, "Mätte Guds rike hava framgång", *Nordstjärnan*, okt. 1978, s. 53–57.

FOTOILLUSTRATIONER CRAIG DIMOND

Ge aldrig upp

En man och hans hustru berättar om deras omvändelse till Jesu Kristi evangelium — med 35 års mellanrum.

Al och Eva Fry

Hennes berättelse

I 35 år hoppades och väntade jag på att min man skulle bli medlem i kyrkan. De långa åren var fyllda av hjärtinnerliga böner, men det var särskilt tre böner som blev minnesvärda vändpunkter i min upplevelse.

Al och jag gifte oss 1959. Ett årtionde senare hade vi tre barn och bodde i ett litet samhälle i Kanada. Al drev ett byggföretag och jag stannade hemma med barnen. Ibland hjälpte jag till med företaget. På helgerna festade Al och jag med våra vänner, alltid med alkohol. Pappa hade varit alkoholist så jag tyckte inte om att drickandet var en så stor del av vårt liv, men det hade blivit vårt sätt att umgås med andra.

Det året, 1969, insåg jag att mitt liv inte var på väg någonstans och att våra barn förtjänade bättre än vad vi hade att erbjuda. En kväll efter en fest med alkohol gick jag ner på knä och bad: "Käre Gud, om du är där, hjälp mig att förändra mitt liv." Jag lovade honom att jag aldrig skulle dricka alkohol igen, ett beslut som jag har hållit ända sedan dess.

Det var den första minnesvärda bönen, och den besvarades snabbt. Min svägerskas dotter hade blivit medbjuden till Primär av en vän som var sista dagars helig. När min svägerska lärde sig mer om kyrkan kände hon sig inspirerad att skicka en prenumeration på en av kyrkans

tidningar till mig. Den började komma en månad efter att jag hade bett den första bönen. Jag visste inte vad en mormon var, men jag tyckte om budskapen i tidningarna och läste dem från början till slut. Jag bestämde mig för att undersöka kyrkan och fann mitt svar i den. Jag *förändrade* verkligen mitt liv och döptes den 19 juni 1970.

Al delade inte min önskan. Han tyckte om vår tidigare livsstil och fortsatte med den. Han fortsatte vara en bra make, far och försörjare, men under de nästföljande 35 åren var jag ensam när det gällde evangeliet.

Jag fostrade våra barn i kyrkan men inom några år bestämde barnen att de hellre ville åka båt med sin pappa på söndagarna än att komma till kyrkan med mig. Jag var helt förkrossad. En dag 1975 pratade jag med min stavs-president och berättade att jag hade bestämt mig för att lämna kyrkan eftersom den höll på att förstöra vår familj. Han lyssnade tålmodigt och sade: "Gör det du måste, men försäkra dig om att din Fader i himlen godkänner det." Jag åkte hem och fastade och bad. Det var den andra minnesvärda bönen. Svaret som kom var intrycket att jag var en länk i evangeliekedjan för min familj. Om jag bröt länken skulle alla gå förlorade. Jag visste att svaret hade kommit från Gud så jag bestämde mig för att aldrig lämna kyrkan. Och det gjorde jag aldrig.

LEV FÖR DET, BE OM DET

”Sök flitigt, under hela ditt liv på jorden, att infria de fundamentala syftena med detta liv genom *idealfamiljen*. Även om du ännu inte uppnått det idealet, så gör allt du kan genom lydnad mot och tro på Herren för att ständigt söka komma så nära det som du kan. Låt inget hindra dig från att nå det målet ... Om det för närvarande innebär att du inte är besegrad i templet till en rättfärdig följeslagare, lev då så att du kan få bli det. Be om att få göra det. Utöva tro på att du ska få göra det. Gör aldrig något som kan göra dig ovärdig det. Om du har tappat visionen av ett evigt äktenskap, återuppliva den då. Om din dröm kräver tålmod, var då tålmodig. Som bröder bad och strävade vi i 30 år innan vår mor och vår far, som inte var medlem, blev besegrade i templet. Var inte överdrivet ängslig. Gör det bästa du kan. Vi kan inte säga om denna välsignelse kommer att erhållas på den här sidan av slöjan eller bortom den, men Herren kommer att hålla sina löften.”

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum, ”Det viktigaste först”, *Liahona*, juli 2001, s. 7.

Det var inte lätt att förbli trofast, men det fanns flera saker som hjälpte mig bevara min tro och tålmodigt hoppas på dagen när Al skulle tänka om i fråga om evangeliet:

- Jag har alltid älskat Al och gjorde mitt bästa för att ta hand om honom och vara en stödjande, trogen hustru.
- Jag bad konstant. Min himmelske Fader och Jesus Kristus blev mina ständiga ledsagare i evangeliet. När det var svårt att vara med Al på grund av att han inte följde evangeliets normer, talade jag med min himmelske Fader och lärde känna min Frälsare.
- Jag läste skrifterna regelbundet och allt annat kyrk-material jag kunde få tag på, bland annat *Ensign*. Två skriftställen, Tredje Nephi 13:33 och Läran och förbunden 75:11, blev särskilt betydelsefulla och slående för mig. De gav mig styrka och tålmod till att hålla

ut medan jag väntade på att min make och mina barn skulle uppleva en hjärtats förändring.

- Jag gick trofast till kyrkan ensam tills vart och ett av våra barn kom tillbaka. Alla är aktiva i dag. När de hade blivit vuxna och lämnat hemmet fortsatte jag att gå till kyrkan ensam.
- Vi hade hemaftnar utan att Al visste att det var det vi höll på med. Jag brukade ta upp ett ämne under middagen och vi pratade om det som familj.
- Jag försökte alltid vara lydig och göra det rätta.
- Jag fick ytterligare kraft genom att be om prästadömsvälsignelser.
- Jag sökte efter råd från prästadömsledare.
- Jag behandlade mina vänner i kyrkan som min familj.
- Jag besökte templet och tog emot min begåvning. Det tog många år för mig att komma fram till det beslutet. Jag var rädd att det skulle göra min relation till Al svårare. Men till slut insåg jag att det var det bästa beslutet för mig. Al stödde det, det gjorde mig glad, och när jag hade fått min begåvning såg jag inte längre Al som anledningen till att jag inte besökte templet. När jag deltog i tempelarbetet skrev jag ofta Als namn på bönelistan.

I det stora hela fortsatte jag att leva som en trofast medlem i kyrkan. Jag sökte efter enkla sätt att dela med mig av evangeliet till honom, fastän han oftast inte ville höra det. Men jag upptäckte att den Helige Anden inspirerade mig till vad jag skulle säga och när jag skulle säga det. Jag fick senare veta att Al då och då berördes av Anden tack vare min trofasthet och hängivenhet mot honom.

Han gick också med på att lyssna på missionärslektioner vid flera tillfällen. Men varje gång blev jag bedrövad för han gick alltid tillbaka till sitt gamla liv. Men också i dessa svåra stunder vakade min himmelske Fader över mig och gottgjorde mig för det jag inte hade med andra välsignelser. Jag visste hela tiden att det fanns något inom Al som var värt att vänta på.

Sakta började han göra förändringar. Han slutade svära. Han slutade dricka. Han behandlade mig bättre än han någonsin hade gjort tidigare. Han började komma till kyrkan. Och jag fortsatte att be.

Det otroliga svaret på min tredje minnesvärda bön kom i april 2005. Jag undrade om Al någonsin skulle ta emot Jesu Kristi evangelium — jag kände mig lite desperat. Jag vädjade till min himmelske Fader om hans hjälp. Det måste äntligen ha varit den rätta tiden för Al döptes den 9 juli.

Det hade inte varit lätt att komma till den punkten, men jag är tacksam över att ha fått se Guds underbara kraft förändra ett otroende hjärta till ett troende. Jag vet att han hade hört och besvarat alla bönerna jag bad under de föregående 35 åren. Som resultat av hans svar lever jag nu med en förändrad man, en som älskar vår himmelske Fader lika mycket som jag. Och vi älskar varandra innerligare än vi någonsin gjort tidigare.

Jag vet att det finns andra i kyrkan som väntar, hoppas och ber om att en närstående ska bli medlem i kyrkan. Jag vill uppmuntra dessa bröder och systrar att tacka ja till Frälsarens inbjudan att komma till honom (Alma 5:34), för sin egen skull och inte bara för sin närståendes. Jag vet av erfarenhet att det ger styrka som inget annat kan ge. Om vi håller oss nära vår himmelske Fader, följer hans bud och njuter av välsignelserna som finns just nu, får vi uppleva glädje och vi gör det möjligt för honom att arbeta genom oss.

Jag vittnar om att Gud verkligen hör våra böner. Att vänta på Herren och acceptera hans tidsschema i tro är sällan lätt, men jag vet att hans val av tidpunkt alltid är det rätta.

Hans berättelse

35 år pratade många med mig om evangeliet. Min hustru missade aldrig ett tillfälle att prata om det, och hon var duktig på att låta Mormons bok och tidningen *Ensign* ligga framme så att jag inte kunde undgå att se dem. Jag tog naturligtvis aldrig upp dem. Hon bjöd hem missionärerna ett flertal gånger. Två eller tre olika missionärspår gav mig till och med missionärslektionerna.

Vad var det då som hindrade mig från att gå ner i dopets vatten?

Jag hade alltid en ursäkt. Jag arbetade långa dagar. Jag såg inte hur jag skulle ha tid med evangeliet. Jag var alltför upptagen med att tjäna pengar. Därför sade jag till Eva: "Någon gång när saker och ting har lugnat ner sig

och jag har mer tid så ska jag läsa Mormons bok."

Men det fick jag aldrig. Förresten hade jag aldrig läst så mycket över huvud taget, och när jag försökte läsa Bibeln, förstod jag den inte. Och så var det inte mer med det.

Det var en annan sak som hindrade mig från att bli medlem i kyrkan, något allvarigare: Det syndfulla liv jag levde. Kung Benjamin lär oss att "den naturliga människan är en fiende till Gud ... om hon inte ger efter för den Helige Andens maningar" (Mosiah 3:19). Jag gav inte efter — jag gjorde varken det ena eller det andra. Frälsaren sade: "Den som inte är med mig är emot mig" (Matt. 12:30). Jag inser nu att jag var emot honom på grund av hur jag levde. Jag behövde förändra mig.

Jag levde i evangeliets närhet men följde det aldrig riktigt. Allteftersom tiden gick började jag emellertid känna

När jag läste min dotters brev insåg jag att det inte fanns några mer ursäkter att komma med.

Anden. Jag slutade festa och dricka. När jag gjorde den förändringen började Anden göra sig påmind oftare. Jag var fortfarande inte där jag borde vara — mitt språk var inte så bra och jag hade några andra dåliga vanor att arbeta på — men jag höll på att förändras.

Så en dag fick jag ett paket. Det var från en av mina döttrar, Linda. Det innehöll en Mormons bok och en Bibel med många understrukna skriftställen. Hon hade också skrivit ett brev där hon berättade hur mycket hon älskade mig och ville att jag skulle veta vad hon visste.

Hon skrev: "Det enda sättet att få veta om Jesu Kristi evangelium är sant är att fråga med ett uppriktigt hjärta och ett ärligt uppsåt."

Linda återgav en rad skriftställen som ledde mig in på en väg av bön och skriftstudier.

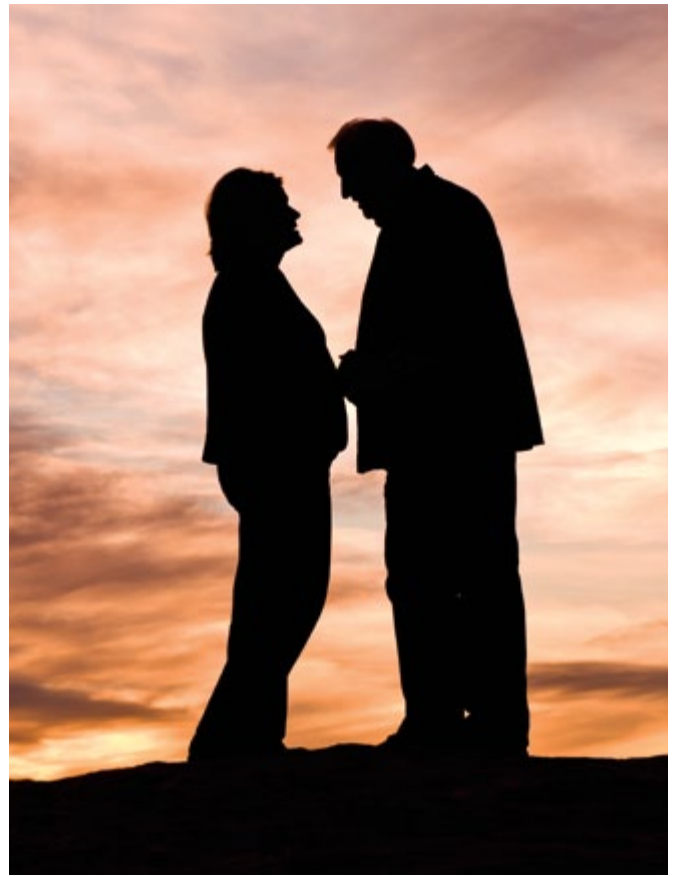
"Det enda sättet jag lär känna min Frälsare och min himmelske Fader", skrev hon, "är genom att be och läsa om dem i skrifterna."

Sedan förklarade hon hur viktigt det är med ödmjukhet och att hon inte skulle kunna ha en sådan frid i sitt liv utan Gud. Slutligen skrev hon: "Skjut inte på det här längre. Du har fått så mycket. Nu är det dags att du ger något tillbaka till din himmelske Fader. Det här är den enda vägen till sann lycka."

Jag hade inte längre någon ursäkt. Jag fick mindre att göra på arbetet och hade lite extra tid. Så jag började läsa och studera skriftställena som hon hade gett mig, och de gav mig en önskan att läsa hela Mormons bok. Men det fanns fortfarande mycket som jag inte förstod.

Vid det laget hade jag börjat vara med på sakramentsmötet eftersom min hustru sade att det skulle vara trevligt om jag kom och satt bredvid henne. Hon föreslog också att jag skulle läsa Läran och förbunden. Jag gjorde det, och förstod den bättre. Sedan läste jag Mormons bok med min hustrus hjälp och upplevde hur skrifterna kom till liv. Jag började känna Anden genom att be mycket.

Vad var det som gjorde att jag kände en förändring inom mig? Den Helige Anden och kunskapen om skrifterna. Båda gav mig modet att förändra mitt liv och be Gud om förlåtelse för mina synder, och det var egentligen det som hade hindrat mig från att bli medlem i kyrkan alla de där åren.

Vi har fått uppleva stor glädje tack vare att vi är förenade i evangeliet.

Det var mycket svårt att bekänna mina synder. Det gjorde mig så bedrövad att jag låg till sängs i tre dagar och sörjde. Men tack vare Jesu Kristi försoning blev jag förlåten. Sedan gav min himmelske Fader mig styrkan att ställa mig upp och gå vidare med mitt nya liv.

Min son Kevin döpte mig den 9 juli 2005. En av missionärerna som hade undervisat min hustru flera årtionden tidigare var där. Två år senare tog jag familjen till templet i San Diego i Kalifornien för att beseglas för tid och evighet.

De senaste sju åren har varit de lyckligaste åren i mitt liv. Jag kan äntligen inta min plats som patriark och andlig ledare för min familj och dela evangeliet med min hustru, våra barn och våra nio barnbarn. Denna enighet i familjen har gett andlig styrka åt oss alla. En svärson har blivit medlem i kyrkan och fyra av våra barnbarn har verkat eller verkar som missionärer. Mitt nya liv i kyrkan är ett underverk. Jag hade ingen aning om vilken stor glädje och tillväxt det skulle ge mig.

Jag är så tacksam för denna andra chans. Jag är tacksam att jag kan gottgöra de förlorade åren genom att utföra Guds verk. ■

SE FRAMTIDEN AN MED HOPP

Äldste
José A. Teixeira
i de sjuttios kворum

Genom att sätta Herren, hans rike och vår familj främst får vi det hopp vi behöver för att möta nuvarande och framtida prövningar.

Broder Arnaldo Teles Grilo blev en av mina bästa vänner när jag var i 25-årsåldern. Vid 62 års ålder kallades broder Grilo, då en pensionerad ingenjör, som en av mina rådgivare i presidentskapet för det som då var Oeiras distrikt i Portugal. Vi tjänade där tillsammans i flera år.

Hans visdom och erfarenhet gav mig, en ung prästadömsledare, många värdefulla råd och insikter. Han var optimist till naturen. Han såg alltid det positiva i varje situation och hade ett gott sinne för humor. Hans inställning var en källa till stor inspiration för många omkring honom. Särskilt för mig eftersom jag visste vilka svåra prövningar han hade.

När broder Grilo var nyutexaminerad ingenjör arbetade han för en nationell jordbruksorganisation som forskare i Portugal. Senare reste han till en av de portugisiska kolonierna i Afrika för att leda ett bomulls-forskningsprojekt. Projektet ledde till en framgångsrik yrkesbana som chef för en stor internationell bank i det landet. Under nästan

Broder Arnaldo Teles Grilo — på bilden till höger 1956 och ovan 1960 med bilen han gav till en vän för att hjälpa honom fly från kriget — var tvungen att lämna allt han hade arbetat för bakom sig, men han förblev förankrad i fasta principer, i kärleken till sin familj och i tron på Jesus Kristus.

30 år i Afrika fick han en underbar familj och levde ett gott liv tills hans familj plötsligt tvingades återvända till Portugal på grund av tragiska konflikter och krig.

Broder Grilo och hans familj lämnade allt de hade arbetat för bakom sig — all egendom och alla personliga ägodelar — efter att på nära håll ha bevittnat krigets ödeläggande effekter på landet de älskade.

Trots förvirringen och kaoset i ett krig som gradvis förtärde all fred och stabilitet under broder Grilos sista månader i Afrika, räddade han en av sina vänner genom att ge honom en dyr bil som han hade köpt i Tyskland. Tack vare bilen kunde hans vän och hans väns mor fly kriget.

De många materiella ägodelarna som ett liv av hårt arbete hade frambringt hindrade inte broder Grilo från att ha rätta prioriteringar. Han förblev förankrad i fasta principer och i kärleken till sin familj.

Tillbaka i Portugal, vid 52 års ålder, stod han nu inför realiteten att behöva börja om från början. Med all denna motgång och tragedi, vad var det som hade sådan god

inverkan på hans liv? Varför var han så positivt inställd till nuet och till framtiden? Varför hade han ett så starkt självförtroende?

Broder Grilo blev omvänd under kyrkans första dagar i Portugal. Han blev en stark pelare och pionjär i landet. Flera gånger tog han sin familj till templet i Schweiz, en resa på 450 mil fram och tillbaka, som ett uttryck för sin tro och hängivenhet. Under sina år av tjänande beredde broder Grilo och hans hustru sina barn och många andra stor glädje.

Broder Grilos tro hade Jesus Kristus i centrum, liksom kunskapen om att Jesus Kristus i slutändan kommer att regera. Detta ingav honom hopp om nuet och om framtiden.

Nya testamentet avslutas med ett budskap om stort hopp.¹ Profeter som Johannes Uppenbararen såg sådant som ska hända och berättade för oss om de välsignelser vi får om vi förblir rättfärdiga och härdar ut till änden.

Johannes såg en bokrulle med sju sigill, eller tidsperioder, och han beskrev hur Satan alltid har kämpat mot de rättfärdiga (se Upp. 5:1–5; 6). Men Johannes såg också att Satan skulle bindas och att Kristus skulle regera i triumf (se Upp. 19:1–9; 20:1–11). Slutligen såg han att de rättfärdiga ska bo hos Gud efter den slutliga domen (se Upp. 20:12–15).

En av vår tids stora utmaningar är att vi ska lära oss att bekämpa rädsla och misströstan så att vi kan övervinna prövningar och frestelser. Det tar bara några sekunder att slå upp en dagstidning, skrolla en webbsida eller lyssna på en nyhetsuppläsning på radio eller teve för att bli konfronterad med oroande inslag om brott och naturkatastrofer som händer varje dag.

Om vi förstår löftena i skrifterna angående

hur Herren ska övervinna det onda och hur sanningen ska övervinna alla villfarelser, kan det hjälpa oss möta framtiden med hopp och optimism. I dagens värld ser vi krig, naturkatastrofer och ekonomiska kriser. Ibland är dessa händelser inte bara sådant vi ser på avstånd utan sådant som påverkar oss personligen.

Det finns ingen anledning att sörja över förlusten av världsliga ägodelar eller att fixera oss vid det timliga, för det kan hindra oss från att glädjas åt det enkla och vackra i livet.

Jag är tacksam för broder Arnoldo Teles Grilos exempel. Han satte det andliga först, sådant som "skall bli av stort värde för [oss] i de sista dagarna" (2 Nephi 25:8), vilket inbegriper familjerelationer och att tjäna vår nästa.

Vi bör alla se framtiden an med hopp för vi vet att onskans krafter kommer att övervinnas. Vi bör alla ha en positiv inställning när vi ställs inför prövningar för i dag har vi skrifterna, de levande profeternas lärdomar, prästadörets myndighet, tempel och stödet från varandra som medlemmar i kyrkan. Vi kan alla "avgå med seger" tack vare bönen (L&F 10:5). Och viktigast av allt, vi ska hoppas på evigt liv tack vare Herrens fullkomliga försoningsoffer (se Moroni 7:41).

När våra prioriteringar är de rätta lever vi ett rikare och mer överflödande liv. Genom att sätta Herren, hans rike och vår familj främst får vi det hopp vi behöver för att möta nuvarande och framtida prövningar. ■

SLUTNOT

1. Se Upp. 19–22; se också lektion 46, *Nya testamentet, Evangeliets lära — Lärarhandledning*.

Vi bör alla ha en positiv inställning när vi ställs inför prövningar för i dag har vi skrifterna, de levande profeternas lärdomar, prästadörets myndighet, tempel och stödet från varandra som medlemmar i kyrkan.

DEN HÄR TEXTEN ÄR HEBREISK

Efter att ha läst Gamla testamentet för flera år sedan blev jag intresserad av dess lärdomar, särskilt Jesajas skrifter, och fortsatte att studera dem. År 2010 råkade jag en gång sitta bredvid en judisk rabbi på ett flygplan. Jag inledde ett samtal genom att fråga honom om några av verserna i Jesaja. Efter ett tag började vi prata om betydelsen av prästadörets myndighet, så som den förstås i Gamla testamentet.

Rabbin frågade mig varifrån medlemmarna i min kyrka fick sin prästadömsmyndighet. Jag tog tillfället i

akt att berätta för honom om Joseph Smiths första syn och om återställelsen av aronska och melkisedekska prästadömet. Vi samtalande om översättningen av Mormons bok och dess ändamål som "ännu ett Jesu Kristi testamente".

Rabbin var fascinerad. Han frågade hur gammal Joseph Smith var när han fick den första synen. När jag sade att Joseph var 14 år, ungefär lika gammal som Samuel i Gamla testamentet, svarade han att många profeter kallades när de var unga. Han sade att det var följdriktigt att

Rabbin frågade mig varifrån medlemmarna i min kyrka fick sin prästadömsmyndighet. Jag berättade för honom om Joseph Smiths första syn och om melkisedekska och aronska prästadörets återställelse.

Gud skulle kalla Joseph Smith när han var i tonåren.

Jag slog upp skrifterna och vi läste tillsammans vittnesbörden från de tre och de åtta vittnena. Jag sade att flera av dessa vittnen lämnade kyrkan men att ingen någonsin förnekade att de hade sett guldplåtarna.

"Hur kunde de lämna kyrkan efter att ha sett en ängel och plåtarna?" frågade han.

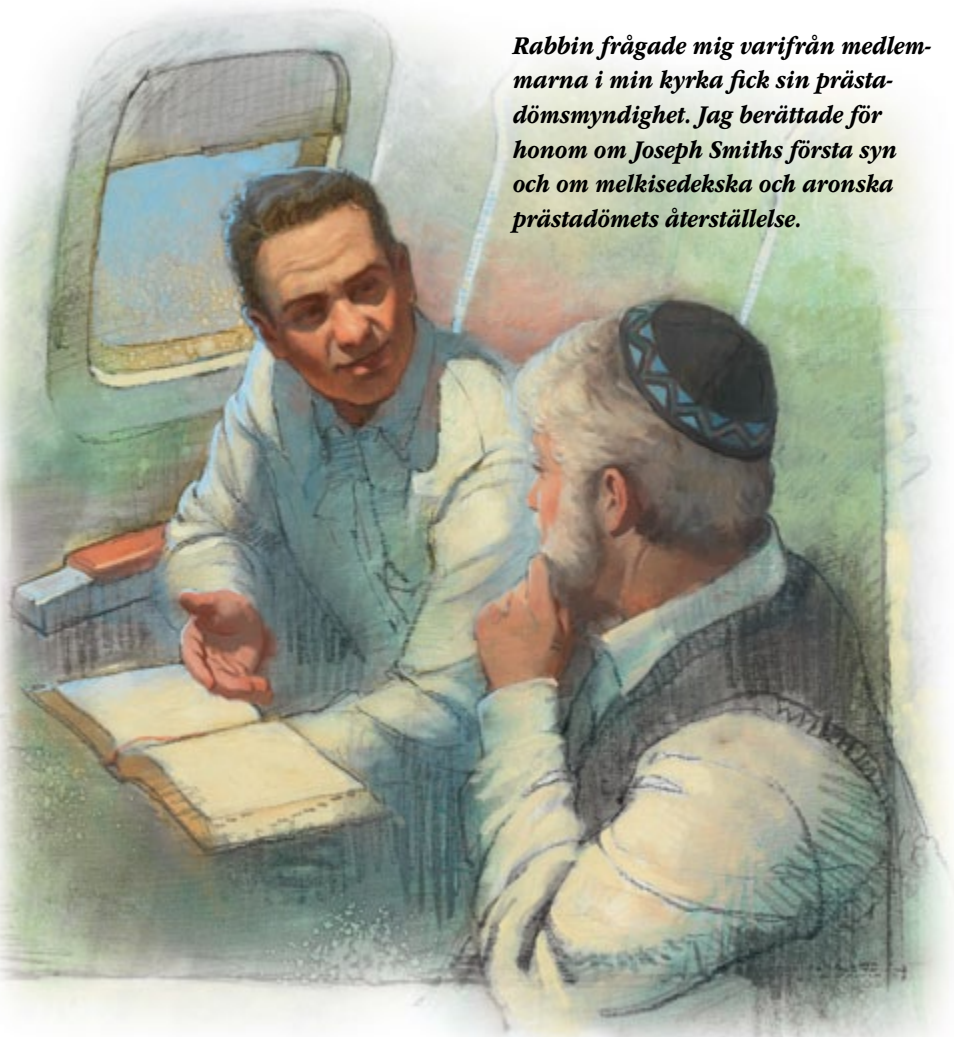
"Jag minns att Israels barn byggde en guldkalv kort efter det att de hade sett Röda havet delas", svarade jag.

Han slog upp Första Nephi och började läsa. Han stannade upp och sade: "Den här texten är hebreisk."

Han förklarade sedan varför texten verkade vara en engelsk översättning av hebreiska. Jag sade att boken var skriven av en av Israels stammar. Jag citerade Hesekiel 37:15–20, där det talas om Judas stav och Josefs stav. Vi var överens om att Judas stav representerade Bibeln och jag förklarade att Josefs stav är Mormons bok.

Efter vårt tre timmar långa samtal sade rabbin att han ville ha tag på ett exemplar av Mormons bok. När jag kom tillbaka hem skickade jag ett exemplar till honom som jag hade skrivit mitt vittnesbörd i. Jag är tacksam för att mina ansträngningar att studera Gamla testamentet förberedde mig för att kunna samtala om skrifterna och bära mitt vittnesbörd för min nya vän, en rabbi. ■

Derk Palfreyman, Utah, USA

BE OM DET FÖRST

Jag lämnade nästan kyrkan på grund av en meningsskiljaktighet med min stavspresident. Jag kände att han hade gjort något som inte var rätt. Hans handlande speglade inte det sätt som jag ansåg att saker och ting borde göras på, så jag slutade komma till kyrkan.

Min hustru sade till mig: "Du kan inte fatta ett sådant beslut utan att uppriktigt be och fasta om det."

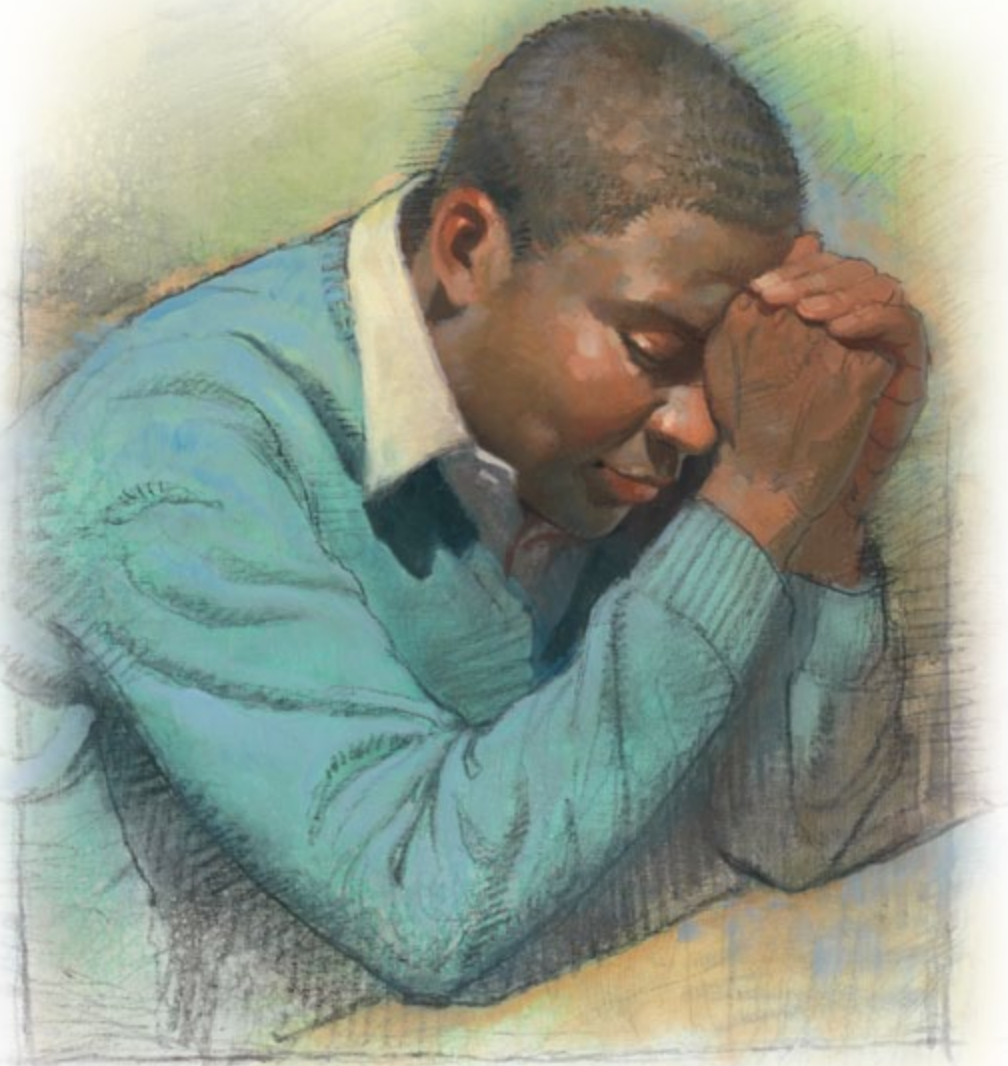
Hon hade rätt. När jag hade bett en stund kom följande ord till mig klart och tydligt: "Guds tjänare är kallad av Gud."

Den natten hade jag en dröm. I drömmen tillrättavisade min farfar mig för att jag hade gått emot min ledare. Jag vaknade ur drömmen och kunde inte sova resten av natten. Efter en lång natts begrundan visste jag vad jag behövde göra. Jag gick till min stavspresident och bad om förlåtelse. Han förlät mig glatt och sedan bad vi tillsammans.

Jag återvände genast till kyrkan. Två veckor senare förflyttades jag av mitt företag till Abuja, Nigerias huvudstad. Förbryllad undrade jag varför jag skulle flytta ut ur staven efter det att jag försökt ställa saker och ting tillrätta.

Snart förstod jag att Herren höll på att förbereda mig. Under min andra månad i Abuja kallades jag som grensresident.

Jag är övertygad om att min himmelske Fader ville lära mig hur viktigt det är att stödja kyrkans ledare innan

När jag hade bett en stund kom följande ord till mig klart och tydligt: "Guds tjänare är kallad av Gud."

han kallade mig att bli ledare. Den upplevelsen stärkte mitt vittnesbörd. Nu försöker jag verkligen lyssna på mina ledares råd för jag vet att de är kallade av Gud. Och alla som han kallar, dugliggör han.¹

Våra ledare är bara människor. De må vara inspirerade, men de är inte

fullkomliga. Jag lärde mig att om vi inte håller med dem, behöver vi stödja, uppmuntra och be för dem, och för oss själva så att vi kan lita på Gud och på tjänarna som han har valt. ■

Martins Enyiche, Nigeria

SLUTNOT

1. Se Thomas—S. Monson, "Plikten kallar", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 46.

Jag frågade om han planerade att bära sitt vittnesbörd när det var dags. Han sade att det skulle han och frågade sedan: "Ska du?"

SKA DU BÄRA DITT VITNESBÖRD?

Jag hade nyligen möjlighet att vara med på ett sakramentsmöte i en annan stat med medlemmar i kyrkan som jag inte kände. För att inleda ett samtal med brodern som satt bredvid mig, frågade jag om han planerade att bära sitt vittnesbörd när det var dags. Han sade att det skulle han och frågade sedan: "Ska du?"

"Nej, förmodligen inte", svarade jag. Sedan tillade jag: "Men kyrkan är sann, och evangeliet är sant."

Jag glömde snart det lilla samtalet. När tiden kom då vi fick möjlighet

att bära vårt vittnesbörd uppmuntrades vi att hålla det kort så att många kunde få möjlighet att bära sitt vittnesbörd. När brodern jag hade pratat med gick upp och bar sitt vittnesbörd, sade han att det inte fanns tillräckligt med tid att säga allt han ville om evangeliet och glädjen det ger. I stället berättade han om samtalet med mig, någon han just hade träffat, och hur mitt enkla uttalande sammanfattade allting: Kyrkan är sann, och evangeliet är sant. Det är det som är det viktiga.

När jag tänker på den upplevelsen

inser jag att vi kan bära vårt vittnesbörd på många sätt, och vi kan ha ett positivt inflytande på andra bara på en kort tid. Oavsett hur kort tid vi pratar med någon kan vi lämna ett gott intryck av evangeliet och av oss själva.

Jag bar inte mitt vittnesbörd vid talarstolen den dagen, men jag bar ändå ett kort vittnesbörd och dess inflytande märktes både av brodern jag pratade med och av de som hörde hans vittnesbörd. ■

LaReina Hingson, Indiana, USA

JAG VILL SITTA I KNÄT PÅ JESUS

Vårt barnbarn var bara fyra år när en polis plockade upp honom på sidan av vägen. Han sade att han skulle hem till farmor som bodde åtta kilometer bort.

Det var andra gången han hade gett sig av från tråkigheterna hemma och försökt nå mig. Under de följande månaderna insåg jag att ansvaret att fostra min sonson och hans två yngre systrar förmodligen skulle tillfalla mig — något som jag inte kände mig helt redo för.

Min make och jag hade gjort vårt bästa för att fostra våra barn enligt evangeliets principer, men de förkastade så småningom principerna. När jag hade fyllt femtio år kände jag att jag äntligen hade förtjänat rätten att ägna mig åt mina egna intressen. Jag gladde mig åt målet som min make och jag hade att verka som missionärer när han hade gått i pension. Tanken på att handla mat med barn, organisera måltider, tvätta tusentals laddningar tvätt och återigen bli mor till tonåringar fick mig att gråta.

Men en eftermiddag hände något som förändrade mitt hjärta. Det var något som hade gjort min sonson ledsen så jag lyfte upp honom i knät och torkade bort hans tårar. Medan jag höll om honom pratade vi om hur mycket Jesus älskar honom. I närheten hade jag en väggkalender med målningar av Frälsaren, så vi tittade på de vackra bilderna, en och en.

Min sonson var särskilt intresserad

av en skildring av Frälsaren när han satt i en dörröppning av sten med en liten brunhårig flicka i knät. Både Frälsaren och barnet utstrålade frid på bilden. Min sonson tittade noga, pekade på flickan och kallade henne vid sin systers namn.

”Hur kan Katie sitta i knät på Jesus, farmor?” frågade han. ”Jag vill också sitta i hans knä!”

”Du kan inte sitta i knät på Jesus nu, hjärtat, men du kan sitta i mitt knä”, sade jag. ”Jesus ger små barn farmödrar och mormödrar som älskar

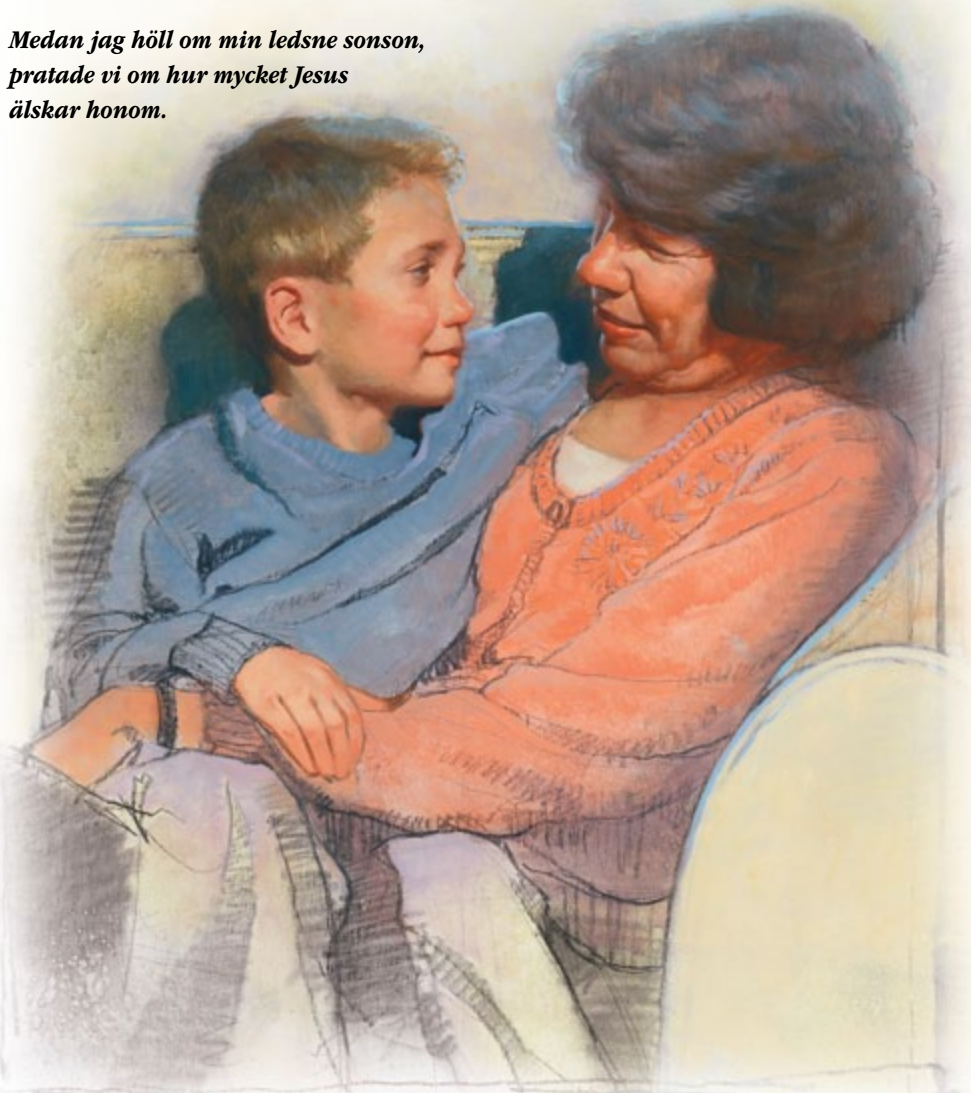
dem och håller om dem och tar hand om dem när de behöver det.”

Plötsligt fick jag en önskan att älska mina barnbarn — som Frälsaren älskar dem — tre älskade barn som behöver mig. De var inte längre en börda utan en underbar välsignelse och möjlighet att tjäna Herren.

Jag är evigt tacksam för Herrens ömma barmhärtighet som gavs mig den eftermiddagen. Det förändrade mitt liv och fortsätter att stärka och välsigna vårt hem. ■

Anonym

Medan jag höll om min ledsne sonson, pratade vi om hur mycket Jesus älskar honom.

NÄR BRA PLANER inte UPPNÅS

Stephanie J. Burns

Det är viktigt att planera för framtiden, särskilt för unga vuxna. Men vad händer när de bästa av planer inte förverkligas?

Jung Sung Eun från Korea klarade inte inträdesprovet för att kunna studera till lärare. Tina Roper från Utah i USA förlorade ett jobb som hon hade trott skulle leda till en karriär. Todd Schlensker från Ohio i USA fick en andlig bekräftelse på att han skulle gifta sig, men förlovningen bröts. Alessia Mazzolari (namnet har ändrats) från Italien avslutade vad som verkade vara en perfekt relation.

Ingen tycker om att behöva använda "plan B". Men även om våra planer går om intet så överger vår himmelske Fader inte sina barn. Det finns många bra sätt för oss att fortsätta med livet. Med tiden kan vi till och med upptäcka att hindren som förändrade våra planer gav oss välbehövlig insikt och erfarenhet (se L&F 122:7) och ledde till något bättre.

Bygga karaktär, inte meritförteckningar

Sung Eun hade arbetat hårt för att uppnå sin livslånga dröm om att bli

lärare. Hon förklarar: "Eftersom jag alltid har försökt göra mitt bästa i allting jag företar mig så har jag nästan alltid kunnat uppnå det jag har hoppats och bett om." Men det hände inte när hon tog inträdesprovet. "När jag inte klarade det", säger hon, "kändes det som om jag hade gått miste om alla mina drömmar på en och samma dag."

Tina var inte orolig först när ett annat företag köpte upp det företag som hon arbetade för. Den nya organisationen lovade henne en långtidsanställning, så hon flyttade närmare arbetet med höga förväntningar om ett spännande nytt jobb. När företaget lät henne gå några månader senare kände hon sig "vilsen, förvirrad, ledsen och riktigt rädd".

I stället för att bara fokusera på att bygga en meritförteckning, insåg Sung Eun och Tina att de också kunde fokusera på att bygga upp karaktären. Båda kvinnorna fann tröst i att studera evangeliet och be.

"Aposteln Paulus var en underbar

vän som hjälpte mig vara tålmodig och ständigt möta nya utmaningar", säger Sung Eun. "Han hade alltid en positiv inställning och väntade villigt på det Gud hade i beredskap åt honom, i stället för att hoppas på sitt eget val av tidpunkt.

Jag lärde mig något av hans exempel: Väntetiden är inte bara en process vi måste gå igenom för att få det vi vill. I stället är det en process varigenom vi blir de som vår himmelske Fader vill att vi ska bli genom de förändringar vi gör."

Tina upptäckte att den förändring hon var i störst behov av var ett ändrat perspektiv. "Det var meningen att jag skulle upptäcka att jag hade mätt mitt egenvärde enligt världsliga mått", minns hon. "Jag kände mig betydelsefull på grund av min anställning och position, som togs bort från mig. Nu hittar jag mitt egenvärde i de eviga sanningarna att jag är en dotter till min himmelske Fader och att jag har gudomliga

möjligheter. Dessa sanningar kan aldrig tas bort.”

Både Tina och Sung Eun medger att det inte alltid är så roligt att bygga upp en karaktär, men den personliga tillväxtens frukter är söta. Sung Eun säger: ”Året efter det att jag misslyckades med inträdesprovet var inte bara det mest smärtsamma och deprimerande, utan också det mest dyrbara. Jag fick större förmåga att verkligen förstå andra människors svårigheter och fick en önskan att hjälpa dem med uppriktiga avsikter och omsorg.”

Ammons och hans bröders exempel i Mormons bok visade Tina hur Herren prövade hennes tro för att hjälpa henne nå sin fulla potential. ”Herrens plan för nephiterna var att de skulle rädda sina lamanitiska bröder i stället för att använda svärd för att lösa problemet”, säger hon. ”Mosiahs söner fick ett uppdrag som krävde större tro, men de fick också löftet att om de uthärdade sina lidanden med tålamod så skulle de få framgång (se Alma 26:27). Att vara tålmodig är en av mina svåraste prövningar eftersom jag vill förstå hela min plan — men jag insåg att min himmelske Faders plan och tidschema för oss alltid är det bästa.”

Hålla buden vad som än händer

Todd hade en ljus framtid framför sig när han kom hem från sin mission. Medan han studerade träffade han en underbar ung kvinna. Efter att ha uppvaktat henne i flera månader och fått en andlig bekräftelse, friade Todd och hon sade ja. De planerade bröllopet till i slutet av sommaren och

båda återvände hem efter terminen för att förbereda det hela.

”Tre veckor efter att vi hade sagt hej då i skolan avbröt hon förlovningsen”, minns Todd. ”*Förkrossad* är inte ett tillräckligt starkt ord för att beskriva hur jag kände mig. Det fanns så många obesvarade frågor. Jag kunde inte förstå det. Jag hade fått en bekräftelse i Herrens hus, och nu var vår relation över. Mitt vittnesbörd hade aldrig tidigare prövats så hårt.

Tråkigt nog kunde jag inte skaka av mig de negativa känslorna på flera år efter upprottet. Jag visste inte hur jag någonsin skulle kunna lita på en känsla av bekräftelse igen. Jag hade alltid litat på Herren och försökt göra mitt bästa för att hålla buden”, fortsätter han. ”Alltsammans verkade vara förgäves.”

Alessia trodde också att en viss ung man hon träffade var den rätte. ”Vår berättelse var så vacker att fastän vi hade normala svårigheter som varje par möter så trodde vi att vår relation aldrig skulle ta slut”, minns hon.

När Alessias pojkvän åkte iväg som missionär blev separationen svår, men av en annan anledning än vad Alessia hade väntat sig. ”Medan han var borta började jag lära känna mig själv bättre. Jag insåg att det fanns mycket i mitt liv som inte var som det skulle än och att jag många gånger hade gömt mig bakom fåniga föreställningar i stället för att ödmjuka mig själv och ta itu med verkligheten”, berättar hon. ”Jag hade levt i en slags saga, som om förälskelsen räckte för att ställa allt tillrätta, och ofta fick det här mig att förbise det som var viktigast.”

Men Alessia förväntade sig ändå en glad återförening och fortsatt relation efter pojkvännens mission. När han kom tillbaka träffades paret emellertid bara en kort tid innan de gjorde slut. ”Det var ett av de mest smärtsamma ögonblick jag kan komma ihåg”, säger Alessia.

Todd och Alessia, i sina olika upplevelser, insåg så småningom båda två att fastän en viktig relation i deras liv hade ändrats, så kunde de inte överge sin lydnad och lojalitet mot Herren. Han blev deras ankare när allting annat förändrades och kändes osäkert.

”Jag hade inte alla svaren på varför jag fick en bekräftelse på att jag skulle gifta mig med någon och det inte

hände”, minns Todd. ”Men jag insåg att det inte hade någon betydelse. Vad som *hade* betydelse var att jag fortfarande hade min tro på Kristus, och att jag skulle använda den tron till att lita på vad än Herren hade i beredskap åt mig.”

Alessia visste att hon skulle få den styrka hon behövde genom att helt och hållet hänge sig åt Herren. ”Jag insåg att tiden hade kommit för mig att bestämma mig för vilken slags person jag ville vara”, säger hon. ”Skulle jag fortsätta att göra saker och ting halvdant, eller skulle jag börja gå på vägen som ledde till att jag blev en sann Kristi lärjunge? Jag ville känna honom bättre, älska honom mer och försöka bli en bättre person genom

att följa alla hans bud — inte bara utåt sett utan i mitt hjärta, med sann uppriktighet.”

Utveckla hopp om framtiden och tro på Kristus

Efter att ha ställts inför oväntade bakslag strävade alla dessa unga vuxna efter att få mod att leva i nuet och återigen planera för framtiden. Men de upptäckte att deras tro på Herren stärktes.

Sung Eun minns att när hon hade misslyckats med inträdesprovet så var det svårt att pröva på nya saker. Men sedan upptäckte hon något viktigt: ”Jag insåg att det verkliga misslyckandet ligger i att älta det förgångna och inte göra så mycket för att rätta till saker och ting. Jag bestämde mig för att i stället för att vara ledsen skulle jag vända den svåra tiden till en möjlighet att lära mig något. Min förmåga att förstå livet i allmänhet ökade och fördjupades, och jag lärde mig att slutet på en sak alltid leder till början på något annat.” Hon har sedan dess tagit inträdesprovet igen och klarat det och är nu ”en glad lärare som tycker om att vara med eleverna varje dag”.

Tina valde att lita på att något väntade på henne, även om det var svårt att möta en osäker framtid. ”Jag bestämde mig för att gå tillbaka till skolan och där studerade jag konst och teknologi, något som jag hade velat engagera mig i men inte hade den rätta kunskapen för”, förklarar hon. ”Jag är redo att påbörja ett nytt äventyr, ett mycket bättre äventyr, tack vare min himmelske Faders visdom.”

Todd fortsatte försöka dejta i sex år och arbetade på att stärka sin tillit till Herren. Men även när han träffade kvinnor han beundrade mycket var han tvungen att kämpa för att inte låta tvivlen från förut förstöra hans hopp om framtiden. ”Det var inte lätt att besluta sig för att inte ge efter för tvivlen från sex år sedan”, säger han. ”Men jag var fast besluten att försöka bevisa för mig själv att jag verkligen litade på Herren och hans maningar, fastän jag hade varit arg på honom förut.” En ny relation ledde så småningom till ett tempeläktenskap.

”Jag undrar ofta varför Herren välsignade mig med någon så underbar som min hustru när jag kämpade så länge för att helt lita på Andens känslor”, säger Todd. ”Det är ett vittnesbörd för mig att Herren väntar på att välsigna oss, men alltid enligt hans tidsplan.”

Alessia fick ett djupt och personligt vittnesbörd genom att på nytt hänga sig åt Herren. ”Frälsningsplanen blev verklig för mig, och mina förbund blev mer bindande och djupa. Kristi försoning var inte en teori längre eller något som jag hade läst om, kanske alltför lättvindigt. Jag höll på att uppleva en hjärtats förändring, och jag hade ett fast vittnesbörd.” Idag, säger hon, känner jag mig som en ny person.

Oavsett vilka vändor livets resa tar, är den slutliga destinationen, evigt liv, det som vår himmelske Fader planerar för sina barn (se Mose 1:39). Några kanske till och med upptäcker att ”plan B” helt enkelt var ett sätt att förverkliga ”plan A”. ■

DET BÄSTA LIGGER FRAMFÖR OSS

”Vi ser tillbaka för att göra anspråk på glöden från lysande upplevelser men inte av askan. Och när vi har lärt oss det vi behöver lära oss och har tagit med oss det bästa av det vi har upplevt ska vi se framåt och tänka på att *tro alltid pekar mot framtiden.*”

Äldste Jeffrey R. Holland i de tolv apostlarnas kворum, ”Det bästa ligger framför oss”, *Liahona*, jan. 2010, s. 18.

För mer om det här ämnet, se Boyd K. Packer, ”Dessa mina minsta”, *Liahona*, nov. 2004, s. 86–88; Robert D. Hales, ”Att vänta på Herren: Ske din vilja”, *Liahona*, Nov. 2011, s. 71–74; Ann M. Dibb, ”Var frimodig”, *Liahona*, maj 2010, s. 114–116.

**Äldste
Dallin H. Oaks**
i de tolv
apostlarnas kворum

Vikten av PRÄSTADÖMS- VÄLSIGNELSER

En prästadömsvälsignelse är ett förlänande av makt över andliga ting.

En prästadömsvälsignelse utövar en Herrens tjänare prästadömet, så som den Helige Anden manar honom, för att nedkalla himlens krafter till förmån för personen som blir välsignad. Sådana välsignelser ges av bärare av melkisedekska prästadömet, vilka har nycklarna till kyrkans alla andliga välsignelser (se L&F 107:18, 67).

Exempel på prästadömsvälsignelser

Det finns många olika slags prästadömsvälsignelser. När jag ger olika exempel, kom då ihåg att prästadömsvälsignelser är tillgängliga för alla som behöver dem, men de ges bara på begäran.

Välsignelser som ges för att bota sjuka föregås av en smörjelse med olja, så som skrifterna anvisar (se Jak. 5:14–15; Mark. 6:13; L&F 24:13–14; 42:43–48; 66:9). Patriarkaliska välsignelser ges av en ordinerad patriark.

Personer som vill ha vägledning

för ett viktigt beslut kan få en prästadömsvälsignelse. Personer som behöver extra andlig styrka för att övervinna en personlig prövning kan få en välsignelse. Prästadömsvälsignelser begärs ofta från fäder innan barn ska lämna hemmet av olika anledningar, till exempel skola, militärtjänst eller en lång resa.

Välsignelser som ges i sådana omständigheter som jag just har beskrivit kallas ibland välsignelser till tröst och vägledning. De ges vanligtvis av fäder eller makar eller andra äldster i familjen. De kan skrivas ner och bevaras i familjeuppteckningar för personlig andlig vägledning för personerna som fått välsignelserna.

Prästadömsvälsignelser ges också i samband med en prästadömsordination eller när en man eller en kvinna avskiljs för ett ämbete i kyrkan. Det är förmodligen de tillfällen när prästadömsvälsignelser används mest.

Många av oss har bett om en prästadömsvälsignelse när vi skulle

påbörja ett nytt ansvar i vår anställning. Jag fick en sådan välsignelse för många år sedan och kände dess omedelbara tröst och långvariga vägledning.

Betydelsen av prästadömsvälsignelser

Varför är en prästadömsvälsignelse så betydelsefull? Tänk på en ung man som förbereder sig för att lämna hemmet och ge sig ut i världen för att söka lyckan. Om hans far gav honom en kompass kanske han skulle använda det världsliga redskapet för att hitta vägen. Om hans far gav honom pengar kunde han använda dem för att få makt över världsliga ting. En prästadömsvälsignelse är ett förlänande av makt över andliga ting. Fastän den inte kan beröras eller vägas är den av stor betydelse när det gäller att hjälpa oss övervinna hinder på vägen mot evigt liv.

Det är ett mycket heligt ansvar för

en bärare av melkisedekska prästadömet att tala för Herren när han ger en prästadömsvälsignelse. Som Herren har sagt i en nutida uppenbarelse: "Mina ord ... skall alla uppfyllas, antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma" (L&F 1:38). Om en Herrens tjänare talar så som han manas av den Helige Anden, är hans ord "Herrens vilja, ... Herrens sinne, ... Herrens ord ... [och] Herrens röst" (L&F 68:4).

Men om välsignelsens ord bara representerar prästadömsbärandens egna önskningar och åsikter, utan inspiration från den Helige Anden, är välsignelsen begränsad av huruvida den representerar Herrens vilja.

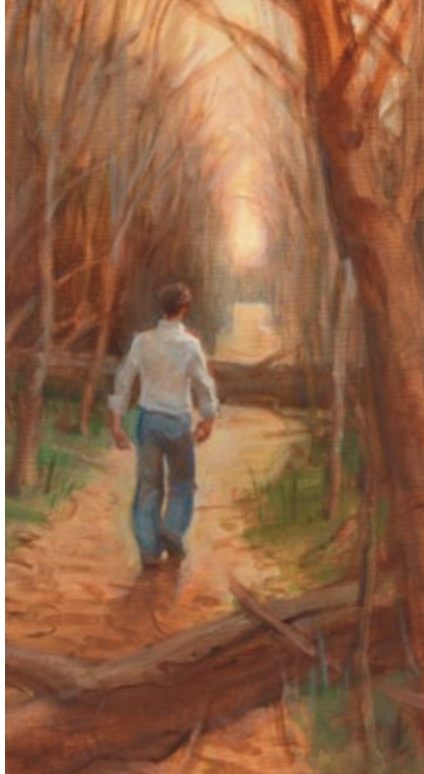
Värdiga bärare av melkisedekska prästadömet kan ge välsignelser till sina efterkommande. Skrifterna innehåller många sådana välsignelser, bland annat Adams (se L&F 107:53–57), Isaks (se 1 Mos. 27:28–29, 39–40; 28:3–4; Hebr. 11:20), Jakobs (se

1 Mos. 48:9–22; 49; Hebr. 11:21) och Lehis (se 2 Nephi 1:28–32; 4).

I en nutida uppenbarelse uppmanas föräldrar som är medlemmar i kyrkan att föra sina barn ”inför kyrkan” där äldsterna ”skall lägga händerna på dem i Jesu Kristi namn och välsigna dem i hans namn” (L&F 20:70). Det är därför föräldrar tar med sina spädbarn till ett sakramentsmöte, där en äldste — vanligtvis fadern — ger dem ett namn och en välsignelse.

Prästadömsvälsignelser är inte begränsade till de välsignelser som uttalas när händer läggs på en persons huvud. Välsignelser uttalas ibland över grupper av personer. Profeten Mose välsignade alla Israels barn före sin död (se 5 Mos. 33:1). Profeten Joseph Smith ”uttalade en välsignelse över systrarna” som arbetade på templet i Kirtland. Han välsignade också ”församlingen”.¹

Prästadömsvälsignelser uttalas också över platser. Nationer välsignas och invigs för predikandet av evangeliet. Tempel och möteshus invigs åt Herren genom en prästadömsvälsignelse. Andra byggnader kan invigas när de används i Herrens tjänst. ”Kyrkans medlemmar kan inviga sina hem som heliga platser där den Helige Anden kan vistas.”² Missionärer och andra prästadömsbärare kan välsigna hem där de har tagits emot (se Alma 10:7–11; L&F 75:19). Unga män, ni kan inom kort bli ombedda att ge en sådan välsignelse. Jag hoppas att ni förbereder er andligt.

En prästadömsvälsignelse är av stor betydelse när det gäller att hjälpa oss övervinna hinder på vägen mot evigt liv.

Upplevelser med prästadömsvälsignelser

Jag ska nämna några andra exempel på prästadömsvälsignelser.

För omkring hundra år sedan hade Sarah Young Vance kvalificerat sig för att bli barnmorska. Innan hon började tjäna kvinnorna i Arizona, välsignade en prästadömsledare henne att hon ”alltid endast skulle göra det som var rätt och vad som var bäst för hennes patients välfärd”. Under en period av 45 år förläste Sarah omkring 1 500 barn utan att något av barnen eller någon av mödrarna dog. ”Närhelst ett svårt problem uppstod”, mindes hon, ”tycktes alltid något inspirera mig och på något sätt visste jag vad som var rätt att göra.”³

År 1864 kallades Joseph A. Young på en särskild mission att ta hand om kyrkans affärer i östra Förenta staterna. Hans far, president Brigham Young,

välsignade honom att han skulle åka dit och komma tillbaka i säkerhet. På hemvägen inträffade en allvarlig tågolycka. ”Hela tåget var krossat”, rapporterade han, ”även min vagn, ända till sätet bredvid där jag satt, [men] jag kom undan utan en skråma.”⁴

När jag talar om prästadömsvälsignelser kommer en flod av minnen: Jag minns hur mina söner och döttrar har bett mig om välsignelser för att hjälpa dem igenom de svåraste upplevelserna i deras liv. Jag gläds när jag tänker på inspirerade löften och på styrkan och tron som kom när de uppfylldes. Jag känner mig stolt över tron hos en ny generation när jag tänker på en son. Han var nervös inför ett prov och kunde inte nå sin far som var långt bort. Han bad om en prästadömsvälsignelse av den mest lättillgängliga prästadömsbäraren i familjen, maken till hans syster. Jag minns en förvirrad ung nyomvänd till kyrkan som ville ha en välsignelse för att få hjälp att förändra det självdestruktiva mönstret i sitt liv. Han fick en välsignelse som var så ovanlig att jag blev förbluffad när jag hörde vilka ord jag uttalade.

Tveka inte att be om en prästadömsvälsignelse när du är i behov av andlig kraft. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 1987.

SLUTNOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 2:399.
2. *Handbok 2: Kyrkans förvaltning* (2010), 20.11.
3. Se Leonard J. Arrington och Susan A. Madsen, *Sunbonnet Sisters: True Stories of Mormon Women and Frontier Life* (1984), s. 105.
4. Joseph A. Young, i *Letters of Brigham Young to His Sons*, red. av Dean C. Jessee (1974), s. 4.

VITTNESBÖRD

DELA MED DIG AV DET

"Håll därför upp ert ljus så att
det lyser för världen"

(3 Nephi 18:24).

KRAFT

Paul VanDenBerghe

Kyrkans tidningar

**Från vänster: Joselito,
Joahanna, Rosa, och Ken
samlas framför templet i
Cebu City i Filippinerna.**

I BÖNEN

*Tonåringar från ön Cebu i
Filippinerna berättar hur de
får svar på sina böner.*

Av alla de tiotusentals öarna på jorden, bildar en grupp av 7 107 av dem önationen Filippinerna i Sydostasien. Ett vanligt skämt i Filippinerna är att fastän nationen består av 7 107 öar, är det bara vid ebb. Antalet öar sjunker faktiskt till 7 100 vid flod, när några täcks av havets yta. Hur håller då de unga kvinnorna och de unga männen i Filippinerna huvudet ovanför vattenytan när det känner sig överväldigade? De vänder sig till sin himmelske Fader i bön.

Det finns stunder i vårt liv när vi kan känna oss ensamma, men om vi kommer ihåg att vår himmelske Fader alltid finns där för oss — alltid redo att lyssna på och besvara våra böner — kan vi lita på det faktumet och känna det hoppet och den tilliten som den vetenskapen ger.

Bön skapar tillit

Joselito B. berättar om hur han fick i uppgift att delta i en berättartävling när han var 12 år. Hans lärare bad honom lära sig ett tio sidor långt manuskript utantill som han skulle framföra inför hundratals andra elever och lärare. Det kan vara en skrämmande uppgift för vem som helst, och då inte minst för Joselito eftersom han vanligtvis har scenskräck.

”Det första jag gjorde var därför att be en bön, be om vägledning”, säger Joselito. ”Under bönen bad jag att om jag glömde någon del av manuskriptet, att jag då skulle kunna fortsätta och hitta på ord som fungerade i berättelsen. När jag hade bett klart kom jag att tänka på mitt favoritskriftställe i Bibeln, i Gamla testamentet. Det står i Ordspråksboken 3:6 och lyder: ’Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.’”

Joselito var nervös. Men han arbetade flitigt på att lära sig manuskriptet utantill hela veckan. Och han bad mycket varje dag. Slutligen var dagen inne för tävlingen.

Under introduktionen av tävlingen var Joselito

fortfarande mycket nervös. ”Men under berättelsen var jag lugn”, säger han. ”Jag gjorde bara mitt bästa, och jag visste att Gud skulle hjälpa mig. Jag kände mig frustrerad och lite skrämmd av att så många elever var där, men Gud besvarade mina böner.”

Joselito kom ihåg hela berättelsen, och han framförde den så bra att han kom på första plats i tävlingen. Joselito säger: ”Bönen är svaret när det inte finns någon annan i närheten som kan trösta en. Gud finns alltid där för att hjälpa oss.”

Bön ger styrka

När Ken G. växte upp i en aktiv sista dagars helig familj hade han aldrig några större problem med att följa normerna. Men när han började på high school blev det svårare och Ken kände sig ibland isolerad från sin familjs goda inflytande — särskilt när han var i skolan.

”Mina skolkamrater och jag stod varandra mycket nära fastän de inte var medlemmar i kyrkan”, säger Ken. ”Vi hade ändå ett starkt vänskapsband. Problemet var att de började göra sådant som går emot vår kyrkas normer.”

Hemma hade Ken aldrig några problem med att välja det rätta, men han säger att när han började på high school och hans familj inte längre fanns i närheten för att vägleda honom, började han göra felaktiga val. ”Jag erkänner att jag gjorde sådant som inte var i linje med kyrkans normer, så i seminariet kände jag alltid att jag var den som det pratades om på lektionen.”

Då insåg Ken att han ville göra en förändring, men han kände sig inte stark nog att göra det ensam. ”Därför bestämde jag mig för att be Gud att ge mig styrkan och modet att säga nej till mina vänner när de gjorde sådant som inte var bra”, förklarar han. ”Och jag känner att Gud besvarade mina böner. Det blev lättare för mig att säga nej när mina vänner bad mig att göra något som var fel eller frestade mig. Jag hade redan kunskapen och visste vad som var rätt och fel. Men genom bönen kände jag

EN RELATION JAG VÄRDERAR HÖGT

”Inte en dag har gått utan att jag har samtalat med min Fader i himlen genom bön. Det är en relation jag värderar högt — en som jag bokstavligen vore förlorad utan. Om du inte har en sådan relation till din Fader i himlen så uppmanar jag dig att arbeta mot det målet. När du gör det har du rätt till hans inspiration och vägledning i livet.”

President Thomas S. Monson, ”Stå på heliga platser”, Liahona, nov. 2011, s. 84.

att jag fick kraften och gåvan att säga nej och göra det som var rätt.”

Ken säger att det viktigaste han lärde sig av den upplevelsen var att ”bön är ett tecken på vår ödmjukhet, för vi erkänner för oss själva att vi är svaga och att det bara är Gud som kan hjälpa oss bli starka” (se L&F 112:10).

Bön ger välsignelser

Ibland behöver vi mer än bara tröst och styrka. Ibland behöver vi mer påtagliga välsignelser. Tania D. minns ett sådant tillfälle. Hennes familj hade det särskilt svårt ekonomiskt sett. ”Det var lördagskväll och vi hade bara 40 pesos [omkring 7 SEK] kvar den veckan. Vi hade varken mat eller kol till spisen hemma”, säger Tania. ”Mamma gav mig en lista över allt vi behövde, och vi behövde 250 pesos för att kunna köpa allt. Det första vi behövde köpa var kol så att vi kunde tillaga middagen.” Tania kunde se att det inte fanns tillräckligt med pengar för allting. Sedan insåg hon att de inte skulle ha pengar till bussen så att de kunde åka till kyrkan dagen därpå. ”Jag sade till mamma att vi inte hade nog med pengar till biljetterna för att åka till kyrkan. Men mamma har stor tro, och hon sade bara att ’Gud hjälper oss’.

”På vägen till affären grät jag eftersom vi inte hade tillräckligt med pengar till allting, och jag visste inte vad jag skulle göra”, säger Tania. Medan hon tog upp den ena 20-pesosedeln och lade den i fickan, gjorde hon det enda hon kunde komma på som kunde vara till hjälp — hon bad en bön. ”Jag bad till min himmelske Fader att vi på något sätt skulle kunna ta hand om våra behov.”

Men när hon kom till den första affären upptäckte hon att priset på kol hade gått upp från 5 pesos till 20. ”Jag var

Se en film

För att se en film om Tanias berättelse (på engelska, portugisiska och spanska), gå till youth.lds.org och titta efter filmen ”Pure and Simple Faith” under avdelningen Youth Theme 2012.

lite tveksam till att köpa den”, säger Tania, ”men jag kände att den Helige Anden viskade till mig att jag skulle köpa den i alla fall, så jag gjorde det. Nu hade jag bara 20 pesos kvar, men jag hade fortfarande mycket som skulle köpas, bland annat blöjor till min bror och rent vatten att dricka. Alltså gick jag till nästa affär för att köpa mat till vår måltid, och den var för dyr. Jag kände med handen i fickan där jag hade lagt 20-pesosedeln, och det fanns fem 20-pesosedlar där. Jag började gråta mitt framför butiksägaren.

”Jag kunde alltså köpa allt vi behövde”, säger Tania, ”och vi hade tillräckligt med pengar till att åka till kyrkan dagen därpå. När jag kom hem gick jag till mitt rum och bad en bön till Gud för att tacka honom för välsignelsen han hade gett oss. Jag vet verkligen att Gud lever och besvarar våra böner, särskilt när vi behöver honom mest och ber en uppriktig bön. Han besvarar verkligen en sådan bön.”

Bönen håller oss nära vår himmelske Fader

Vi kan vara säkra på att vår himmelske Fader hör och besvarar våra böner, men vi behöver tänka på att våra böner inte alltid besvaras omedelbart och inte alltid på det sätt som vi vill att de ska bli besvarade. Våra böner besvaras enligt Guds vilja och val av tidpunkt.

Var och en av dessa tonåringar från ön Cebu har lärt sig att vår himmelske Fader alltid finns där för oss, i bra tider som i dåliga, när vi är med andra och när vi är ensamma, oavsett om det är flod eller ebb. Och om vi vänder oss till honom i uppriktig bön är han alltid redo att välsigna oss. ■

ETT LÖFTE OCH EN BÖN

Pablo Mireles Betts

Det som gör mig förundrad när det gäller Mormons bok är vilken stor och evig förändring den åstadkommer hos människor redan innan de är medlemmar i kyrkan. Som missionär i Mexikomissionen Cuernavaca såg jag den förändringen på nära håll.

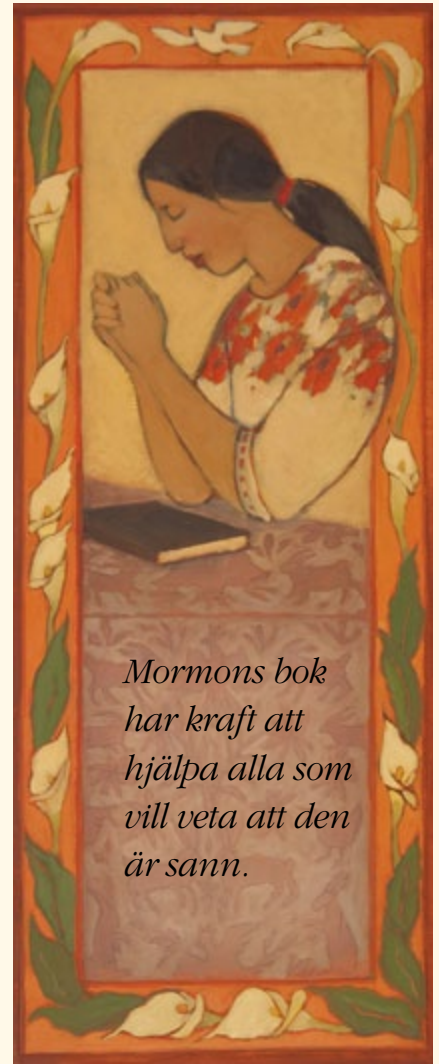
När jag hade varit ute på missionsfältet i sex månader fick min kamrat och jag en hänvisning av en medlem i grenen för att undervisa en 20-årig kvinna och hennes familj. Den unga kvinnan visste inte vad sista dagars heliga tror på och ställde många frågor till oss. Eftersom vi visste att Mormons bok besvarar frågor som rör själen, gav vi henne boken och återgav löftet som den innehåller om att be uppriktigt för att få veta om den är sann.

Hon kom till kyrkan tre söndagar i rad och vi fortsatte att träffa henne. Vi visste inte att hon redan hade tagit ett viktigt steg: Hon hade bett om Mormons bok. Det var under en viss lektion som hon berättade om sin upplevelse. Hon hade tänkt mycket på det vi hade undervisat om och hade velat be ensam. Hon hade

knäböjt och frågat Gud om Mormons bok var sann. Friden hon hade känt när hon bad uppmuntrade henne att läsa mer i boken. Medan hon läste kände hon hur Anden svepte över henne.

När hon berättade om sin upplevelse, sade hon: "Jag kände mig mer speciell än jag någonsin gjort tidigare. Något började fylla tomrummet jag hade i mitt liv som inget annat kunde fylla. Jag kände mig så lycklig att jag började gråta. Jag fattade knappt vad det var jag kände, men jag visste att min himmelske Fader hade svarat mig, att han kände mig och att han älskade mig så mycket att han lyssnade på mig och svarade på min bön."

Jag kände en sådan glädje i hjärtat när hon berättade om sin upplevelse. Jag visste att jag befann mig på helig mark vid det tillfället. Den Helige Anden bekräftade för mig att hennes ord var sanna. Hennes vittnesbörd påminde mig om den stora kärlek som vår himmelske Fader har till oss. Han älskar oss så mycket att han har gett oss Mormons bok som ett redskap för att lära känna honom och

*Mormons bok
har kraft att
hjälpa alla som
vill veta att den
är sann.*

hans sanning. När vi följer principerna som finns i Mormons bok, förändras vårt liv.

Jag kommer fortfarande ihåg hur lektionen slutade. Systemen frågade oss: "Vad händer nu när jag vet att Mormons bok är sann?"

"Du kan döpas", svarade vi.

Hennes svar var enkelt men speglade hur fast och enkelt hennes vittnesbörd var: "Då ska jag döpas."

Mormons bok har kraften att hjälpa oss finna lycka och frid. När vi läser den får vi en fast beslutsamhet att följa Jesu Kristi evangelium, precis som den här systemen bestämde sig för att följa Frälsarens exempel ner i dopets vatten. ■

Vad är ett **ÄKTA** VITTNESBÖRD?

Elyse Alexandria Holmes

Ditt vittnesbörd är förmodligen starkare än du tror.

Du är på ett sakramentsmöte. När du ser andra medlemmar i församlingen ställa sig upp och bära sitt vittnesbörd så känner du att du också borde göra det. Men vad ska du säga? Och tänk om du börjar gråta när du står där uppe? Eller tänk om du *inte* börjar gråta? Du kanske börjar ifrågasätta om du ens har ett vittnesbörd. Eller så kanske du är osäker på vad ditt vittnesbörd är. Här är några riktlinjer som hjälper dig veta vad ett vittnesbörd är och vad det inte är.

Ett vittnesbörd är en övertygelse om, kunskap om eller tro på en sanning

Ett äkta vittnesbörd (se Alma 4:19) börjar med en äkta tro. Ditt vittnesbörd är en andlig bekräftelse på att det du tror på eller att det du vet är sant (se L&F 80:4). När du bär ditt vittnesbörd kommer de mest äkta och kraftfulla delarna från ord som *vet*, *tror* och *vittnar*. Om du uppriktigt kan säga: ”Jag vet att Mormons bok är sann”, har du makt att förändra liv och inbjuda Anden att beröra andra.

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Att stå på vägen till Damaskus och vänta”, *Liahona*, maj 2011, s. 70.

SE HELHETSBILEN

”De som flitigt söker lära av Kristus känner honom med tiden. De får personligen ett gudomligt porträtt av Mästaren, men det ges oftast i pusselform — en bit i sänder. Varje enskild pusselbit är kanske i sig själv inte lätt igenkännlig. Det kan vara oklart hur den förhåller sig till helheten. Varje bit hjälper oss att se helhetsbilden lite tydligare. Så småningom, när vi har satt ihop tillräckligt många pusselbitar, ser vi hur storslagen bilden är. När vi då ser tillbaka på våra upplevelser ser vi ju att Frälsaren kom till oss — inte på en gång utan i tysthet, stillsamt, nästan obemärkt.”

Tänk dig att du har en stor låda fylld med pusselbitar som skapats just för dig. Med hjälp av bilden på framsidan av lådan försöker du sätta ihop pusslet.

När två bitar av pusslet passar ihop vet du att de hör ihop. Vittnesbörd fungerar på samma sätt. När du har andliga upplevelser börjar olika delar av ditt vittnesbörd att passa ihop, och du börjar tro på eller veta vissa sanningar om evangeliet.

Även om du inte vet just nu om allt som har med kyrkan att göra är sant, välsignar och hjälper din himmelske Fader dig att lära dig mer så länge du har en rättfärdig önskan att få veta och du uppriktigt försöker lära dig.

Ett vittnesbörd är personligt

Medan du arbetar på ditt pussel kanske din familj och dina vänner ibland hjälper dig att sätta ihop det. Men i slutändan är det ditt unika pussel att lägga och skydda. Du

kanske kan lita till dina föräldrars eller vänners tro ibland, men allteftersom du får fler andliga upplevelser kan du uppehålla ditt eget vittnesbörd.

Medan du växer i evangeliet är det viktigt att du utvecklar ett eget vittnesbörd. Precis som två personer skulle sätta ihop ett pussel på olika sätt — en person kanske sätter ihop kantbitarna först medan en annan börjar med att matcha färger — bygger var och en av oss ett

HÄR ÄR VAD NÅGRA UNGDOMAR HAR ATT SÄGA OM ETT ÄKTA VITTNESBÖRD

”Ibland är de bästa vittnesbörden de enklaste vittnesbörden. De bästa vittnesbörden är egentligen när man vittnar om att Jesus Kristus lever, att vår himmelske Fader lever och att han älskar oss.” — Matias C., Argentina

”Jag tycker det är viktigt att ha ett äkta vittnesbörd för man kan använda det vittnesbördet till att föra andra till evangeliet.” — Quaid H., Australien

”Ett vittnesbörd är det största ankaret du har. Om du har ett starkt vittnesbörd kan du möta dina problem med en bättre inställning, oavsett vad som händer runt omkring dig.”

— Zane V., Kalifornien, USA

”Jag tror att ett äkta vittnesbörd behöver vara något som du upptäcker själv och som du verkligen tror på. Och när du bär ditt vittnesbörd kan du beröra andra och det kan stärka deras vittnesbörd också.”

— Zamagomane M., Sydafrika

VITTNESBÖRD

apostlarnas kворum har sagt: "Ett vittnesbörd är det som vi i vårt sinne och i vårt hjärta genom den Helige Andens vittnesbörd vet är sant. (Se L&F 8:2.) När vi tillkännager sanningen i stället för att förmana, uppmana eller berätta om intressanta upplevelser, inbjuder vi den Helige Anden att bekräfta att det vi säger är sant."¹

Var också försiktig när du ska berätta om något. Vissa berättelser är mycket personliga för dig och för andra, till exempel berättelser om synd, omvändelse och heliga, andliga upplevelser. Sådana berättelser ska inte återges i offentliga sammanhang om du inte känner dig manad att göra det. När du känner dig manad, tala då allmänt om dem och fokusera på vad du lärde dig av upplevelsen i stället för att i detalj återge vad som hände.

Måste jag tacka och uttrycka kärlek till andra i mitt vittnesbörd?

Det är visserligen inte olämpligt att uttrycka kärlek eller uppskattning när man bär sitt vittnesbörd, men sådant anses inte vara ett vittnesbörd. Ett vittnesbörd fokuserar på det man har lärt sig andligen om evangeliet. Uttrycken för kärlek och tacksamhet ska inte ersätta ett vittnesbörd.

Äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "[Jag] oroar mig över att alltför många medlemmars vittnesbörd handlar om 'jag är tacksam' och 'jag älskar', och att alltför få kan säga med ödmjuk men uppriktig tydlighet: 'Jag vet.'"²

Måste jag gråta eller visa känslor för att ha ett riktigt vittnesbörd?

Många gråter eller visar känslor när de bär sitt vittnesbörd eller känner Anden starkt, men alla har inte samma känslomässiga reaktion när de känner Anden. Du måste inte uttrycka känslor på samma sätt som andra när du bär ditt vittnesbörd.

President Howard W. Hunter (1907–1995) sade: "Jag blir bekymrad när det tycks som om starka känslor eller fritt flödande tårar jämföras med att Herrens Ande är närvarande. Helt visst kan Herrens Ande framkalla starka känslor, även tårar, men denna yttre manifestation bör inte förväxlas med att Anden är närvarande."³

Om jag inte är säker på att jag har ett vittnesbörd, ska jag ändå försöka säga något?

Det är lätt att känna det som att ens vittnesbörd inte är tillräckligt starkt eller värt att bära, men när du bär ditt vittnesbörd upptäcker du hur stort vittnesbörd du faktiskt har! Var inte rädd för att bära ditt vittnesbörd. Du kommer att upptäcka att ju oftare du bär ditt vittnesbörd, desto mer växer det.

President Boyd K. Packer, president för de tolv apostlarnas kворum, har sagt:

"Det är inte ovanligt att höra missionärer säga: 'Hur kan jag bära mitt vittnesbörd innan jag har ett? Hur kan jag vittna om att Gud lever, att Jesus är Kristus och att evangeliet är sant? Skulle inte det vara oärligt om jag inte har något sådant vittnesbörd?'

Tänk om jag kunde lära er denna enda princip: *ett vittnesbörd får man när man bär det!* Någonstans i ditt sökande efter andlig kunskap sker detta 'trons hopp', som filosoferna kallar det. Det är det ögonblick då man nått fram till ljusets rand och tagit ett steg ut i mörkret som man upptäcker att vägen är upplyst bara ett eller två fotsteg framför en."⁴ ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Flitigare och mer omtänksamma hemma", *Liahona*, nov. 2009, s. 19.
2. M. Russell Ballard, "Ett äkta vittnesbörd", *Liahona*, nov. 2004, s. 41.
3. Se Howard W. Hunter, i *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2005), s. 99.
4. Boyd K. Packer, "Sökandet efter andlig kunskap", *Liahona*, jan. 2007, s. 17–18.

Om du någon gång ställt följande frågor till dig själv så finns några svar här.

Ett SPEL för gallerierna

Mitt liv var ett spel för gallerierna tills jag bestämde mig för att byta roll.

Brittany Thompson

När jag var tonåring var skolan ett ställe där jag spelade teater. Du vet, hur skurken i filmerna levererar smarta repliker så att han verkar supercool? Jag längtade efter att kunna göra det. Jag försökte domenera filmduken lika bra som den bästa av skurkar. Jag låtsades att mina moralnormer var låga för jag ville imponera på mina vänner i skolan. Jag tyckte om att höra ljudet av skratt när jag använde ett olämpligt språk eller skojade om andra.

Jag ville vara den som publiken hejade på. Så jag lärde mig att bli en person som är alla till lags. Jag blev en reguljär spelevink på biologin, lyckades övertyga mitt volleybollag om att jag gillade att festa och raserade mitt rykte som en oskyldig, naiv ung kvinna. Jag tänkte: "Jag vill inte att mina vänner ska tycka att jag är självgod!"

Eftersom jag faktiskt inte begick de allvarliga synder som andra trodde att jag begick, försökte jag desperat

övertyga mig själv om att det var okej att ha en rå attityd. Jag hade fel! Min livs levande filmhit nådde den punkt då jag inte stod ut med att se den själv. Ju mer populär jag blev, desto mindre tyckte jag om den roll jag spelade.

En dag pratade två av mina vänner om en söt, vänlig idrottstjej som hette Jennifer och som inte skämdes för att stå för det hon trodde på. En av mina vänner, den snyggaste, mest populära och smartaste tjejen i skolan, sade: "Jennifer är så annorlunda. Jag önskar att jag hade mod nog till att tro på min kyrka som hon gör. Hon är den enda jag känner till som lever sitt liv på det sättet." Jag blev helt förstummad.

"Hur kunde hon säga något sådant utan att ens nämna mig?" undrade jag. "Min kyrka har trots allt höga normer!" Jag var ursinnig för att hon inte ens kunde skänka mig en tanke som en som var ett gott exempel. Sedan kändes det plötsligt som om jag satt på främsta

raden på bio och såg mitt liv som på en film.

Jag tänkte på vilket dåligt exempel jag hade varit för mina vänner. Vem skulle titta på mig och säga: "Jag önskar att jag var lika modig och unik som hon"? Jag tyckte verkligen inte om den jag hade blivit.

Det var en lång process, att förändra min karaktär och mitt rykte och jag får fortfarande anstränga mig för att hålla tyst i stället för att slänga ur mig oförsämdheter som får andra att skratta. Men jag insåg att jag kunde få mina vänner att skratta utan att sår någon annans känslor, och jag kunde lämna rummet när någon drog ett rätt skämt utan att bli retad. Ingen behöver vara en "skurk" för att ha många vänner. Jag ändrade på min inställning och mitt beteende för det var mycket "coolare" att vara tillfreds med det jag trodde på än att dölja den jag var. ■

En vänlig viskning

”Älska era fiender och gör gott mot dem som hatar er” (Luk. 6:27).

Deborah Moore

Baserad på en sann berättelse

Carson är här idag”, sade James mamma och pekade på en pojke i korridoren utanför primärrummet.

James stönade. Carson hade jeans och en gammal tröja på sig. James visste att hans mamma och pappa aldrig skulle låta *honom* ha på sig något sådant till kyrkan, men de skulle inte låta honom komma undan med mycket annat som Carson gjorde heller.

Förra veckan i skolan hade Carson fått lämna lektionen för att han var uppnosig mot läraren. Han retade alltid James för hur han klädde sig och för att han var den kortaste pojken i skolan.

”Tänk om han skriker till syster Win eller börjar bråka”, sade James.

”Det kommer att gå bra”, sade mamma. ”Carson har aldrig varit i kyrkan förut och han är förmodligen nervös.”

När lektionen började frågade syster Win vilka som hade med sig skrifterna. James räckte upp handen liksom de andra i klassen, men Carson skakade på huvudet. Han såg

generad ut, och det gjorde James förvånad. Carson brukade skoja när han inte hade gjort sina läxor. Men ju mer James tänkte på det, desto mer undrade han hur det skulle vara att komma till en ny kyrka för första gången.

Syster Win gav Carson sina skrifter att läsa i. När det var Carsons tur att läsa ett skriftställe blev James orolig. Tänk om Carson slängde skrifterna på golvet eller vägrade att läsa?

Men Carson gjorde inte något av det där. Han stirrade på orden på sidan och grimaserade. Efter ett ögonblick insåg James att Carson inte kunde läsa så bra. James hade aldrig tänkt på det förut i skolan.

Vad tror du att James kommer att göra? Kommer James att skratta åt Carson? Kommer han att strunta i honom? Vad skulle du göra om du var James? Vänd på sidan för att få veta vad som hände.

James lutade sig över till Carson och viskade: "Sannerligen."

Carson såg överraskad ut, men han sade ordet och fortsatte läsa versen. När han hade svårt att säga ett ord hjälpte James honom med det. När Carson hade läst skriftstället tittade han på James och nickade lite.

James var inte helt säker på om saker och ting skulle

vara annorlunda i skolan efter det här. Det roliga var att han inte brydde sig om vilket. Det kändes bra att veta att han hade hjälpt en pojke som alltid hade varit dum mot honom, och ingen kunde ta bort den känslan. ■

En dag lekte Emina vänner och jag på lekplatsen när en annan flicka kom för att vara med. Hon var känd för att

reta andra barn och för att inte vara så snäll. Hon började ändra reglerna för leken och jag sade: "Du kan leka som du vill, men vi ska leka på det sättet som vi vill." Hon såg besviken ut och gick iväg. Efteråt tänkte jag på vad jag hade sagt till flickan. Jag visste att jag hade gjort henne ledsen. Senare letade jag reda på henne och sade: "Förlåt. Jag menade inte att du inte kunde leka med oss." Hon sade att det var okej. Den där flickan och jag kanske inte är kompisar, men jag tror att jag gjorde det som Jesus ville att jag skulle göra genom att vara snäll mot henne.

Ammon K., 9 år, Utah, USA

SÅ SKA MAN VARA

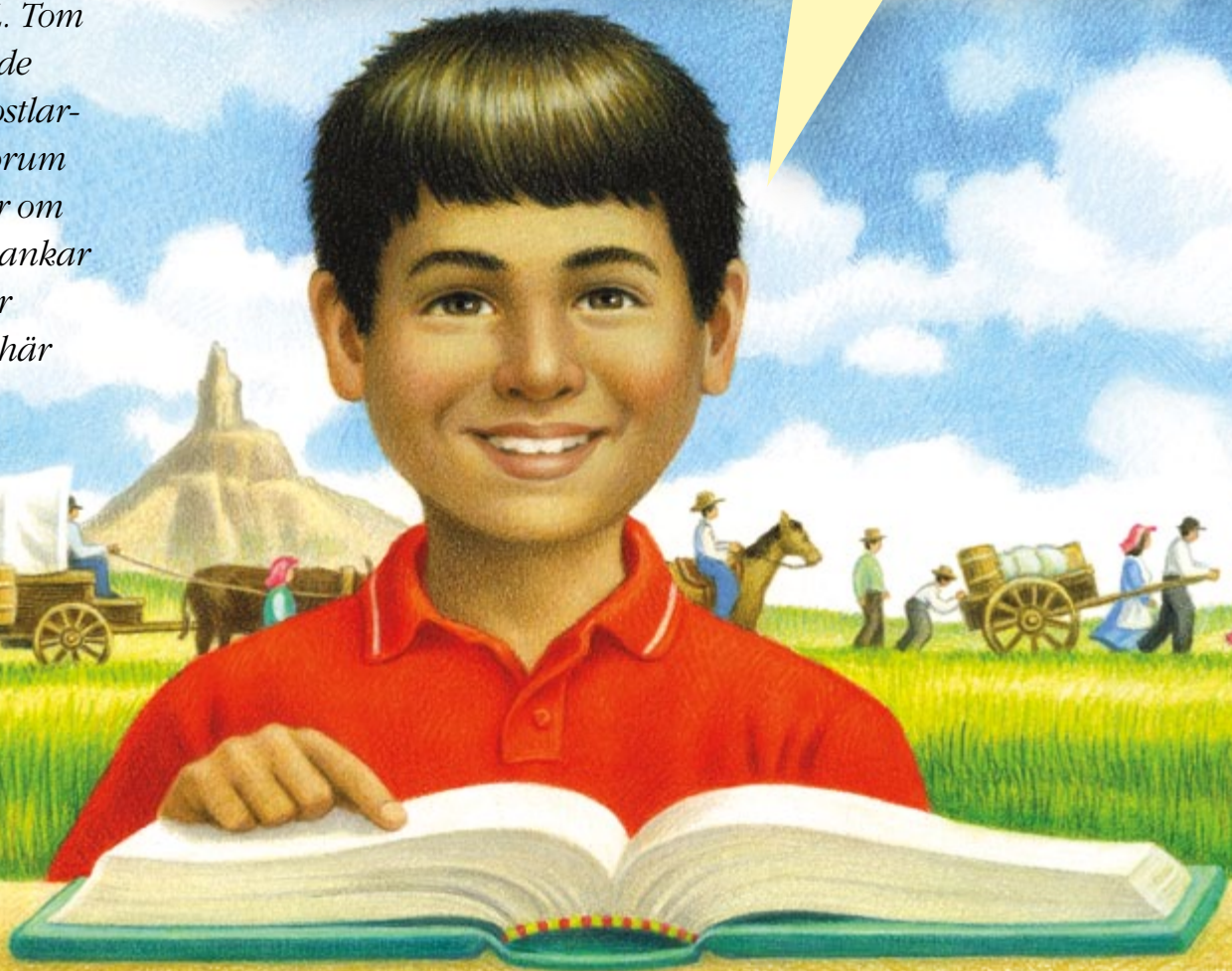

Äldste L. Tom Perry i de tolv apostlarnas kvorum berättar om några tankar han har om det här ämnet.

De första pionjärerna levde för länge sedan.

Vad kan jag lära mig av dem?

Den 24 juli firar vi pionjärernas ankomst till Saltsjödalén.

De lämnade allt bakom sig — sina hem, sina företag, sina gårdar, ja, även kära släktingar — för att färdas i en ödemark.

Pionjärerna dansade och sjöng

medan de färdades över slätterna. Det var ett sätt för dem att hålla humöret uppe mitt under svåra prövningar.

Med fast tro på Gud och på sina ledare satte de tidiga pionjärerna igång med att skapa vackra samhällen i bergens skugga.

Vilket storslaget trosarv, vilket mod och vilken rådighet dessa ädla pionjärer lämnade åt oss att bygga på. ■

Från "Det gamla sättet att möta framtiden", Liahona, nov. 2009, s. 74; A Meaningful Celebration", Ensign, nov. 1987, s. 70, 72.

Skapar historia

Chad E. Phares

Kyrkans tidningar

Soma, Eszter och Kata B. bor i Budapest i Ungern, en stad med en historia fylld av palats, kungligheter, vackra konstverk och byggnader. Barnen lär sig

om stadens historia i skolan, men de är också intresserade av att lära sig om en annan slags historia — kyrkans historia.

”Jag gillar att lära mig om när

Joseph Smith bad och vår himmelske Fader och Jesus visade sig för honom”, säger Eszter, 7 år.

Soma, 10 år, tycker om att läsa om Alma den yngre. ”Han var en dålig människa först, men jag tycker om att han valde att bli god senare.”

Det är inte många i Budapest som känner till Joseph Smith eller Alma den yngre, men Soma, Eszter och Kata, 5 år, hoppas att fler ungrare vill lära sig mer om kyrkan tack vare att de är goda exempel och väljer det rätta. ■

FOTO CHAD E. PHARES; KARTA THOMAS S. CHILD

Eszters favoritämne i skolan är bild.

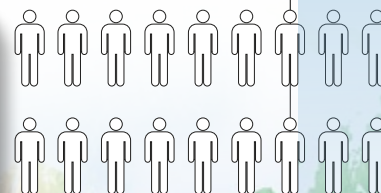

Mormons bok publicerades på ungerska 1991.

Soma tycker om att cykla nära hemmet.

Omkring en på 2 200 personer i Ungern är medlem i kyrkan.

Templet i Freiberg i Tyskland är det tempel som ligger närmast Budapest. Det ligger omkring 56 mil bort.

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

Jag väljer det rätta genom att följa evangeliets principer

Kan du tänka dig att åka ut som missionär utan att veta när du kommer att åka tillbaka till din familj? Hur skulle det kännas? Vad skulle du göra för att förbereda dig?

Kung Mosiahs fyra söner — Ammon, Aaron, Omner och Himni — och deras vän Alma var ute på en mission som varade i 14 år. Var och en av Mosiahs söner kunde ha varit kung över sitt eget land, men i stället följde de sitt hjärta. De och Alma hade blivit omvända till Jesu Kristi evangelium och de ville dela

med sig av evangeliet till lamaniterna, deras fiender.

De unga männen visste att de inte kunde fullfölja sin mission utan Guds kraft. I Alma 17:2–3 står det hur de fick den kraften: ”De hade flitigt utforskat skrifterna för att de skulle kunna få kännedom om Guds ord ... De hade hängivit sig åt mycket bön och fasta, och därför hade de profetians ande och uppenbarelsens ande, och när de undervisade, undervisade de med Guds kraft och myndighet.”

Fasta och bön hjälpte dessa unga

män att få välsignelser av Gud. Liksom Alma och Mosiahs söner kan du fasta och be för att förbereda dig för att få de välsignelser som din himmelske Fader har i beredskap åt dig. ■

Sång och skriftställe

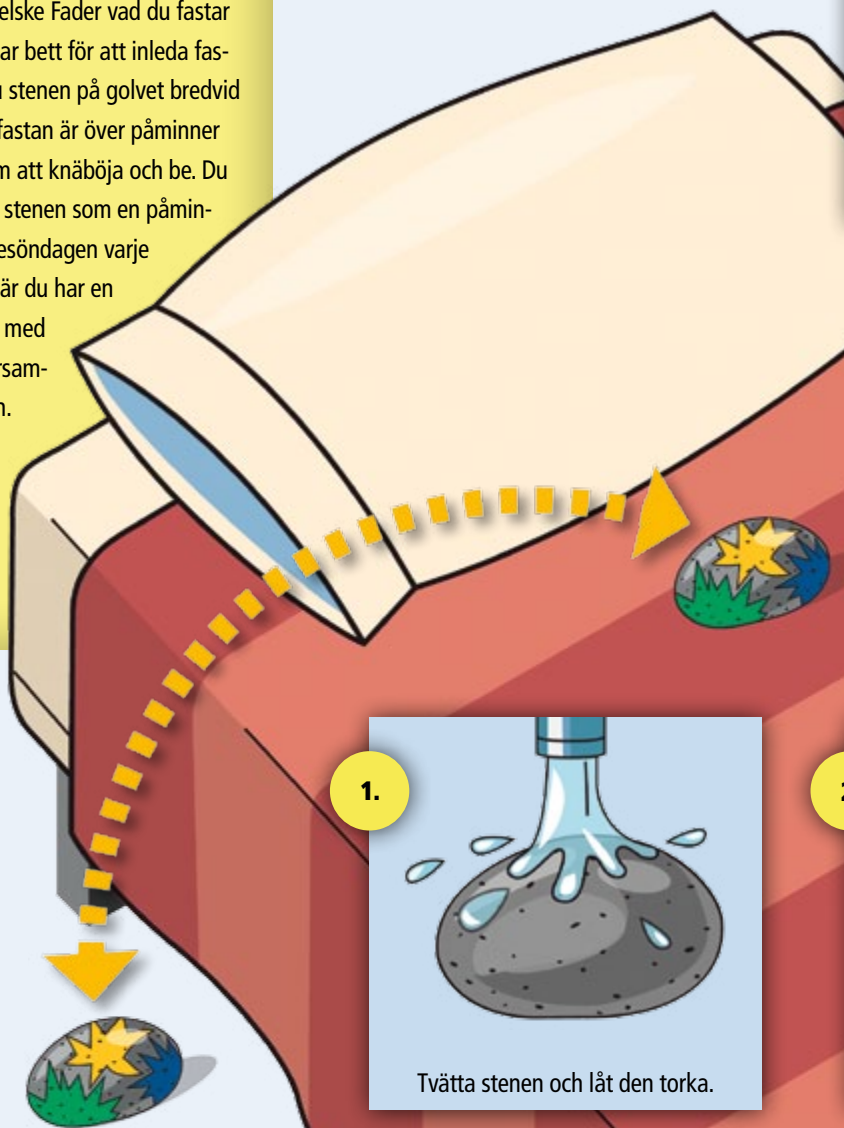
- ”Den vise och den dumme mannen”, *Barnens sångbok*, s. 132.
- 1 Nephi 3:16

Bara för dig

Lägg en färgglad sten på sängen som en påminnelse om att be och berätta för din himmelske Fader vad du fastar om. När du har bett för att inleda fastan lägger du stenen på golvet bredvid sängen. När fastan är över påminner stenen dig om att knäböja och be. Du kan använda stenen som en påminnelse på fastesöndagen varje månad och när du har en speciell fasta med din familj, församling eller gren.

Du behöver:

en slät sten
Akrylfärg eller färgpennor
målarpensel

1.

Tvätta stenen och låt den torka.

2.

Tryck ut lite färg på en papperstallrik eller en pappersbit.

3.

Använd penseln eller pennorna till att dekorera stenen. Skriv ditt namn på den eller rita andra figurer eller former.

4.

Låt färgen torka helt och lägg stenen på din säng.

VDR-stund: Be och fasta

Samtala som familj om betydelsen av att be före och efter en fasta. Nästa gång din familj fastar kan ni prata om varför vi gör det. Börja fastan med att be och berätta för din himmelske Fader varför du fastar.

Thomas VITTNESBÖRD

"Jag, Herren, [ger] er ett vittnesbörd om sanningen" (L&F 67:4).

Joshua J. Perkey

Kyrkans tidningar

Baserad på en sann berättelse

Det var hemafton och alla hade en uppgift. Mamma skulle leda. Pappa skulle hålla lektionen. Barnen hade hand om bönen, sången och aktiviteten — utom Thomas. Den här veckan

var det Thomas tur att bära sitt vittnesbörd, och han kände sig lite generad.

Thomas hade burit sitt vittnesbörd förut, men det var länge sedan och han kunde inte komma ihåg vad det var han skulle säga. När inledningssången och bönen var över rynkade Thomas pannan.

"Det är din tur", påminde mamma honom.

Thomas tittade ut genom fönstret på barrträdet och önskade på något sätt att det skulle tala om för honom vad han skulle göra.

Pappa satte sig ner bredvid Thomas och frågade honom vad det var som var fel.

”Jag vet inte vad ett vittnesbörd är”, sade Thomas tyst.

”Jag kan hjälpa dig”, sade pappa. ”Du berättar om en del av det du vet är sant eller som du tror på. Du kan berätta om att du tycker om att läsa skrifterna. Det hjälper dig alltid att känna Anden.”

Men Thomas kände sig inte redo. Alla tittade på honom och väntade på att han skulle göra något. Han skakade på huvudet. ”Jag kan inte. Jag vet inte vad det är.”

Pappa klappade på Thomas arm. ”Det är okej. Du kan göra det en annan gång.”

Senare på kvällen satt Thomas på sin säng och höll i Mormons bok. Pappa hade rätt. Det *kändes* alltid bättre när man läste skrifterna. Han försökte läsa ett kapitel

varje dag, men kapitlen började bli väldigt långa. Han slog upp Första Nephi 17 i sina skrifter.

”Det var långt!” viskade Thomas. Han bad en liten bön till sin himmelske Fader och bad om hjälp. Sedan blev han förvånad över hur fort tiden gick.

Precis innan Thomas släckte lampan kom pappa in och sade godnatt.

”Vet du vad, pappa?”

”Vad är det, kompis?”

”Jag har inte läst skrifterna på en vecka för kapitlen blev för långa. Men i kväll ville jag läsa, så jag bad en bön, och min himmelske Fader hjälpte mig. Jag läste hela kapitlet och det kändes som om det bara var fem minuter. Det är bra att be.”

”Thomas, vet du vad du gjorde

just nu?” frågade pappa med ett leende. ”Du bar ditt vittnesbörd!”

”Jaså?” sade Thomas. ”Vad menar du?”

”När du berättade om bönen och hur den hjälpte dig — det är ett vittnesbörd om bön.”

Thomas gapade av förvåning. Han tänkte på alla de gånger någon hade undervisat honom om vittnesbörd. Han insåg att han *hade* burit ett vittnesbörd!

Det kändes så bra att Thomas ville skratta. Han gav pappa en kram.

”Jag gjorde det!” sade Thomas. ”Pappa, kan jag bära mitt vittnesbörd nästa vecka på hemaftonen? Jag vet att det inte är min tur, men jag vill berätta om bönen.”

”Jag tycker det är en jättebra idé”, sade pappa.

När pappa gick ut ur rummet tänkte Thomas på allt som hade hänt den dagen. Han var tacksam för familjen, skrifterna, bönen och många andra saker. Just då var han mest tacksam för sitt vittnesbörd. Han visste vad han skulle säga och vad det betydde. ■

”Du kommer att finna när du bär ditt vittnesbörd att det blir starkare.”

Äldste Robert D. Hales i de tolv apostlarnas kворum, ”Betydelsen av ett personligt vittnesbörd”, *Nordstjärnan*, jan. 1995, s. 20.

Ett växande vittnesbörd

Vittnesbörd är som vackra växter. De växer lite åt gången, och de behöver omsorg och skydd. Följ anvisningarna nedan för att göra den här växten stark och vacker.

När man vet att något är sant, har man ett vittnesbörd om den sanningen. Den Helige Anden hjälper dig att förstå sanningen, och du känner frid, glädje, ljus eller värme i hjärtat. Färglägg en blomma på den här sidan varje gång du läser något nedanför som du vet är sant.

- Gud är min kärleksfulle himmelske Fader.
- Min himmelske Fader hör och besvarar mina böner.
- Tack vare Jesu Kristi försoning kan jag bo med min himmelske Fader igen en dag.
- Joseph Smith återställde evangeliet till jorden.
- Vi har en profet på jorden idag.
- Skrifterna undervisar mig om vad min himmelske Fader vill att jag ska veta.

Precis som en växt växer när den får vatten och solljus, växer sig ditt vittnesbörd starkare när du gör bra val. Här nedanför är några förslag på hur du kan stärka ditt vittnesbörd. Färglägg ett blad på den här sidan när du gör något den här månaden som får ditt vittnesbörd att växa.

- Be till min himmelske Fader.
- Bära mitt vittnesbörd på en hemafton eller i ett tal i Primär.
- Läsa skrifterna.
- Lyssna och lära i Primär och på sakramentsmötena.
- Skriva om mitt vittnesbörd i min dagbok.
- Vara snäll mot andra.
- Läsa om vad profeterna har sagt om vittnesbörd. (Du kan börja med "Den sanna kyrkan" av president Henry B. Eyring i marsnumret 2009 av *Liahona*.) ■

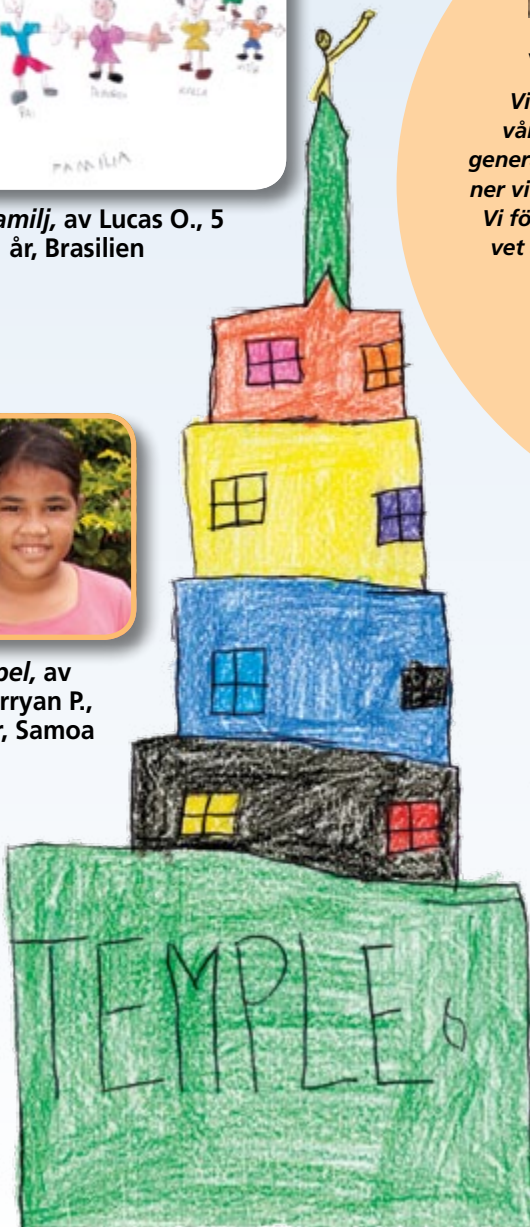
Alina A., 7 år, Ukraina

Min familj, av Lucas O., 5 år, Brasilien

Tempel, av Scherryan P., 10 år, Samoa

Eugene Y., 12 år, från Malaysia, tycker om att spela kinaschack med sin farfar. På sin lediga tid tycker han också om att spela basket och badminton med sina vänner. Han tycker om att få nya vänner och att lyssna på kinesiska sånger.

VI VET ATT HAN LEVER OCH ÄLSKAR OSS

Vi läser i skrifterna och studerar Jesu Kristi lärdomar med våra föräldrar varje kväll. När vi hör kyrkans ledare tala på generalkonferensen och citera berättelser från skrifterna så känner vi igen lärdomarna eftersom vi har studerat dem i vår familj. Vi förstår hur viktigt det är att studera skrifterna varje dag. Vi vet att vi är vår himmelske Faders barn, att han lever och att han och Jesus Kristus älskar oss.

Thomas A., 8 år; Aaron A., 6 år och Cecilia A., 10 år, Argentina

JAG TYCKER OM ATT SÄTTA UPP MÅL

Jag gjorde en kudde med en bild av Jesus Kristus eftersom det var ett av mina mål. Jag är tacksam över att jag döptes. Jag tycker om att ha ett anteckningsblock där jag kan skriva ner mina mål. Jag tycker om att göra saker, och jag tittar på mamma och gör alltid som hon gör.

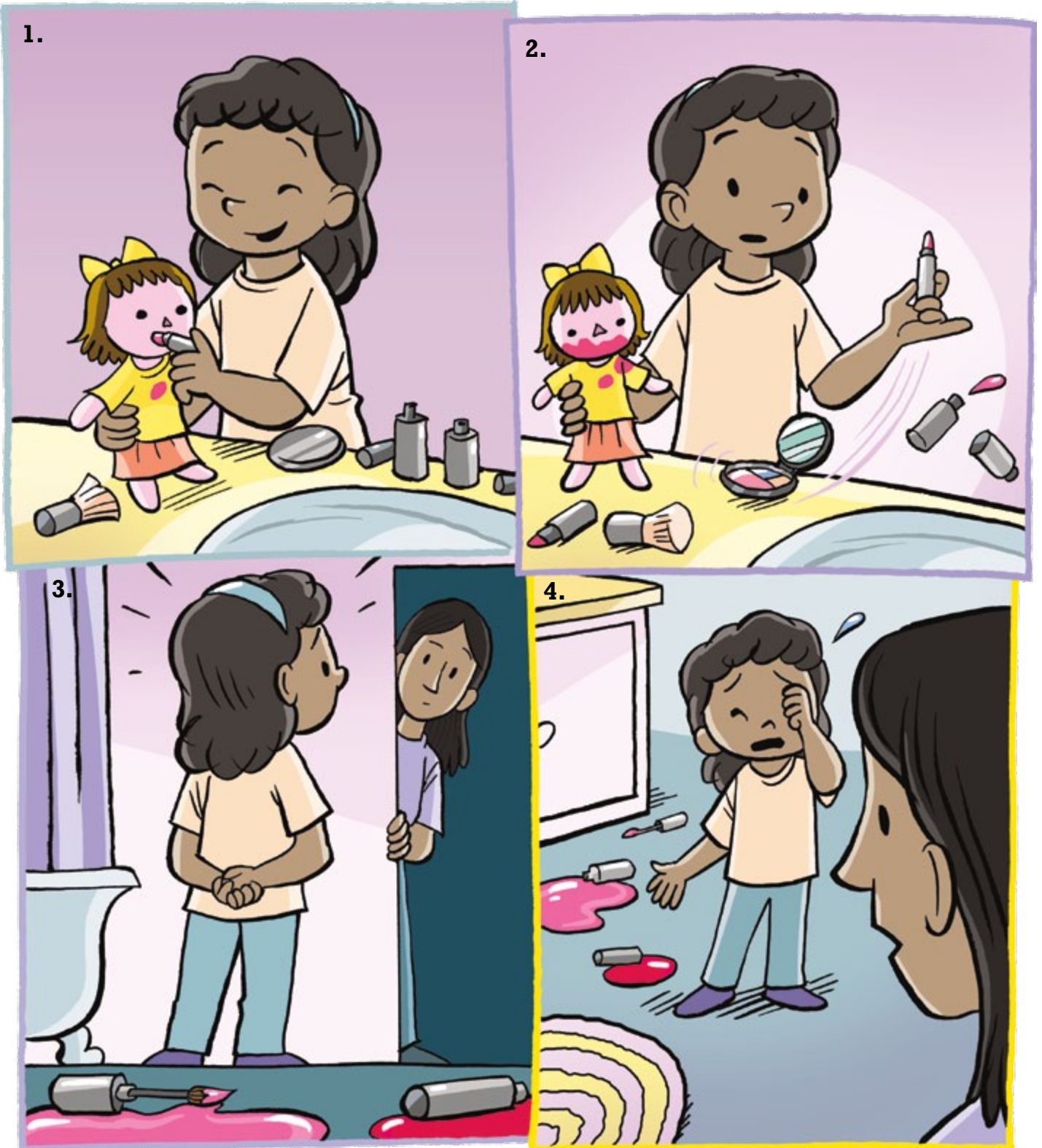
Miriam C., 8 år, Mexiko

Kelsey gör ett misstag

Jane McBride Choate
Baserad på en sann berättelse

"Vi tror på att vara ärliga" (Trosartiklarna 1:13).

LÄRA SIG AV MISSTAG

Darcie Jensen

Ibland gör vi misstag, precis som Kelsey. När vi gör misstag kan vi visa att vi ångrar oss. Titta på bilderna på den här sidan. Ringa in bilden i varje kolumn som skiljer sig från de andra i kolumnen.

1. Erkänn att du gjorde något som var fel.

2. Säg "förlåt".

3. Lova att inte göra det igen.

4. Gör ditt bästa för att rätta till det som du gjorde som var fel.

JAG KAN VARA ÄRLIG

Pojken på den här bilden är ärlig. Se om du kan hitta en boll, ett stearinljus, en mobil, en klocka, en kaka, en hund, en docka, en fjäder, en blyertspenna, en pajbit, skrifterna och en sked.

Nya missionspresidenter kallade att tjäna

Kyrkan tillkännagav tidigare i år namnen på 110 nya missionspresidenter. Huvuddelen påbörjar sitt två-eller treåriga tjänande, tillsammans med sina hustrur den här månaden.

MISSION	NY PRESIDENT
Argentinamissionen Bahía Blanca	Manuel Parreno
Argentinamissionen Neuquén	Paul R. Lovell
Australienmissionen Adelaide	Bradley D. Carter
Australienmissionen Perth	R. Bruce Lindsay
Australienmissionen Sydney	Philip F. Howes
Belgien/Nederländerna-missionen	Alden C. Robinson
Brasilienmissionen Belém	Jose C. Scisci
Brasilienmissionen Belo Horizonte	Paschoal F. Fortunato
Brasilienmissionen Campinas	Carlos E. Perrotti
Brasilienmissionen Cuiabá	Keith R. Reber
Brasilienmissionen Porto Alegre Nord	D. Layne Wright
Brasilienmissionen Porto Alegre Syd	Palmênio C. Castro
Brasilienmissionen Salvador Syd	Marcelo Andrezzo
Brasilienmissionen São Paulo Öst	Ronald A. Ferrin
Brasilienmissionen Teresina	Alvacir L. Siedschlag
Bulgarienmissionen Sofia	Michael S. Wilstead
Chilemissionen Santiago Öst	David L. Wright
Chilemissionen Viña del Mar	Frederico M. Kähnlein
Colombiamissionen Bogotá Nord	Mark F. Andelin
Colombiamissionen Bogotá Syd	Letvin Lozano
Colombiamissionen Medellín	Roberto O. Pitarch
Costa Ricamissionen San José	Chad R. Wilkinson
Danmarkmissionen Köpenhamn	Shawn D. Sederholm
Demokratiska republiken Kongomissionen Lubumbashi	Phillip W. McMullin
Dominikanska republik-missionen Santiago	John Douglas
Englandmissionen Birmingham	R. Craig Rasmussen
Englandmissionen London	David J. Jordan
Englandmissionen London Syd	Roger C. Millar
Filippinernamissionen Bacolod	Marlo O. Lopez
Filippinernamissionen Baguio	William J. Monahan

MISSION	NY PRESIDENT
Filippinernamissionen Laoag	Julius Jonah F. Barrientos
Frankrikemissionen Lyon	Blake M. Roney
Georgiamissionen Atlanta	John R. Harding
Ghanamissionen Kumasi	Leon A. Holmes
Greklandmissionen Aten	Eric B. Freestone
Haitimissionen Port-Au-Prince	Hubermann Bien-Aimé
Hondurasmissionen Comayagüela	Candido Fortuna
Idahomissionen Pocatello	Marvin T. Brinkerhoff
Illinoismissionen Chicago	Jerry D. Fenn
Indienmissionen New Delhi	Peter E. Sackley
Japanmissionen Fukuoka	C. Samuel Gustafson
Japanmissionen Tokyo	L. Todd Budge
Kalifornienmissionen Oakland/San Francisco	David N Weidman
Kalifornienmissionen San Fernando	Kenneth T. Hall
Kalifornienmissionen Santa Rosa	Rene R. Alba
Kambodjamissionen Phnom Penh	David C. Moon
Kanadamissionen Calgary	Howard Nicholas
Kanadamissionen Halifax	Brian Leavitt
Kanadamissionen Winnipeg	Kirk M. Thomas
Kinamissionen Hongkong	Val D. Hawks
Koreamissionen Seoul	Brent J. Christensen
Madagaskarmissionen Antananarivo	David R. Adams
Marylandmissionen Baltimore	Mark L. Richards
Massachusettsmissionen Boston	Daniel W. Packard
Mexikomissionen Cuernavaca	Bruce C. Kusch
Mexikomissionen Guadalajara Öst	Luis F. Camarillo
Mexikomissionen Guadalajara	G. Wesley Wagner
Mexikomissionen Hermosillo	Alberto E. Hernandez
Mexikomissionen Mexico City Syd	Roberto Valadez
Mexikomissionen Monterrey Väst	Edward M. Swapp
Mexikomissionen Puebla norra	Ralph N. Christensen
Mexikomissionen Tampico	Ralph B. Jordan III

Nya missioner bildade

För att bättre anpassa resurserna till ändrade behov har kyrkan bildat åtta nya missioner och slagit ihop en mission med en grannmission.

Colombiamissionen Medellín bildas genom delning av Colombiamissionen Barranquilla och Colombiamissionen Cali.

Ghanamissionen Kumasi bildas genom delning av Ghanamissionen Accra och Ghanamissionen Cape Coast.

Mexikommissionen Xalapa bildas genom delning av Mexikommissionen Veracruz.

Mexikommissionen Puebla delas upp i **Mexikommissionen Puebla Nord** och **Mexikommissionen Puebla Syd**.

Vanuatumissionen Port Vila bildas genom delning av Papua Nya Guineamissionen Port Moresby och Fijimissionen Suva.

Utahmissionen Salt Lake City Väst och **Utahmissionen centrala Salt Lake City** bildades genom omdragning av gränserna till Utahmissionen Salt Lake City, Utahmissionen Salt Lake City Syd och Utahmissionen Ogden.

Nevadamissionen Reno bildas genom omdragning av gränserna till Nevadamissionen Las Vegas och Nevadamissionen Las Vegas Väst.

Rysslandmissionen Moskva Väst uppgår i grannmissionerna Baltiska missionen, Rysslandmissionen Novosibirsk och Rysslandmissionen Moskva.

Förändringarna gäller från och med juli, vid bytet av missionernas ledarskap. Antalet missioner över hela världen är nu 347.

Kartor över de nybildade missionerna finns på ldschurchnews.com/articles/62067/New-missions-created.html ■

MISSION	NY PRESIDENT
Mexikommissionen Xalapa	Paulo Lopez
Mississippimissionen Jackson	Mark J. McDonough
Moçambiquemissionen Maputo	Paulo V. Kretly
Montanamissionen Billings	Kris J. Mecham
Nebraskamissionen Omaha	Michael D. Weston
Nevadamissionen Reno	David N. Hermansen
New Mexikommissionen Farmington	Doyle L. Batt
New Yorkmissionen New York Nord	Thomas B. Morgan
New Yorkmissionen New York Syd	Kevin E. Calderwood
New Yorkmissionen Utica	Joseph B. Wirthlin Jr.
Nigeriamissionen Calibar	John E. Kosin
Norgemissionen Oslo	Don A. Evans
North Carolinamissionen Charlotte	Ronald L. Craven
North Carolinamissionen Raleigh	Marc A. Bernhisel
Ohiomissionen Cleveland	Michael L. Vellinga
Oklahomamissionen Tulsa	Scott K. Shumway
Papua Nya Guineamissionen Port Moresby	Suliasi Vea Kaufusi
Paraguaymissionen Asunción	P. David Agazzani
Perumissionen Centrala Lima	Alan M. Borg
Perumissionen Lima Syd	Sean Douglas
Perumissionen Piura	Chad A. Rowley
Portugalmissionen Lissabon	Stephen L. Fluckiger
Rysslandmissionen Rostov-na-Donu	William H. Prows

MISSION	NY PRESIDENT
Rysslandmissionen Vladivostok	Gregory S. Brinton
Singaporemissionen	Bradley S. Mains
Skottland/Irlandmissionen	Alan H. Brown
South Dakotamissionen Rapid City	Curtis E. Anderson
Spanienmissionen Barcelona	Mark L. Pace
Spanienmissionen Madrid	Scott T. Jackson
Spanienmissionen Málaga	Monte M. Deere Jr.
Taiwanmissionen Taipei	David O. Day
Texasmissionen Houston Syd	Brian K. Ashton
Thailandmissionen Bangkok	David M. Senior
Tysklandmissionen Berlin	Henry W. Kosak
Ukrainamissionen Dnepropetrovsk	J. Robert van Bruggen
Ungernmissionen Budapest	Lowell V. Smith
Uruguaymissionen Montevideo	David K. Armstrong
Utahmissionen centrala Salt Lake City	Richard W. Moffat
Utahmissionen Ogden	Maurice D. Hiers Jr.
Utahmissionen Provo	John A. McCune
Utahmissionen Salt Lake City Väst	Earl S. Swain
Vanuatumissionen Port Vila	Larry E. Brewer
Västindienmissionen	Daniel S. Mehr II
Venezuelamissionen Barcelona	Juan C. Chacin
Venezuelamissionen Maracaibo	Juan F. Zorrilla
Washington DC-missionen södra	Matthew L. Riggs
Washingtonmissionen Spokane	Donald E. Mullen
Zimbabwemissionen Harare	Bryson C. Cook

Äldste Dallin H. Oaks och hans hustru Kristen, som var på mission i Sendai, beser de framsteg som gjorts i Japan efter den dödsbringande tsunamin och jordbävningen i mars 2011.

Äldste Oaks ser på Japan ett år efter jordbävningen

Nära ett år efter det att jordbävningar och påföljande tsunamier åstadkom förödelse i Japan, besökte äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum och äldste Donald L. Hallstrom i presidentskapet för de sjuttios kворum landet och framförde ett budskap om hopp och kärlek.

Under tolv dagar i februari reste äldste Oaks och äldste Hallstrom tillsammans med sina hustrur Kristen Oaks och Diane Hallstrom från området Asien norra och stannade i Kumamoto, Nagasaki, Sendai och Tokyo och dessutom i många kuststäder i Tohoku-området.

I en artikel i *Church News*, förklarade äldste Oaks en av avsikterna med rundturen: "Vi försökte ge tröst efter den fruktansvärda katastrof

och tsunami som inträffade för bara ett år sedan samt att ge den undervisning och det vittnesbörd vi alltid ger vid möten med kyrkans missionärer och medlemmar."

Äldste Oaks och andra av kyrkans ledare hade möten med japanska sista dagars heliga, missionärer och andra och uppmuntrade dem att "se hur Herren helgar era prövningar till ert bästa".

För att läsa om andra av kyrkans ledares verksamhet runtom i världen, däribland äldste M. Russell Ballard i Brasilien, äldste Jeffrey R. Holland i Västafrika, äldste David A. Bednar i Karibien, äldste Quentin L. Cook i Australien och Nya Zeeland, äldste D. Todd Christofferson i Centraleuropa och äldste Neil L. Andersen i Brasilien, besök news.lds.org och prophets.lds.org. ■

Kyrkan ber medlemmarna om förståelse för släkthistoriska riktlinjer

Sarah Jane Weaver

biträdande redaktör vid *Church News*

Kyrkans ledare ber sista dagars heliga att lära sig och förstå kyrkans släkthistoriska riktlinjer gällande insändande av namn för tempelförrättningar.

Villkoren för användning av webbsidan New.FamilySearch.org upprättades i enlighet med "sunt förnuft, kyrkans lära och respekt" säger Dennis C. Brimhall, verkställande direktör vid kyrkans Släkthistoriska avdelning.

Villkoren är enkla och okomplicerade. "Användare bör inte sända in namn på icke släktingar för ställföreträdande tempelförrättningar, till exempel namn på berömda personer eller namn från icke auktoriserade excerptsprojekt", enligt villkoren som alla användare måste acceptera varje gång de loggar in på webbsidan.

Betonandet av de här riktlinjerna, vilka också framgår i kyrkans *Handbok 2*, sker med anledning av nyligen skedda överträdelser av kyrkans riktlinjer för ställföreträdande dop.

"En av de saker vi bör komma ihåg är att utforskandet av vår släkt och förberedande av namn för det arbete som ska ske i templet är ett ansvar, men också en förmån" säger broder Brimhall. "Den förmånen ges till medlemmarna av dem som innehar nycklarna till arbetet. Nycklarna till det arbetet innehas av kyrkans första presidentskap."

Kyrkans ledare har bett de medlemmar som sänder in namn för ställföreträdande dop för avlidna att:

- Arbeta endast med egna släktlinjer.
- Inte sända in namn på berömda personer.
- Inte sända in namn på icke auktoriserade grupper, såsom offer för judeutrotningen.

Kyrkans ledare utfärdade ett uttalande den 21 februari 2012 med anledning av frågor om överträdelse av kyrkans riktlinjer, vilka upprättades 1995 efter diskussioner med ledare för den judiska tron.

I uttalandet upprepas kyrkans fasta åtagande att inte ta emot namn från icke auktoriserade grupper för ställföreträdande dop och anmärkte att för att förbigå de regler som redan fanns, måste en insändare tillgripa "bedrägeri och manipulation".

Sådana handlingar leder inte bara till

upphävande av medlemmars tillgång till webbsidan New.FamilySearch.org, utan lokala ledare kan också i vissa fall vidta disciplinära åtgärder.

"Det är beklagligt att personer med avsikt överträder kyrkans riktlinjer och att det som är avsett att vara en uppoffring baserad på kärlek och respekt blir en källa till stridigheter", står det i uttalandet.

"Vi kommer att se en period av utbildning", säger broder Brimhall. "Vi påminner återigen oss själva om rättigheter och ansvar, nycklar och förmåner och vems verk det här är och hur det bör utföras och vem som leder arbetet. Om vi bara kommer ihåg det, tror jag det blir bra ... Vi kan göra systemet bättre för alla." ■

Kyrkans ledare har bett de medlemmar som sänder in namn för ställföreträdande dop för avlidna att arbeta med egna släktlinjer, att inte sända in namn på berömdheter och att inte sända in namn ur icke auktoriserade grupper såsom offer för judeutrotningen.

Som förberedelse för en ny webbsida söker de som leder återhämtningsprogrammet för missbrukare (i möte på bilden) att få in personliga berättelser om återhämtning från beroende.

Återhämtningsprogrammet för missbrukare behöver berättelser om återhämtning och botande

Som förberedelse för en webbsida om Addiction Recovery Program (Återhämtningsprogrammet för missbrukare), som kommer att öppnas senare i år, söker kyrkan personliga berättelser om återhämtning från beroende.

De som väljer att berätta om sina upplevelser kan skicka ett e-postmeddelande till rp@ldschurch.org med följande information, som kommer att förbli konfidentiell:

- Fullständigt namn, ålder och kön
- Ett foto av dig själv (helst, men inget krav)
- Din kontakt med kyrkan/medlemsstatus
- En kort beskrivning av ditt eget eller en anhörigs missbruk
- Ange att du är villig att berätta din historia via video, ljudfil, text eller samtliga
- Din berättelse. Ta med följderna av ditt missbruk. (Återge inga olämpliga detaljer, men berätta gärna om följderna som ditt missbruk har haft för dig själv och din omgivning.) Ge en kort beskrivning av ditt liv när du förstod att du behövde hjälp, en förklaring om hur du upplevde att bli botad genom Kristus och vad du upplevt när du återfick ditt hopp samt en beskrivning av ditt liv idag och de lärdomar och välsignelser du upplevt genom förlåtelse, omvändelse och tjänande.

Kyrkans medlemmar i Fiji ger humanitärt bistånd till offer för översvämning

I februari genomförde tre stavar i området Suva på Fiji en drive för insamling av mat, hushållsartiklar och skolutrustning åt översvämningsoffer i norra och västra Fiji.

Fiji drabbades av ett ihållande regn tidigare i år, vilket orsakade omfattande översvämningar och lokala jordskred i landets norra och västra delar. Översvämningarna orsakade många dödsfall och tvingade tusentals att utrymma sina hem.

Medan översvämningar rasade i Fijis västra och norra regioner, öppnade lokala ledare omedelbart möteshus som evakueringscenter för människor vilkas hem drabbats av flodvågen.

Äldste Taniela Wakolo, områdessjuttio och chef för kyrkans Service Center i Fiji, initierade en drive den 6 februari, kort efter det att kyrkans ledare uppmärksammats på översvämningen. Medlemmar samlade in och sorterade mat, kläder, sängkläder, köksartiklar och skolutrustning. Allt delades sedan ut till behövande.

Läs mer om detta och andra händelser på news.lds.org. ■

Äldste Steven E. Snow övertar helt och hållet uppdraget som historiker och skrivare senare i år.

Äldste Steven E. Snow kallad som kyrkans historiker

Första presidentskapet tillkännagav nyligen att äldste Steven E. Snow i presidentskapet för de sjuttios kvorum kallats som kyrkans historiker och skrivare, där han efterträder äldste Marlin K. Jensen i de sjuttios kvorum.

Äldste Snow har avlöst från presidentskapet för de sjuttios kvorum, och äldste Jensen kommer att tilldelas status som emeritus vid generalkonferensen i oktober 2012.

Fram till dess kommer äldste Snow och äldste Jensen att arbeta tillsammans i en utbildnings- och inkörningsperiod. ■

Pionjärerna lärde mig

I december förra året var jag modfärdig och ville varken julpynta eller fira julen. Då läste jag en artikel i decembernumret 2011 av *Liahona* som beskrev hur pionjärerna firade jul: De dansade till en visslad melodi eftersom de inte hade några musikinstrument — trots att de inte hade några julklappar och inte mycket att äta (se "Jul för de tidiga pionjärerna" under "Små och enkla medel", s. 9). Den artikeln hjälpte mig ändra inställning och fatta mod. Ibland förstår och uppskattar vi inte allt vi har.

Ana Rosa de Melo Ferreira,
Rio de Janeiro, Brasilien

Sök Gud varje dag

Tack för januarinumret 2012. Min man och jag delade en underbar upplevelse när vi läste Adam C. Olsons artikel "Att upptäcka ett av världens underverk på nytt ... och att undvika faran med andlig apati", (sidan 20). Den hjälpte oss inse vårt ständiga behov att söka Gud varje dag i vårt liv. Jag vet att budskapen i tidningen är inspirerade eftersom många av dem kommer till mitt liv när jag behöver dem som mest.

Daiana Araceli Beloqui de Iannone,
Buenos Aires, Argentina

*Skicka dina kommentarer eller
förslag till liahona@ldschurch.org.
Breven kan komma att förkortas eller
förtydligas. ■*

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna. Här följer några exempel:

"Styrkan i vår arvedel", sidan 16:

Läs artikeln med din familj. Betona äldste L. Tom Perrys ord: "Precis som pionjärerna fick öknens blomma som en ros, kan vårt liv förbättras om vi följer deras värderingar och traditioner." Du kan fråga hur er familj bättre kan följa de tidiga pionjärens exempel. Ni kan avsluta med att sjunga "Kom, kom Guds folk" (*Psalmer*, nr. 19).

"Se framtiden an med hopp",

sidan 35: Ni kan sammanfatta broder Grilos berättelse eller berätta om hur du själv eller någon du känner såg på framtiden med hopp. Hjälp familjen tillämpa budskapet i sitt liv med hjälp av frågor: "Nämn några utmaningar som gör det svårt för dig att ha tro på framtiden. Vad kan du göra för att behålla en positiv inställning gentemot de

här utmaningarna?"

Du kan avsluta med att läsa artikelns två sista stycken.

"Vad är ett äkta vittnesbörd?"

sidan 54: Inled lektionen med att tala om vad artikeln menar att ett vittnesbörd är. Sedan kan du sammanfatta frågorna om att bära sitt vittnesbörd (se sidorna 56–57). Om du känner dig manad, kan du låta familjemedlemmarna bära vittnesbörd för varandra under hemaftonen eller skriva sina vittnesbörd i sina dagböcker.

"En vänlig viskning", sidan 59: Läs

Lukas 6:27. Berätta sedan om James och Carson, stanna upp och be barnen besvara frågorna längs ner på första sidan. Uppmana familjemedlemmarna att vara snälla mot andra. ■

.....

"Utomhushemafton"

När jag var 10 döptes jag tillsammans med mina föräldrar och syskon. Jag är så glad att ha vuxit upp med regelbundna hemaftnar. Familjens hemafton var familjens hjärta.

Jag har nu varit medlem i kyrkan i över 45 år. Med fem egna barn fortsätter traditionen. Måndagskvällarna är reserverade för familjen.

Sista måndagen varje månad har vi en längre aktivitet som vi kallar vår "utomhushemafton". Vi går på bio, besöker någon sjuk, leker i parken, besöker Lola och Lolo (våra farföräldrar) och så vidare.

Vår mest oförglömliga utomhusupplevelse är när vi serverar gatubarn mat. Det går inte beskriva den glädje och lycka vi känner när vi hjälper behövande. Vi försöker på vårt lilla sätt glädja de här barnen och låta dem veta att någon bryr sig om dem och veta att vi alla är Guds barn. ■

Tita Mabunga Obial, Filippinerna

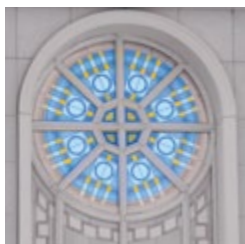
OBEFLÄCKAD AV VÄRLDEN

Julie Thompson

För några år sedan kom jag till templet i Bountiful i Utah för att börja mitt städjobb. Det var många som hade kommit för att städa och jag undrade för ett ögonblick om någon skulle få åka hem. Jag var mer än redo att erbjuda mig att åka. Sedan tänkte jag cyniskt för mig själv: "Naturligtvis låter de oss inte åka hem. De kommer att ha tråkiga uppgifter att göra åt oss alla eftersom de ser det som sin plikt att hålla oss kvar där i två timmar." Jag kom ihåg ett tidigare städtillfälle när jag dammade i över en timme. När jag lämnade tillbaka dammtrasan såg den lika ren ut som när jag fick den. Jag gjorde mig redo att tillbringa två timmar med att städa även om det inte såg ut att behöva städas. Uppenbarligen hade jag kommit till templet den kvällen mer av plikt känsla än av en önskan att tjäna.

Vår grupp blev ledd till ett litet kapell för ett bönemöte. Personen som ledde mötet sade något som för evigt förändrade mitt synsätt på städningen i templet. Efter att ha hälsat oss välkomna sade han att vi inte var där för att städa där det inte behövde städas utan för att se till att Herrens hus aldrig hade en chans att bli smutsigt. Som förvaltare av en av de heligaste platserna på jorden hade vi ett ansvar att hålla det fläckfritt.

Hans budskap genomborrade mitt hjärta och jag fortsatte till mitt tilldelade område med en ny entusiasm inför att skydda Herrens hus. Jag tillbringade tiden med en mjuk målarpensel

Jag undrade varför jag var i templet och städade när ingenting var smutsigt. Men jag insåg snart att det inte var städningen som var det viktiga.

och dammade de små springorna i dörrposter, lister och ben på bord och stolar. Om jag hade fått den uppgiften vid ett tidigare besök kanske jag hade tyckt att det var löjligt och slarvigt borstat över områdena i ett försök att verka upptagen. Men den här gången såg jag till att borsten nådde in även i de minsta springorna.

Eftersom jobbet varken var fysiskt eller mentalt ansträngande hade jag möjlighet att tänka medan jag arbetade. Först insåg jag att jag aldrig lade märke till sådana små detaljer i mitt eget hem utan städade det som andra skulle se först och försummade det som bara medlemmarna i min familj och jag skulle se.

Sedan insåg jag att det fanns stunder när jag hade följt evangeliet på ett liknande sätt — följt de principer och fullföljt de uppdrag som var mest synliga för andra omkring mig medan jag struntade i sådant som bara skulle uppmärksammas av min närmaste familj eller mig. Jag gick till kyrkan, hade ämbeten, gjorde uppgifter, gick på hembesök — allt synligt för medlemmarna i vår församling — men försummade att besöka templet regelbundet, att studera skrifterna och be enskilt och med familjen, och hålla regelbundna hemaftnar. Jag höll lektioner och talade i kyrkan men saknade ibland sann kärlek i hjärtat när det handlade om umgänget med andra.

Den kvällen i templet tittade jag närmare på målarpenseln i handen och frågade mig själv: "Vilka är de små springorna i mitt liv som behöver större uppmärksamhet? Jag bestämde mig för att i stället för att gå på gång städa de områden i livet som behövde uppmärksamhet, skulle jag anstränga mig mer för att inte låta dem bli smutsiga.

Jag tänker på tempelstädningsbudskapet varje gång vi blir påmindra att hålla oss obe-fläckade av världen (se Jak. 1:27). ■

© LECONTE STEWART, KOPERING FÖRBJUDEN

Hus i Peterson, av LeConte Stewart

Denna fridfulla vy av en gård i Peterson i Utah, USA, är ett bra exempel på hur Herren uppfyllde sitt löfte till de sista dagars heliga i Winter Quarters i Nebraska, den 14 januari 1847. Uppenbarelsen som kallas "Herrens ord och vilja" gavs till president Brigham Young när han förberedde de heliga för att lämna sina tillfälliga hem i Winter Quarters och fortsätta över slätterna till Saltsjödalen:

"Låt var och en bruka allt sitt inflytande och alla sina ägodelar till att föra detta folk till den plats där Herren skall upprätta en Sions stav.

Och om ni gör detta med ett rent hjärta, i all trofasthet, skall ni bli välsignade. Ni skall bli välsignade i fråga om era flockar och era hjordar och era åkrar och era hus och era familjer" (L&F 136:1, 10–11).

”Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga”, säger president Thomas S. Monson, ”ska vi ära heliga förbund, och för att bli lyckliga krävs det att vi är trofasta mot dem. Ja, jag talar om sådana förbund som dopförbundet, prästadömsförbundet och äktenskapsförbundet.” Eftersom det är nödvändigt för vår upphöjelse att vi håller våra förbund är det viktigt att vi förstår vad det är vi har lovat vår himmelske Fader. Se ”Förstå våra förbund med Gud”, sidan 20.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

4

02104 87180

5